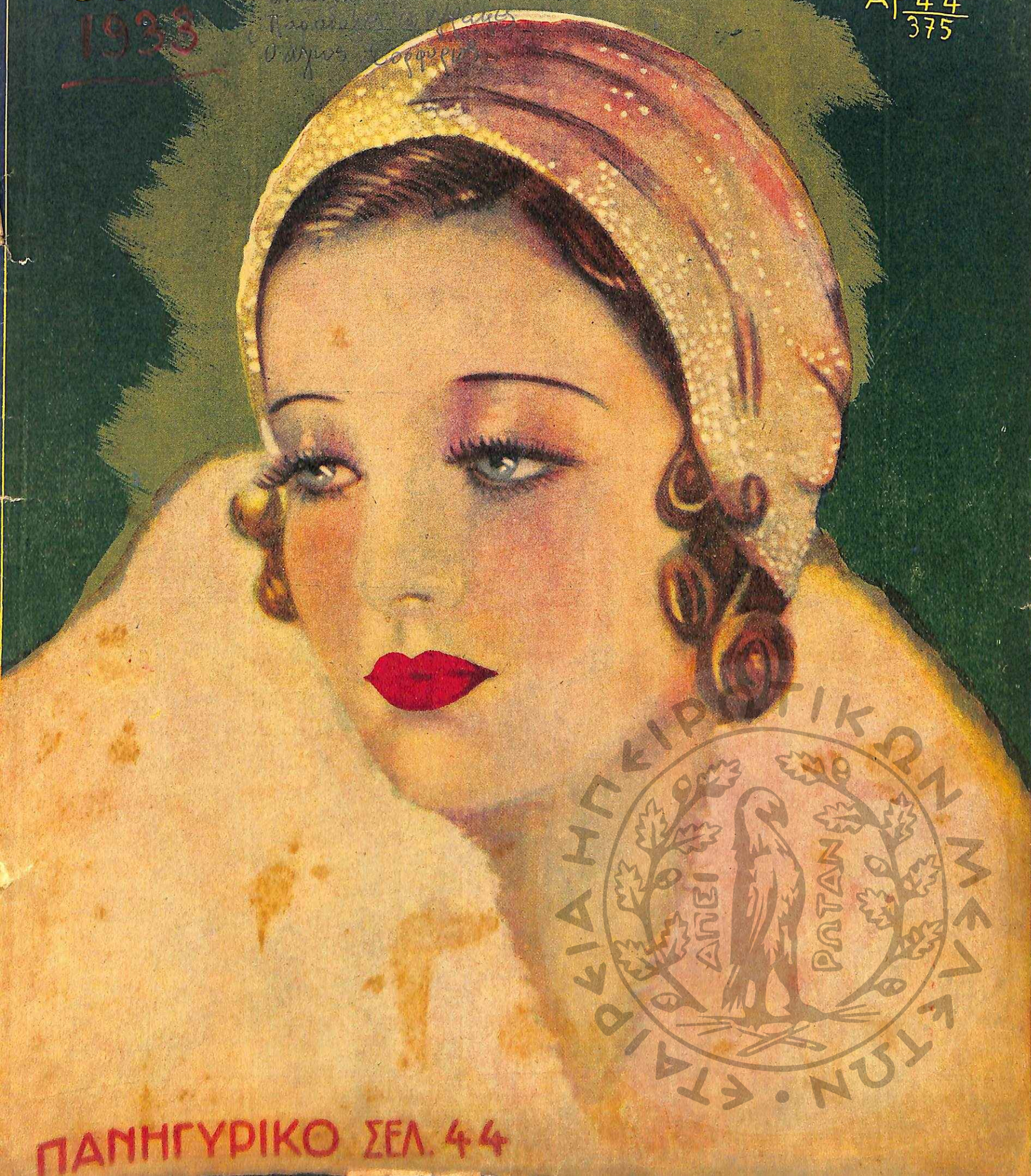

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ.Η'

1933

ΑΡ. 44
375

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΣΕΛ. 44

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

"Εχομεν

την πλουσιωτέραν
και ωραιότεραν
συλλογήν εις
καπέλλα, γαρνι-
τουρες, κορδέλ-
λες και υλικά
καπέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΡΙΟΥ 8
(Πάροδος Εδαγγελιστριάς)

3 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ 4 ΔΕΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΟΠΟΥ ΤΟΥΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Αι θύοντα των ειδών απέδειξαν ότι υπάρχουν τεσσάρων ειδών επιδερμίδες διαφορετικών χρωμάτων, έχαστον των οποίων χρειάζεται μίαν πούδραν ειδικού χρώματος. Εις τας 4 γυναίκας αι 3 δύνανται να επιτύχουν αψήν των φυσικότητος των κατά 100 τοίς εκατόν, εφόσον χρησιμοποιήσουν την πούδραν όπως τους αρμόζει.

Εις την πούδραν Τοκαλόν, η ανάμειξις κατά ένα βραβευμένον τρόπον της πλέον λεπτής εξαερωμένης πούδρας με την MOUSSE DE CREME, δίδει τέσσερας λεπτούς χρωματισμούς, οι οποίοι προσομοιώνται τελείως εις τον φυσικόν χρωματισμόν της επιδερμίδος σας. Η πούδρα Τοκαλόν RACHEL αρμόζει εις τας περισσότερας των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου ενός μεγάλου αριθμού μελανοχρόνων. Αι γυναίκες με επιδερμίδα ξανθή ειρρίσκουν ότι η πούδρα NATURELLE (φυσική) τους ταιριάζει πολύ. Η λευκή είνε συχνά η καλύτερα δια τις καστανές και γι' αττάς όποιον έχουν μίαν επιδερμίδα λευκήν ως ο κρίνος.

Η πούδρα οδύ ηγαίνει εις τις περισσότερας ξανθές, καθώς και σε μερικές μελαγχρόνες με γαλανά μάτια. Πολλές γυναίκες επιτυγχάνουν ένα θαυμάσιο χρωματισμό, ταιριάζοντα απόλυτως εις την επιδερμίδα των, συνδυάζοντας διαφόρους χρωματισμούς, από πάντων RACHEL και ROSE.

Η πούδρα Τοκαλόν είνε η μόνη πούδρα που κρατά καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας η της βραδείας, η ειρρίσκει εις το ύψαιθρον, παρά τον άνεμον, την βροχήν η την επίδροσιν εκ της υπερβολικής ζέσης η ακόμη όταν ειρρίσκει εις εντός υπερθερμασμένων αίθουσών. Η περιεχομένη αφοόχεμα συντείνει ώστε να κρατά καλά η πούδρα επί προσώπου, κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να μην φαντάζεται κανείς ότι δεν είνε το φυσικόν σας χρώμα.

Αι πούδρα Τοκαλόν περιέχουν τώρα αφοόχεμα, καθώς και τα κοκκινάδια, ώστε να κρατούν στο πρόσωπο. Κάτι το νεώτερον, το διαφορετικόν, το καλύτερον.

Γεν. Αντιπρόσωπος Α. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Αθήναι

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτης

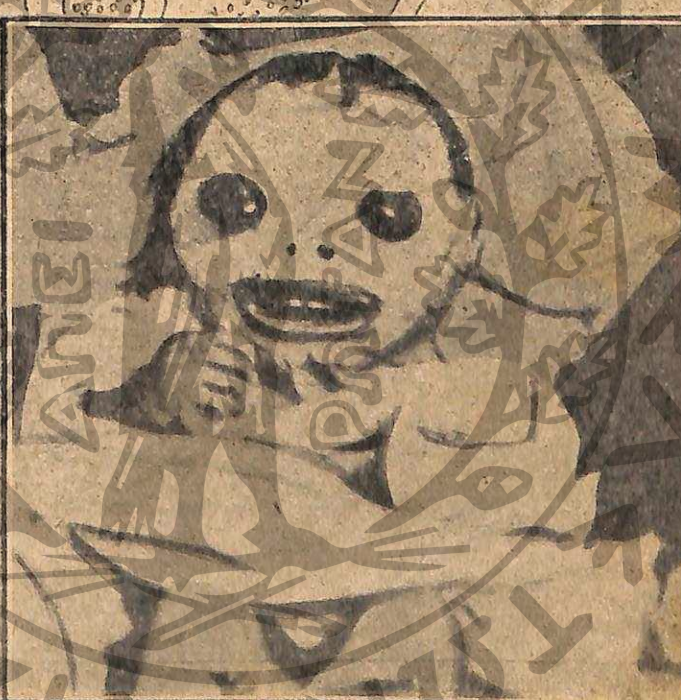
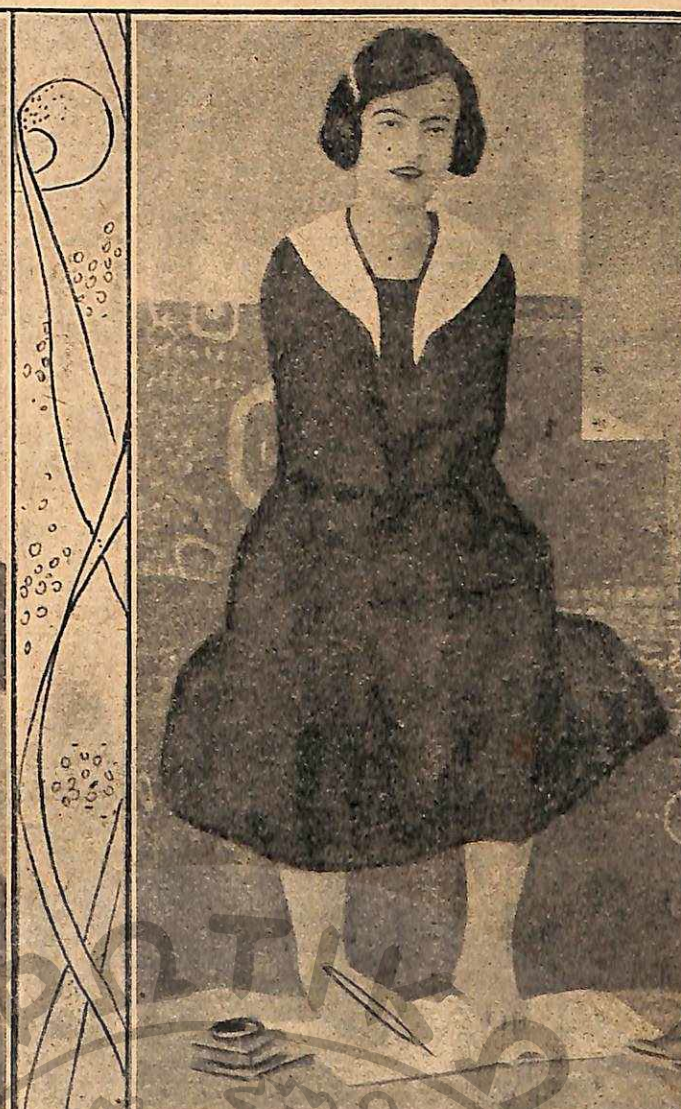
Είμεθα αποδηνκ μόνον Μεταξωτών και το συμφερον μας απαιτει, τα πωλουμενα παρ' ημών μεταξοτά να εινε συλλεγη παντός εκλεκτού και μεντέρνου παρ' παρχει η Ελληνική Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ερμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Έπάνω αριστερά: Ένας άνθρωπος που γεννήθηκε χωρίς πόδια και χέρια. — Δεξιά: Μια νέα που γεννήθηκε χωρίς χέρια και γράφει με τα πόδια. — Κάτω αριστερά: Μια γυναίκα με γένεια. — Δεξιά: Ένα φρικιαστικό νεογέννητο τέρας.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΑΡΤΙΩΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΙΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΛΕΥΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΤΗΣΕ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΡΑΤ

Ένα καταπληκτικό γυναικείο κατόρθωμα. Μιά άφρεη και θαρραλέα γυναίκα. Η τραγική μοίρα μιας Όλλανδης περιηγήτριας. Πώς την δολοφόνησε ο όδης της. Το περιπετειώδες ταξίδι της Έδιθ ντέ Μπονέι. Τι κάνει το θάρρος, κτλ. κτλ.

Η εποχή μας είχε εποχή των πολυμυθών περιηγήσεων και των ήρωων κατορθωμάτων. Ποτέ ο άνθρωπος δεν άνηκε στην απαγορευμένη αυτή πόλη; — Ναι! αποκόφθηκε η Γαλλία περιηγήτρια, χωρίς να τρομοκρατηθεί από τα λόγια του Άγγλου προσηυμένου.

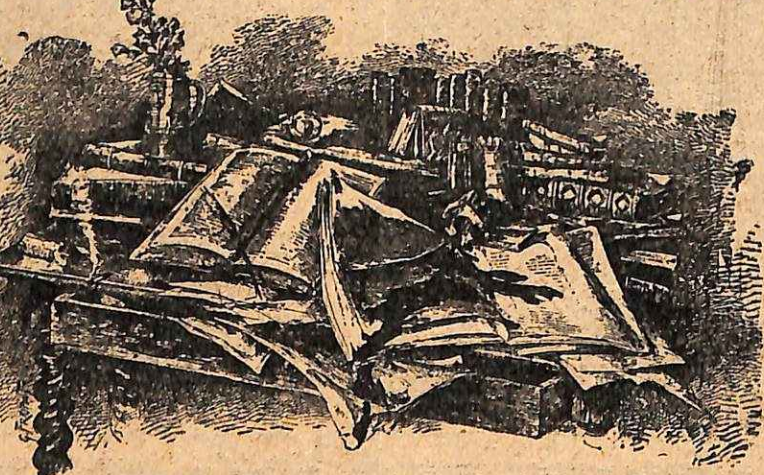
— Λημονήτε, — είπε τότε ο προσηυμένος, — ως τελευταίο και πειστικό εγχείρημα, — λημονήτε τι έπαθε η 'Αλεξάνδρα Τύννε; — Δεν το λημονώ. Όσο, — έχω πάρει την απόφασί μου. Θα μπω, ή τουλάχιστο θα δοκιμάσω να μπω στη Ράτ. Και ό,τι είναι να γίνει ως γίνει!

Χάρις στο πείσμα της, η Μαρία Έδιθ Μπονέι κατόρθωσε να πραγματοποιήσει την απόφασί της. Πριν όμως την παρακολούθησέμε στο άπειρο ταξίδι της, είναι ανάγκη να ανοίξουμε μια παρενθετική παρένθεση, να μιλήσουμε για την Σαχάρα. Οι θάλασσες, πιστοί σ' ένα παροπαράδοτο νόμο, δεν άφησαν ως τώρα καμιά λεική γυναίκα να πατήσει το πόδι της σ' αυτόν τον τόπο.

Η Ράτ είχε χτισμένη στην κορυφή ενός βουνού, στο κέντρο ενός άγριου και μεγαλύτερου τοπίου, στη νότια άκρη της Τσιπολιτίδας, 1.200 χιλιόμετρα από το βόρειο της Σαχάρας, και κατοικήται αποκλειστικά από τους διαβόητους Τσιπολίτες, τους σκληρότερους πολιτιστές της Αραβίας. Σήμερα είναι υπό την Ιταλική κατοχή. Μά οι Ιταλοί, αν κι έχουν χτίσει στην πόλη αυτή ένα πανήγυριο φρούριο, στον άσβεστο του οποίου καίει το φάντασμα ή σημαία τους, δεν τολμούν να δείξουν τη δύναμή τους, ούτε και να επιβάλουν τη θέλησή τους στους θάλασσες, για τον απλούστατο λόγο ότι φοβούνται μήπως βρεθούν κανένα πορτογαλικό δόλο στον καταναλισμό τους.

Σ' αυτή λοιπόν την απαγορευμένη πόλη κατόρθωσε να μπει η τολμηρή Γαλλίδα περιηγήτρια, βοήθεια από μια μικρή και επίμονη περιδεία της στη Σαχάρα, το Χονγκά — γνωστότερο με τ' όνομα «Χώρα του Τρόμου» — και στα άγρια βουνά των Πνευμάτων.

Όταν ο Άγγλος προσηυμένος της Τσιπολιτίδας άκουσε τη Μαρία Έδιθ ντέ Μπονέι να τον λέει πως ήταν αποφασισμένη να επιχειρήσει να μπει στο Ράτ, φώναξε τρομαγμένος: — Για τ' όνομα του Θεού! Μην επιχειρήσετε το επικίνδυνο αυτό ταξίδι!... Δεν ξέρετε ότι η Ράτ είναι μια πόλη στην οποία δεν πάτησε ποτέ το πόδι της λευκή γυναίκα; Κάποτε μια 'Ιταλίς περιηγήτριας ζήτησε να την επισκεφθεί. Μά οι φύλακοι της Ράτ, αν και

για να εξιστορήσουμε τη δραματική περιπέτεια της 'Αλεξάνδρας Τύννε, της οποίας το τραγικό τέλος είχε υπενθυμίσει ο Άγγλος προσηυμένος της Τσιπολιτίδας στη ριφοκίνδυνη Γαλλίδα περιηγήτρια.

Ο ίσκιος της 'Αλεξάνδρας Τύννε πλανάται ακόμη σαν φάντασμα στο σκοτεινό δρόμο που βγάζει στη Ράτ, την άγια πόλη των Τσιπολίτων. Η 'Αλεξάνδρα ήταν μια νεαρά Όλλανδισσα περιηγήτρια. Σε ηλικία είκοσι έτών, ύπνοισμένη από τη μαγευτική δύναμη που έβλαψε το άσπαστο και ασημένιο μυστήριο της Σαχάρας στους ανθρώπους που κινηθούν τη χάρμα με αλύγιστη θέληση, αποφάσισε να εγκαταλείψει το πατρικό της σπίτι και να μπει στην άγια και απαράβιαστη Ράτ, που την προστατεύει ένα χάος από θεόρατα βουνά. Ήξερε τι κίνδυνοι απειλούσαν τη ζωή της; Ήξερε πως ίσως να μη ξαναγυρίσει στην πατρίδα της, Όλλανδία, έπεισε το ταξίδι αυτό με φλογερή πίστη στην Ικανότητά της...

Δεν πέρασαν πολλά χρόνια από τότε...

Ένα πρωί, η 'Αλεξάνδρα Τύννε, η οποία είχε φτάσει στο μεταξύ στην Τσιπολιτίδα, ξεκίνησε από ένα μικρό χωριό, το Μουζούκ, συνοδευόμενη από ένα μονάχα οδηγό ταρκακού, στον οποίο είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Ός την τελευταία στιγμή, εκείνοι που είχαν μάθει τα σχέδιά της, προσπάθησαν να την μεταπείσουν, να της δώσουν να καταλάβει ότι τραβούσε προς ένα βέβαιο θάνατο. Χιμένες όμως πήγαν ή συμβουλές και ή παρακλήσεις των. Η όνειροπόλος Όλλανδισσα περιηγήτρια ξεκίνησε για το περρωμένο της, το σκληρό της περρωμένο, με το χαμόγελο στα χείλη.

Ολόκληρες μέρες διέσχισε την άβυσσική έρημο, καθάρισε στην κορυφή της. Ο ήλιος της είχε μαυρίσει την επιδερμίδα της κι η κούρασι είχε τραβήσει τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της. Μά η 'Αλεξάνδρα προχωρούσε

ταρκακού πολεμιστής — χωρίς να συγκινηθεί ούτε από την όμορφη, ούτε από τη δειλαστική πρότασι της λευκής, σίρως το όπλισμένο χέρι του και βόησε ένα άκουσμένο μαχαίρι στο λαμύ της 'Αλεξάνδρας... Ύστερα άναψε ένα φανάρι, για ν' αποτελειώσει καλύτερα το έργο του.

— Μοκτάρ, βοήθεια!... Είπε με σβυμένη φωνή η 'Αλεξάνδρα, καλώντας τον οδηγό της.

Μά όταν πρόσεξε καλύτερα το φωνή της, είδε πως δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Μοκτάρ, τον ύπουλο οδηγό, ο οποίος μαχαίρωνε την περιηγήτρια για να μη την αφήσει να μπει στη Ράτ!...

— Έλεος, Μοκτάρ! ψύχθηκε η 'Αλεξάνδρα.

— Άλλ' ο αμωρόνος ταρκακού έξακολουθούσε να χτυπά το θύμα του με το μαχαίρι... Η Ιταλική περιήτοξ, που ανέκαμψε αργότερα το πόδι της 'Ολλανδισσας περιηγήτριας, μέτρησε άπάνω της έκατον δέκα μαχαίρες!...

Η Ράτ, η άγια πόλις, έμεινε άπαραβίαστη! Η λευκή, που δοκίμασε να την μολύνει με τα πόδια της, βρήκε την τιμωρία που της άξιζε!...

Ο τραγικός, λοιπόν, θάνατος της 'Αλεξάνδρας Τύννε, δεν αποκαθάρωσε τη Μαρία Έδιθ ντέ Μπονέι. Η τολμηρή αυτή γυναίκα έκανε μια σκέψη άλλη και λογική: Έκείνο που θα εξόργιζε περισσότερο τους Τσιπολίτες όταν θα έβλεπαν μια λευκή να μπαίνει κοιμή στην ιερή πολιτεία τους, θα ήταν άσφαλώς ο δόλος, ή απάτη. Άν όμως έβλεπαν μια γυναίκα να μπαίνει με θάρρος στη Ράτ, χωρίς να λαμβάνει κανένα προφυλακτικό μέτρο, ίσως να ξαναφρονούν με την τόλη της, να τη σεβόντουσαν για την αποφασιστικότητα της και να μη την πείραζαν διόλου. Έξέλιον, η Μαρία Έδιθ ήξερε ότι οι Τσιπολίτες, περήφανοι πολεμιστά, έτιμούν τη γενναίότητα όταν την συναντούν και σ' ένα έλθο του ακόμα.

Και δεν έπρεπε ξέω στους ίτολογισμούς της.

Όταν, ένα πρωί — πριν από δυό μήνες περίπου — μπήκε στη Ράτ με το σκοτεινό και ξεχαλασμένο ατμόσφαιρό της, είδημη και γελαστή, χαϊρούντας όποιον Τσιπολίτη συναντούσε στο δρόμο της, οι θάλασσες την κίταξαν άρωμα και έμβροντητοι από κατάληξη και θαυμασμό. Το έπαινος το θάρρος αυτής της γυναίκας, τους είχε πράγματι άφροσύσει!...

Μεγαλύτερη όμως άπορία και από τους Τσιπολίτες έδειξαν οι άνδρες του Ιταλικού φρονέον, όταν είδαν μπροστά τους τη Γαλλίδα περιηγήτρια! Δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Οι περισσότεροι από αυτούς ίσχυρετοσαν άπάνω από δέκα χρόνια σ' αυτό το φρούριο — και για πρώτη

ΟΤΑΝ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΜΑΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ένα μάθημα εκ του φυσικού και ή τραγική διακοπή του. Πώς ένας βράχος τρύπησε απ' άκρη σ' άκρη ένα σχολείο της Βαυαρίας. Όπου οι μαθηταί σώζονται ως εκ θαύματος. Οι κυκλώνες της Αμερικής. Όπου ο άνεμος κρπάζει σχολεία και μαθητάς. Η τραγική περιπέτεια μερικών μαθητριών, κτλ.

Το θέρος του 1906 σε μια κοιλιά της Άνω Βαυαρίας συνέβη ένα δραματικότατο περιστατικό. Το σχολείο του τόπου, ένα έξοχικό σπιτάκι, που επί πενήντα χρόνια είχε άφηφίσει άνεμους και χιόνια, βοσκόταν σκαφαλωμένο σ' ένα μικρό λόφο. Πολλές φορές, το χειμώνα, άκουγόntonταν ή χιονοστιβάδες, που κατακυλιούσαν μοναχίζοντας στα περίχωρα, χωρίς όμως ποτέ ν' άπειλήσουν το πλάτωμα του λόφου, έπάνω στο όποιο ήταν χτισμένο το σχολείο.

Κάποιο άπόγευμα του Ιουνίου του έτους που αναφέραμε, ένας μακρινός θόρυβος τράβηξε την προσοχή του γέροντος δασκάλου. Κατάλαβε ότι κάποιος βράχος είχε ξεκολλήσει από την κορυφή του βουνού και σέφθηκε άμέσως να δείξει στους μαθητάς του εκ του φυσικού ένα από τα μεγαλύτερα τέρατα στην άγροτήτα τους θεάματα, που προσφέρει ή φύσις. Έβγαλε, λοιπόν, όλους τους μαθητάς του σ' έναν από τους έξώστες του σχολείου, σ' εκείνον άκρωτός που έβλεπε άπέναντι στο βουνό.

Και πραγματικά, δεν ήταν δυνατόν να προσερθή θέαμα άπολαυστικότερο στους μαθητάς. Ο πελώριος βράχος, που είχε ξεκολλήσει απ' την κορυφή του βουνού, έ-

φορά, ύστερ' από τόσο καιρό, άντίκριναν λευκή γυναίκα!...

Η Μαρία Έδιθ ντέ Μπονέι δεν άφησε καιρό στους φιλάρετους να συσχεφθούν και να λάβουν άποφάσεις σχετικά με την άνεπιθύμητη αυτή ξένη, που έμυλωνε τα χόμματα της έρως και άπαραβίαστης πόλεως. Πήγε και τους βρήκε μόνη της, για να τους μεταβιβάσει τους χαρετισμούς της Γαλλίας. Και τους μίλησε με τόση χαρά κι ευγένεια στη γλώσσα του τόπου, ώστε τους έκανε όχι μόνο να μη διανοηθούν να την πείραξουν, αλλά και να την υποδεχθούν με τιμές που θα άρμόζανε σε μια πριγκίπισσα.

Η Ράτ, η άγια πόλις των Τσιπολίτων, είχε παραβίαστη από μια λευκή γυναίκα!

Από συμπράγματα μπορούμε να βγάλουμε από το κατόρθωμα αυτό της Μαρίας Έδιθ ντέ Μπονέι: Πρώτον, ότι ή γυναίκα έστιγχνάει πάντοτε εκείνο που θέλει.

Και δεύτερον ότι, στην εποχή μας, και αυτοί άκόμα οι βάρβαροι και πρωτόγονοι κάτοικοι της Σαχάρας έπαψαν να είναι άφροσύμενοι στις καλές εθιμικές παραδόσεις τους, στους πατροπαράδοτους νόμους που τηρούσαν οι πρόγονοί τους με τόσο φανατισμό!...

ΟΡΑ που ξαναρχίζουν τα σχολεία τα μαθητά τους, έινε έπικαιρο ν' αναφέρουμε διάφορες τραγωδίες, που συνέβησαν κατά καιρούς σε μερικά απ' αυτά.

Τόρα κυττάχτε, έλεγε στους μαθητάς, θα σπάση το πεικό αυτό έκει κάτω, σαν ένα καλάμι!... Τη ρεματιά εκείνη θά την περάση με ένα πήδημα!...

Δυστυχώς όμως ο γέρο - δάσκαλος, παρ' όλη την πείρα του, δεν μπόρεσε να προβλέψη ολόκληρη την πορεία του βράχου... Έξαφνα ή τεράστια πέτρα έπέσε από ψηλά, άπάνω στην αίχμη ενός άλλου βράχου, που την έκοψε σε τρία κομμάτια. Το μεγαλύτερο από τα κομμάτια αυτά, ψηλό, σαν κατόχρη πλοίου, και πλατύ, σαν ένα μεγάλο βαρέλι, άφου χτύπησε διαδοχικά σε διάφορες άλλες άκρες βράχων, πήγε κι έπεσε πάνω στο σχολείο!

Τόση δέ ήταν ή δύναμής του, ώστε το τούπησε πέρα ως πέρα, σε απόστασι δυό μόνον μέτρων από το μπαλκόνι, όπου βρισκόntonταν οι μαθηταί, συνεπαίροντας στο δαιμονισμένο πέραςμά του ένα μέρος της στέγης.

Όστόσο, ως εκ θαύματος, κανένας μαθητής δεν έπαθε τίποτε. Μονάχα μια από τις μικρές των παιδιών, που περιέμενε το παιδί της για να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πεσε σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

Κάποτε ένας διμαρχος είχε πάει στο Νάντατο, ένα χωριό άκμα, σκαφαλωμένο σε μια πλαγιά του όρους Κορδιλιέρα, για να επισκεφθεί το δημοτικό σχολείο, που έπληρχε εκεί. Μά γύρισε πίσω περιττός και είπε ότι τα στοιχεία είχαν... άρπάξει το ίδιο εκείνο πρωί από το σχολείο και μαθητάς! Ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος είχε μεταβάλει το μικρό σχολείο σε... άεροπλάνο! Το είχε συνεπάει ολόκληρο, μονοκόμματο, και το είχε μεταφέρει ως το χείλος ενός όροπέδιου. Έκει το άηρσε ν' άποστήσει και τα μίχους της πλαγιάς, ως τα βάθη μιας ρεματιάς, σπένροντας στο δρόμο, από τ' άνοίγματα που είχαν γίνει στο πάτωμα, μαθητάς και δασκάλους, οι όποιοι, άστόσο, χάρις να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πες σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

Κάποτε ένας διμαρχος είχε πάει στο Νάντατο, ένα χωριό άκμα, σκαφαλωμένο σε μια πλαγιά του όρους Κορδιλιέρα, για να επισκεφθεί το δημοτικό σχολείο, που έπληρχε εκεί. Μά γύρισε πίσω περιττός και είπε ότι τα στοιχεία είχαν... άρπάξει το ίδιο εκείνο πρωί από το σχολείο και μαθητάς! Ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος είχε μεταβάλει το μικρό σχολείο σε... άεροπλάνο! Το είχε συνεπάει ολόκληρο, μονοκόμματο, και το είχε μεταφέρει ως το χείλος ενός όροπέδιου. Έκει το άηρσε ν' άποστήσει και τα μίχους της πλαγιάς, ως τα βάθη μιας ρεματιάς, σπένροντας στο δρόμο, από τ' άνοίγματα που είχαν γίνει στο πάτωμα, μαθητάς και δασκάλους, οι όποιοι, άστόσο, χάρις να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πεσε σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

Κάποτε ένας διμαρχος είχε πάει στο Νάντατο, ένα χωριό άκμα, σκαφαλωμένο σε μια πλαγιά του όρους Κορδιλιέρα, για να επισκεφθεί το δημοτικό σχολείο, που έπληρχε εκεί. Μά γύρισε πίσω περιττός και είπε ότι τα στοιχεία είχαν... άρπάξει το ίδιο εκείνο πρωί από το σχολείο και μαθητάς! Ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος είχε μεταβάλει το μικρό σχολείο σε... άεροπλάνο! Το είχε συνεπάει ολόκληρο, μονοκόμματο, και το είχε μεταφέρει ως το χείλος ενός όροπέδιου. Έκει το άηρσε ν' άποστήσει και τα μίχους της πλαγιάς, ως τα βάθη μιας ρεματιάς, σπένροντας στο δρόμο, από τ' άνοίγματα που είχαν γίνει στο πάτωμα, μαθητάς και δασκάλους, οι όποιοι, άστόσο, χάρις να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πεσε σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

Κάποτε ένας διμαρχος είχε πάει στο Νάντατο, ένα χωριό άκμα, σκαφαλωμένο σε μια πλαγιά του όρους Κορδιλιέρα, για να επισκεφθεί το δημοτικό σχολείο, που έπληρχε εκεί. Μά γύρισε πίσω περιττός και είπε ότι τα στοιχεία είχαν... άρπάξει το ίδιο εκείνο πρωί από το σχολείο και μαθητάς! Ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος είχε μεταβάλει το μικρό σχολείο σε... άεροπλάνο! Το είχε συνεπάει ολόκληρο, μονοκόμματο, και το είχε μεταφέρει ως το χείλος ενός όροπέδιου. Έκει το άηρσε ν' άποστήσει και τα μίχους της πλαγιάς, ως τα βάθη μιας ρεματιάς, σπένροντας στο δρόμο, από τ' άνοίγματα που είχαν γίνει στο πάτωμα, μαθητάς και δασκάλους, οι όποιοι, άστόσο, χάρις να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πεσε σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

Κάποτε ένας διμαρχος είχε πάει στο Νάντατο, ένα χωριό άκμα, σκαφαλωμένο σε μια πλαγιά του όρους Κορδιλιέρα, για να επισκεφθεί το δημοτικό σχολείο, που έπληρχε εκεί. Μά γύρισε πίσω περιττός και είπε ότι τα στοιχεία είχαν... άρπάξει το ίδιο εκείνο πρωί από το σχολείο και μαθητάς! Ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος είχε μεταβάλει το μικρό σχολείο σε... άεροπλάνο! Το είχε συνεπάει ολόκληρο, μονοκόμματο, και το είχε μεταφέρει ως το χείλος ενός όροπέδιου. Έκει το άηρσε ν' άποστήσει και τα μίχους της πλαγιάς, ως τα βάθη μιας ρεματιάς, σπένροντας στο δρόμο, από τ' άνοίγματα που είχαν γίνει στο πάτωμα, μαθητάς και δασκάλους, οι όποιοι, άστόσο, χάρις να γυρίσουν μαζί στο σπίτι, σκοτώθηκε από ένα δοκάρι της στέγης, ενώ ο τεράστιος βράχος που προκάλεσε το δυστύχημα, πήγε κι έ-

πεσε σε μια γειτονική πεδιάδα, χωρίς να προξενήσει άλλο δυστύχημα.

Ακόμη δραματικότερο έινε το παρακάτω περιστατικό.

Ός γνωστόν, στα όροπέδια του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής ο βορράς φυσάει με τέτοια δύναμη τους τρεις πρώτους μήνες του χρόνου (μήνες στεγνούς στις χώρες αυτές, που δεν έχουν χειμώνα), ώστε οι κάτοικοι, Ινδοί οι περισσότεροι, άναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφεύγουν σε βαθιανάματα των κοιλάδων, γιατί άλλως κινδυνεύουν ν' άρπαχθούν από τους άνεμους αυτοί, ή φτωχές τους καλύδες και τα φτωχά τους έπιπλα!

της μανίας του, δεν έινε πάντα τόσο άκνιδυνος. Στην πορεία που κάνουν οι κυκλώνες, οι όποιοι σηκώνονται κατά περιόδους από τις Άντιλλες και σπένρονιν το θάνατο και την έρημωση στην κοιλιά του Μισισσιππι, εκατοντάδες παιδιά θάφτηκαν κάτω απ' τα έρείπια του σχολείου των.

Στην περιφέρεια της Βορείου Αμερικής, την έκτεταμένη μεταξύ των Βραχμών Όρεών και του Άτλαντικού, ο «τοράντος» (κυκλών), στους στρόβιλους που προκαλεί πάντα καταστροφές.

Τον Σεπτέμβριο του 1896 συνέβη ένα έκληκτικό γεγονός στο Κολνεσπίγγ, της Αρκάνσας, περίοχης, που ύρισται συχνά προσβολές κυκλώνων. Τα παιδιά έβγαζαν από τα σχολεία και τα περισσότερα, άγρία και χωρίς γαιοκτημόνους, έσκαρπίζαν στην πεδιάδα, γυρίζοντας στα πατρικά τους σπίτια. Έξαφνα τα σκιά άρχισαν να ορμολιάζουν πένθιμα και ή κόπτες, τραλές απ' το φόβο, κατέρρεαν στα σπίτια, ενώ τα παιδιά των δασών, είδοποιημένα απ' το άλάνθαστο ένστικτό τους, κινόντουσαν στις μικρότερες τρύπες της γης. Μια συντοροπή από πέντε κοπέλες περπατούσαν τραγουδώντας. Η μια απ' αυτές, όνομαζόμενη Άννι Ρίτερ, φημισμένη κιόλας στο χωριό της και σ' όλα τα γύρω μέρη για την όμορφιά της, την καλωσύνη της και την έξυπνάδα της, μολονότι μικρούλα — ήταν άκόμα δεκάπεντε χρόνων.

Ένας χωρικός, που περνούσε καλπάζοντας τη στιγμή εκείνη με τ' άλογό του, φώναξε στα κορίτσια: — Ε! παιδιά, θα φυσήξει γερά!

Και καθώς τα κορίτσια άποκρίθηκαν με ξένοιαστα γέλια, ο χωρικός πρόσθεσε: — Το καλό που σας θέλω, όμορφούλες μου, έαπαλώχτε μπρούνινα καταγής!...

Ο χωρικός δεν είχε προχωρήσει ούτε εκατό μέτρα, όταν ο κυκλώνας, ξεσπώντας ξαφνικά, άρχισε κατεπάνω του σαν ένας σιμπαγής όγκος και τον έαπλωσε καταγής και αυτόν και το άλόγό του. Τα κορίτσια, όστόσο, είχαν την έτοιμότητα να πέσουν μπρούνινα στο βρεμένο χώμα του δρόμου. Μονάχα ή Άννι, για να μη έρριχθεί σ' άσπρα της ρούχα, διασπασε μια στιγμή... Όταν, ύστερ' από λίγα λεπτά, ή τέσσαρες μαθήτριες, δαμάζοντας το φόβο τους, αποφάσισαν ν' άνασχυάσουν το κεφάλι τους, δεν βρήκαν πια κοντά τους την Άννι. Η άμοιση συμπαθητότά τους είχε κρυολεκτικώς εξαφανισθή στον άέρα.

Τοι κακόν την ίδια εκείνη βραδεία και τις μέρες που άκολουθήσαν, οι γυναίκες της, οι συγγενείς της και οι άλλοι χωριάτες έψαξαν τα έρείπια των σπιτιών, τους γειτονικούς κάμπους, έρριψαν δάση και ρεματίες ένα γύρω, σε απόστασι δέκα χιλιομέτρων. Δεν βρέθηκε πουθενά το παραμικρότερο ίχνος της Άννι Ρίτερ...

ΕΚΒΙΝΟ το βράδυ στο απόμακρο και μικρό σπίτι τους, δεν είχαν μείνει παρά η γαργιά, μία γοργή παραλυτική κι' ο Φερουτσιο, ένα παιδί δεκατριών χρόνων. Η γοργιά ήταν βροχερή και σκοτεινή. Ο Φερουτσιο μόλις είχε έρθει απ' έξω κι' η γαργιά του, καρφωμένη απάνω στην πολυθρόνα της, απ' την αριστερά της, τον φώναζε κοντά της.

—Πού ήσουν, άκαρδε; Δεν με λυπάσαι, δίδου. Δεν ενδιαφέρεσαι για μένα; Πού γύριζες κι' εσύ έτσι κατ'εσχισμένους; "Αυ! δεν θάχης προκοπή εσύ, παιδί μου, με τον δρόμο που πήρες απ' τώρα! Θα καταλήγεις μία μέρα στη φυλακή. Έντεκα ή δώδεκα, άκουσε! Χτυπάει έντεκα! Δεν γυρίζεις να δεις;... Άκουσε εκεί, μεσάνυχτα και παιδί πράγμα, να τριγυρνά στους σκοτεινούς κι' ερημικούς δρόμους!... "Αν εξακολουθήσεις αυτή την ζωή, γοργιά, θα πάθεις κι' εσύ το δόγμα του Μοτζίβι, που αληθεύει κι' είναι εξαιρετικότερον χρόνων. "Έτσι κι' αυτός σαν και σένα πρωτόγονος. Η μητέρα σου έπαθε συγκοπή απ' την στενοχώρια της και πέθανε κι' ο πατέρας, ντροπισμένος για τον προκομμένο του γιό, πήρε τα μάτια του κι' έφυγε από δω.

Ο μικρός άκουσε την γαργιά του συντριμμένη κι' αμίλητος κι' έκλεινε, που τον ένοιαζε μ' όλη την καρδιά της, εξακολουθώντας. —Αδούο θα γυρίσει, ο πατέρας σου με κανονικά εμπροσθόπαιδα για το εμπόριό του. Για πού, λές, δουλεύει και καπνίζει, αν όχι για σένα και την αδελφή σου; Είδες;... Ο πατέρας σου κι' η μητέρα σου πήραν μαζί τους τέν Λουίζα... Φαντάζεσαι πώς δεν έδωσαν κι' εμένα μαζί τους; (Οχι, θέλανε, αλλά σ' άφηναν να με συντροφεύεις κι' εσύ όλη μέρα έλειπες. Τί να τους πω, όταν γυρίσουν αύριο; Ψέμματα;)

Ο Φερουτσιο ήταν έτοιμος γ' αγαλιάση τη γαργιά του από την συγκίνησή του, αλλά εκείνη άκριβως τη στιγμή άκουσε έναν θρόνο, στη διπλανή κάμαρα. —Κάτι άκούω, γαργιά! Φύθουσε. Κι' απογκράσθηκε με προσοχή. —Θά'εινε ή βροχή! είπε ή γοργιά. —Οχι! Δεν είναι βροχή, γαργιά! Ο θόρυβος επανέλθηκε κι' ή γοργιά τώρα φύθουσε κι' αυτή τρομαγμένη. —Στη διπλανή κάμαρα άκούω βήματα!...

Κι' έμειναν κι' οι δύο αμίλητοι σιγανημένοι. Η γοργιά απόλυτη απλυνόταν τώρα μέσα στην τραπέζα, που φωτιζότανε μοναχά μ' ένα λυχνάρι. Έξω άκουγότανε ο θόρυβος της βροχής.

Τα βήματα άκουστήκανε πάλι κι' ο μικρός παγωμένος από τον φόβο, ξεφώνισε. —Ποιος είναι; Μά κανείς δεν του άποκριθήκε. Την ίδια στιγμή όμως, γαργιά και άγγονος έβγαλαν μία φωνή τρώμου. Η πόρτα άνοιξε άπότομα και δυό άνθρωποι, που είχαν σκεπασμένα τα πρόσωπά τους με παντήλια, ώρμησαν μέσα στην τραπέζα.

Ο ένας άρπαξε άρέσως το παιδί και τούβανε το χέρι στο στόμα του. —Πού ήσουν, άκαρδε; Δεν με λυπάσαι, δίδου. Δεν ενδιαφέρεσαι για μένα; Πού γύριζες κι' εσύ έτσι κατ'εσχισμένους; "Αυ! δεν θάχης προκοπή εσύ, παιδί μου, με τον δρόμο που πήρες απ' τώρα! Θα καταλήγεις μία μέρα στη φυλακή. Έντεκα ή δώδεκα, άκουσε! Χτυπάει έντεκα! Δεν γυρίζεις να δεις;... Άκουσε εκεί, μεσάνυχτα και παιδί πράγμα, να τριγυρνά στους σκοτεινούς κι' ερημικούς δρόμους!... "Αν εξακολουθήσεις αυτή την ζωή, γοργιά, θα πάθεις κι' εσύ το δόγμα του Μοτζίβι, που αληθεύει κι' είναι εξαιρετικότερον χρόνων. "Έτσι κι' αυτός σαν και σένα πρωτόγονος. Η μητέρα σου έπαθε συγκοπή απ' την στενοχώρια της και πέθανε κι' ο πατέρας, ντροπισμένος για τον προκομμένο του γιό, πήρε τα μάτια του κι' έφυγε από δω.

Ο μικρός άκουσε την γαργιά του συντριμμένη κι' αμίλητος κι' έκλεινε, που τον ένοιαζε μ' όλη την καρδιά της, εξακολουθώντας. —Αδούο θα γυρίσει, ο πατέρας σου με κανονικά εμπροσθόπαιδα για το εμπόριό του. Για πού, λές, δουλεύει και καπνίζει, αν όχι για σένα και την αδελφή σου; Είδες;... Ο πατέρας σου κι' η μητέρα σου πήραν μαζί τους τέν Λουίζα... Φαντάζεσαι πώς δεν έδωσαν κι' εμένα μαζί τους; (Οχι, θέλανε, αλλά σ' άφηναν να με συντροφεύεις κι' εσύ όλη μέρα έλειπες. Τί να τους πω, όταν γυρίσουν αύριο; Ψέμματα;)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΜΟΝΑΟΥ ΝΤΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΠΑΙΔΙ

μα λέγοντάς του. —"Ήσυχία, γιατί θά' σε πνίξω! Συγχρόνως ο άλλος έπιασε την παραλυτική γοργιά απ' το λαιμό και, δείχνοντάς της το μαχαίρι του, την πρόσταζε με μία αλλοιωμένη φωνή. —Σιωπή!

Μία άπαισία σιωπή απλώθηκε μέσα στην μισοφωτισμένη τραπέζα. Η βροχή είχε πάψει κι' άλλος θόρυβος δεν άκουγότανε απ' την αγωνιώδη αναπνοή του μικρού και της γοργιάς.

Μά άμέσως, σθεδόν αυτός που κρατούσε το παιδί, έσκυψε απάνω του και του φύθουσε στ' ατί του.

—Πού έχεις, ο πατέρας σου κρυμμένα τα χρήματά του; —Στην άλλη κάμαρα... στο άμυρά! άπάντησε ο μικρός τρομαγμένα.

"Έλα μαζί μου να μου δείξεις! ξανάπε ο κακοποιός.

Και παρέσυρε το Φερουτσιο μαζί του στην διπλανή κάμαρα. Εκεί τον ρώτησε. —Πού είναι;

Το παιδί υποπινιγμένο του έδειξε με το δάχτυλο το ντουλάπι. Τότε εκείνος, κρατώντας το μικρό με το ένα του χέρι, έβγαλε με το άλλο ένα μωτερό σίδερο απ' την τσέπη του και το έχωσε μέσα στην κλειδαριά. Κι' άφηνε με δυό άπότομες κινήσεις την έσπασε, άρχισε να φάγνη μέσα στο ντουλάπι και να πνίονη, ότι πολύτιμο είδωλο μέσα.

Κι' όταν δεν είχε πια τίποτ' άλλο να πάρη, άρπαξε τον μικρό απ' τον λαιμό και τον έσπρωξε μέσα στην τραπέζα.

—Βρήκες τίποτε; τον ρώτησε ο σύντροφός του, μόλις τον είδε να προβάλλει.

—Ναι, άπάντησε εκείνος, αφήνοντάς ελεύθερο τον μικρό. Κι' άμέσως πρόσθεσε. —Πήγαμε να δεις στην εξώπορτα μ'ήν είναι κανείς στο δρόμο.

Ο άλλος τότε άρπασε την γοργιά κι' έτρεξε προς τα έξω. Σε λίγο άκούστηκε από κάτω ή φωνή του. —"Έλα! φώναζε στον σύντρόφό του.

—Ούτε τσεμουδιά άκούετε; φώναζε τότε άπε'ντικα ή κακοποιός στο παιδί και στη γοργιά. Γιατί άλλωστε θά' γυρίσω πίσω και

θα σας κάνω κομμάτια! είπε άκαρδώς, που έμεινε μαζί τους και τους φύλαγε.

Και φοβερίζοντάς τους με το μαχαίρι του, έκανε μερικά βήματα πίσω κατά την πόρτα.

"Άξαφνα όμως τότε άκούστηκαν φωνές και τραγούδια απ' τον δρόμο κι' ο κλέφτης γύρισε άπότομα για να δει και να ρωτήση τον σύντρόφό του τί συνέβαινε. "Η κίληση του όμως ήταν τόσο άπότομη που το μαντήλι, με το όποιο εχε σκεπασμένο το πρόσωπό του λυθρκε κι' έπεσε κάτω.

—Ο Μοτζίβι! φώναζε τότε ή γοργιά, αναγυρίζοντάς τον.

—Καταρμένη! φώναζε τότε έκαρδώς. Πρέπει να πεθάνεις! Κι' ώρμησε κατά πάνω της άναστρώνοντας το μαχαίρι του για να την χτυπήση στο στήθος. Αλλά τη στιγμή που ο δολοφόνος κατέβαζε το μαχαίρι του, ο μικρός Φερουτσιο, βγάζοντας μία απεισμένη κραυγή, πήδηξε κι' άγκάλιασε την γαργιά του. "Έτσι τον βρήκε κατάστραβη το χτύπημα του δολοφόνου, ο όποιος έφυγε ρίχνοντας στη βιασύνη του κάτω το τραπέζι.

Μέσα στην κατασκήτεινη τραπέζα, πέσαν λίγες στιγμές άπόλυτης σιωπής. Το τραγούδι δεν άκουγότανε πια. είχε σιγά-σιγά σβήσει. Ο μικρός γλύστερησε και γονάτισε μπροστά στη γαργιά του, που είχε λιποθυμήσει απ' την τρομάρα της.

—Φερουτσιο! μουρμούρισε σιγά-σιγά, μόλις συνήλθε.

—Γαργιά μου, άπάντησε το παιδί άγκαλιάζοντάς της τα γόνατά της.

—Φύγανε; —Ναι.

Η γοργιά πήρε τότε μία βαθειά αναπνοή και είπε με μία τρεμάμενη φωνή στον έγγονό της. —"Αν δεν υοό μιλώσες, θά' νόμω πως βρίσκουμι στον άλλο κόσμο.

—Οχι, δεν έπαθε τίποτε, γαργιά μου, της άπάντησε με μία μισοσβυσμένη φωνή.

Και σφιγγοντάς την πιο δυνατά. —Γαργιά μου, αγαπητή μου γαργιά, μ' αγαπάς, μ' αγαπάς πολύ;

—Αμφιβάλλεις, Φερουτσιο μου; Κακόμοιρο παιδί, πόσο θά' τρέμαζες!...

Και χαϊδεύοντας τη μαλλιά του τον παρακάλεσε. —"Αναψε, παιδί μου, το λυχνάρι...

—Οχι, όχι, καλύτερα έτσι στα σκοτεινά... "Όταν θ' ανάβουμε το φως νομίζω πως θά' τους ξαναδώ μπροστά μου!...

—Καλά, όπως θέλεις, παιδί μου!

—Γαργιά μου, σε στενοχωρούσα πάντα, σ' έκανα διαρκώς να λυπάσαι, δεν εί'ν' αλήθεια!...

—Μην τ' άσκέτεις! αυτά, παιδάκι μου... Μην τ' άσκέτεις, γλυκό μου έγγονάκι!... Σ' αγαπώ τόσο πολύ!

—Οχι, σ' έκανα πάντα να υποφέρεις... Κι' όμως πόσο σ' αγαπώ, γαργιά μου!... Σ' αγαπούσα πάντοτε και σ' αγαπώ μ' όλη μου τη δύναμη! Θά' με συγχωρήσεις, γαργιά μου;

—Ναι, παιδάκι μου, σε συγχωρώ! Σε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά. Μά στ' αλήθεια σκέφτηκες ότι θά' μπορούσα να μ' ή σε συγχωρήσω;... Σίκαυ, λοιπόν, μικρό μου. Δεν θά' σε μαλώσω πια, πια. Αλλά κι' εγώ θά' γίνης πιο καλός απ' ότι είσαι.

—Σ' ευχαριστώ, γαργιά μου, μουρμούρισε το παιδί με φωνή που διαρκώς έδυνε. Έμεινε ευχαριστιμένος. Θά... μέ... θυμάσαι πάντοτε τον Φερουτσιο σου;

—Τί έχεις, Φερουτσιο μου, και μιλάς έτσι; τον ρώτησε ταραγμένη τότε ή γοργιά, πίνοντας τον άπό τον ώμο και σιδόνοντας το κεφάλι της σαν να ήθελε να τον ρή από πρόσωπο.

—Δεν έχω τίποτε, γαργιά μου... Μ'ήν άνησυχία!... μουρμούρισε με φωνή που μόλις άκούγότανε.

—Πες μου... Πες μου, παιδί μου! Τί έχεις; ξανάπε ή γοργιά γεμάτη από άγωνία.

—Δόσε από ένα φιλέ, φύθουσε ρογγίζοντας ο μικρός, στην μητέρα μου... στον πατέρα μου... στην Λουίζα... ένα φι... λί... γα... ρε... για... για!

Κι' έλαβε το κεφάλι του απάνω στα γόνατα της γαργιάς του.

Η γοργιά τότε πισπιτεύοντας όλο το σώμα του μικρού και άσπάζοντάς με άγωνία το ξαναρώτησε. —Για όνομα του Θεού, τί έπαθες; Πες μου, τί έχεις;... Μίλησέ μου!

Το παιδί προσπάθησε να άναστήσει το κεφάλι του, μά δεν μπόρεσε. "Έκανε τότε να μιλήσει, αλλά ή φωνή του πνίγηκε.

Η γοργιά ξετρελλωμένη από την άγωνία της, έβγαλε μία απειστική κραυγή πένου κι' άρχισε να ξεφωνίζει ακατάπαυστα.

—Φερουτσιο! Φερουτσιο! Φερουτσιο!... Παιδί μου! "Αγάπη μου! Μίλησέ μου! Πες μου τί έπαθες!... Παναγιά μου!... Θεέ μου! Βοηθήστε με, λυπηθήτε με, δώστε του τη μιλιά, που το έφυγε!...

Αλλά ο Φερουτσιο δεν μίλησε ποτέ πια. Η ώραία και γεφυραία ψυχή του ε'χε φύγει, πέταξε σε άλλους κόσμους, ίσως πιο καλούς!...

Ο Σαρλώ γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 16 'Απριλίου 1889. Είπε δηλαδή σήμερα 44 χρόνων. Καθώς είχε γνωστό, ο μεγάλος αυτός ήθοποιός, ο μεγαλείτερος καλλιτέχνης της εποχής μας, που είχε σήμερα πάμπλουτος, πέρας την παιδική του ηλικία μέσα σε μεγάλη φτώχεια και δυστυχία.

Μόλις έγινε δεκάξη χρόνων, άκολούθησε ένα πλανόδιο θέατρο και λίγο άργότερα προσελήφθη, ως κωμικός, σ' ένα μιούζικ-χόλ της άγγλικής πρωτεύουσας. "Ως το 1914, ο Σαρλώ ήταν άγνωστος στον πολύν κόσμο και μόνο από τις άρχες του πολέμου κι' ύστερα άρχισε να γίνεται διάσημος.

Τό αληθινό του όνομα, καθώς έξορουν όλοι, είναι Τσάβλι Τσάπλιν. Τί δεν έχουν πη και τί δεν έχουν γράψει γι' αυτόν τον άνθρωπο! Τόν έχουν παραστήσει ως ιδιοτροπο, ως στυρνό, άπιστο, κακό, κλπ.

"Έγινε διαδότη, που πάντων, ότι ο Σαρλώ δεν ε'νε καλίου ήθοποιός προς τις γυναίκες και ότι είχε άφροσύμυλο και άστα στον έρωτα. "Ε, λοιπόν, αυτό πρό πάντων, είναι μία μεγάλη συκοφαντία.

Λίγοι άνθρωποι στον κόσμο νοιώθουν τόσο βαθειά τον έρωτα, όπως ο Σαρλώ, αλλά και λίγοι ήταν τόσο άτυγοι, όπως αυτός, στις αισθηματικές τους υποθέσεις.

Όλες ή γυναίκες, που άγάπησε ο μεγάλος κωμικός, δεν ήταν ζήτες του έρωτός του. "Όλες τόν άπογοτεύσαν... "Όλες, καθώς άπεκλήθη εκ των ύστερων, δεν ήταν κοντά του από άγάπη, αλλά μόνο από συμφέρον.

Κι' αυτή άκόμα ή πρώτη του άγάπη τόν άπεγοτεύσε.

"Όταν ο Σαρλώ έπαψε στο μιούζικ-χόλ του Λονδίνου, είχε έρωτευθι μία νεαρή Άγγλίδα, τη μίς Κέττυ Κέλλι. Η μίς Κέττυ, στην άρχή, επί μήνες όλόκληρους, δεχόταν με άδιαφορία τις έρωτικές έκδηλώσεις του Τσάπλιν. "Υστερα όμως φάνηκε γ' άνταποκρίνεται στο αίσθημά του. Μά, στο τέλος, όταν εκείνος την ζήτησε σε γάμο, εκείνη τόν έδιωξε, κακήν κακώς!

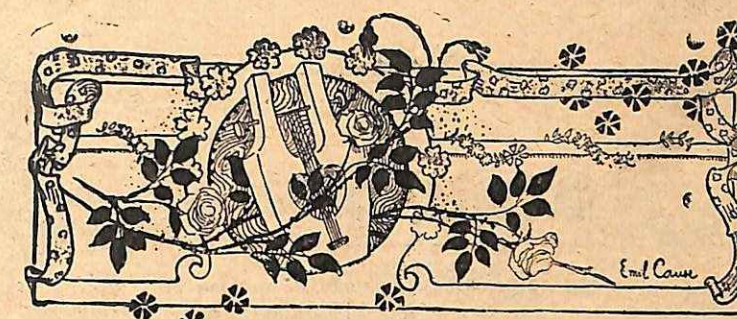
Ο Σαρλώ υπέφερε πολύ για την άρνηση της Κέττυ.

"Όταν, έπειτα από άρκετά καιρό, ο Σαρλώ βρέθηκε ένοχος και διάσημος στο Χόλλυγουντ, πολλές γυναίκες, ένοχες επίσης, ή άσχημες, αλλά όλες ωριές, έστρεψαν προς αυτόν τα βλέμματά τους. Μά εκείνος δυσκολεύτηκε πολύ να ξαναδώση την καρδιά του.

"Έξωθεν όμως, μία μέρα, ένα ανέλπιστα νέο διαδόθηκε στο Χόλλυγουντ. "Ο Σαρλώ είχε παντρευθι με την Μίλντρετ Χάρρις, μία μικρή άσημη ήθοποιό, χωρίς καμιά εξαιρετική ωμορφιά.

Ο Σαρλώ, με την βιαιότητα του ψυχής, δεν άγαπάει τις γυναίκες για την ωμορφιά τους, αλλά πιστεύει στην καλσύνη τους και στην τρυφερότητά τους. "Έτσι, άποφάσισε να παντρευθι με την Μίλντρετ Χάρρις, γιατί πίστευε πως ήταν μία άδολη και καλή νέα, με την όποια θά' μπορούσε να ζήσει μία ήσυχη οικογενειακή ζωή.

Και όμως, λίγο καιρό μετ' τον γάμο του, ο Σαρλώ κατάλαβε ότι ή νεαρά του γυναίκα δεν ήταν

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

("Άρθρο του ιδιαιτέρου γραμματέως του περιφήμου ήθοποιού C. T. Robinson)

καθόλου ή απλή και άδολη ύπαρξις, όπως τη φανταζόταν.

Δεν συμφωνούσαν καθόλου, ούτε στα γούστα τους, ούτε στον χαρακτήρα. "Απέκτρην ένα άγοράκι, αλλά δεν έζησε πολύ. Τό έθαψαν στο Χόλλυγουντ, κι' έπάρη στο μνηματάι του χάραξαν μόνο την έξής επιγραφή. "Τό που ντι κί μ ε ρ ς.

Μαζύ με το απονηκάκι χάθηκε και κάθε έλπις συμφορικής του νεαρού ζεύγους. "Έπειτα από λίγο καιρό, ο Σαρλώ και ή Μίλντρετ χώρισαν.

Για να επιτύχη μεγαλείτερη άποζημίωσι ή Μίλντρετ, δεν δίστασε να άπευθύνη έναντίον του Σαρλώ τις πιο άφάνταστες κατηγορίες και συκοφαντίες. Αυτός όμως, μεγαλόκαρδος, όπως πάντα, δεν υπερασπίστηκε καθόλου τόν έαυτό του και πλήρωσε την άποζημίωσι.

"Έπειτα ο Σαρλώ άγάπησε, για τρίτη φορά, μία μικρή καλλι-

τέχνιδα του κινηματογράφου, την Λολίτα Μάκ Μούραϊν. Η Λολίτα ήταν τόσο γαριτωμένη κι' έκανε τόσο έντύπως στον Σαρλώ, ώστε αυτός ξέχασε τις πρώτες του έρωτικές άπογοητεύσεις κι' άποφάσισε, όχι μόνο να την παντρευθι, αλλά και να την αναδείξει ως συνεργάτιδά του στον κινηματογράφο. Της έδωσε λοιπόν ένα ψευδώνυμο, το όποιο διάλεξε ο ίδιος. "Αίτα Γκρέου.

Αυτήν την φορά ή άρραβωνιστική του Σαρλώ, είχε μία μητέρα δεσποτική και συμφοροντολόγα, ή όποια υπογράφει τόν γαμμό της να υπογράψη συμβόλαια και άσφάλιστρα κάθε είδους.

Λίγο καιρό έπειτα από τόν γάμο του, ο δυστυχής σύζυγος διαπίστωσε ότι είχε πάσει όμαυ τόν δυό γυναικών.

Και για μία φορά άκόμα, άναγκάστηκε να πλειώσει πολύ άκορό την άπελευθέρωσι του από τόν ζυγό του γάμου. Κι' αυτήν την

φορά πλήρωσε άκόμα περισσότερα, γιατί είχε και δυό παιδιά με την Αίτα Γκρέου.

Η γυναικα του δεν τόν άφησε ούτε το σπίτι, στο όποιο καθότανε ο μεγάλος ήθοποιός.

Ο Σαρλώ, όστόσο, ο μεγάλος ήθοποιός, δεν της άνήθηκε τίποτα, κι' όμως ή Αίτα δεν έπαυε να διαδίδη στον κόσμο ότι ο Σαρλώ ε'νε ένα άνθρωποςόρος τέρας.

Ο δυστυχής καλλιτέχνης, άρρωστος τότε βαρεί. Και όμως, μόλις έγινε καλά, ζήτησε να βοηθήσει στην έρωτική του άπογοήτι. "Αλλά την στιγμή που έπρόκειτο να υπογράψη το συμβόλαιο τού γάμου, μετάνιωσε και δεν έβαλε την υπογραφή του. Έβλεπε, λοιπόν, γι' αυτό ότι ο Σαρλώ ε'νε άσπαιτος και έλασρόμυλος. Κι' όμως ε'νε άκρετά δικαιολογημένος ο διασταγμός του, αν σκεφθί κανείς πόσες φορές άπογοητεύθηκε από τις γυναίκες, και πόσο ίαχυρά πλήρωσε την έμπευσήν του σ' αυτές.

"Οχι, δεν ε'νε άσπαιτος κι' έπιδόλιος. Είπε μία φυγή διαφωμένη για μιά αληθινή άγάπη, την όποια δεν μπορεί να βοηθί. Είπε μία φυγή ενσώφστη και εύπιστη, ή όποια δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ιδανικό!

"Όταν, πρό διατίας, ο Σαρλώ ξαναπήγε, έπειτα από τόσα χρόνια, στο Λονδίνο, θέλησε να ξαναβιή την στωική συνοικία, όπου ζήτησε κατά τα χρόνια της δυστυχίας του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα, μόλις αντίκρυσε το σπίτι αυτό!...

Ο Σαρλώ λατρεύει την μητέρα του και την περιβάλλει με άπειρη στοργή.

Ο διάσημος καλλιτέχνης άγαπάει επίσης πολύ τα παιδιά και κάθε τόσο πηγαίνει στα διάφορα σχολεία και υοιράζει στους μικρούς μαθητές, γλυκά και παιγνίδια.

"Όσο για τα δικά του παιδιά, κάθε φορά που τ' αναφέρει, τ' άμπατα τον γεμίζουν δάκρυα.

Η φυγή του ε'νε γεμάτη ευαίσθησια και στοργή... Ε'νε ένας μεγάλος αισθηματικός, ο όποιος κάθε τόσο άπογοητεύεται από τόν έρωτα, κι' όμως πάντοτε ζητάει να έρωτευθι πάλι.

Δεν μπορεί να ζήσει χωρίς πίστι κι' άγάπη. Θέλει πάντα να πιστεύει σε κάτι και κάτι ν' άγαπάη. Αυτός ο όποιος κάνει όλοι τόν κόσμο να γελάη, κούβει ένα τρυφικό μυστικό μέσα του.

Αγατρώει μ'ήν άγάπη, γνήσι και πιστή και δεν πονάται παρά το δόλο και τή συμφέρον. Κι' όμως εξακολουθεί να πιστεύει στην άγάπη, την μεγάλη άγάπη που δεν μπορεί να την βοηθί.

Τώρα τελευταία, διαδόθηκε ότι ο Σαρλώ παντρεύεται πάλι. Θά' είναι τάχα έρωτης αυτήν την φορά, και θά' μπορεί να πη ότι βρήκε τόν κατά της ψυχής του; Η και πάλι τόν περιμένει μία μεγάλη άπογοήτευσις;

Ποιος ξέρει!...

Η Πολίτα Γκονάρ, το τελευταίο άμόρε του Σαρλώ

ΚΟΣΜΟΣ ΧΑΛΑΣΙΑ
στο σύνταγμα εκεί-
νες τις μέρες... Είχε
γιάσει σαν άνεμο-
στρόβιλος ο φοβερός
συνταγματάρχης Να-
πολέον — Φρειδερί-
κος — Αδόλφος, βα-
ρώνος ντε Μπετοναρ-
μέ για ν' αναλάβει τη
διοίκηση του συντά-
ματος, το οποίο λίγο
έλειπε να διαλύσει ο προκατόχος
του...

Την ίδια μέρα κόλας της άρ-
ξής του κάλεσε στα γραφεία
τους τρομοκρατημένους προκατα-
βολικά αξιωματικούς, κι' αφού
τους κίτταξε βλοσυρά απ' την κο-
ρυφή ως τα νύχια, τους είπε κα-
τόπι με τη βροντερή φωνή του :
— Σας κάλεσα, κύριοι αξιωμα-
τικοί, για να σας ανακοινώσω με-
ρικές μου σκέψεις, σχετικές με την
εγκύμνασι των καινούργιων κληρο-
νών... Δεν θέλω να κατηγορήσω
καθόλου τον αξιότιμο προκατόχου
μου, αλλά δεν μπορώ και να μην
πω ότι ξεχαρβάλωσε δρόμους τα
σύνταγμα... "Αν ήταν παρών θα
τούλεγα, ότι η κλασική άνωθενό-
της του κόνιτεψε να σας κάνει ύ-
λους θιασώτες του : «Μπάτε σκύ-
λοι άλστες»... Αλλά είνε, βλέπε-
τε, απών τώρα, και δεν μου επι-
τρέπεται να ξεστομίσω μια τέτοια
μομφή εναντίον του... "Ας είνε !.
Λοιπόν, θέλω από σας πειθαρχία,
αφοσίωσι στο καθήκον, καρτερία,
άνδρική συμπεριφορά και τόνωσι
του στρατιωτικού φρονήματος των
κληρονομών... «Εμπρός...» «Εμ-
μπρός...» Πάντοτε εμπρός...»
«Εμπρός» το σύνθημά σας και
στών έχθρο, και στην πρόδο, και
στα γυνάσια και στην εκπαιδευ-
σί !... Τό «πίσω» πρέπει να σδύση
δρόμους, αν όχι απ' τα λείψατά μας,
τουλάχιστον απ' το σύνταγμα
μου !... Πηγαίνετε !...

Κοιμημένοι οι αξιωματικοί
χαφρήσαν, σκόρπισαν βουβό και
τροβήσαν στη Λέσχη για να φά-
ν. Σε λίγο ξεσηλώθηκαν και τα
γραφεία του συντάγματος, και μο-
νάχα ο λοχίας του βου λόχου Γε-
ρόνιμος Ντέ στεκόταν άνοχη στη
θέσι του συλλογισμένος !...

Τόν είχε καταπλήξει η άνοχη
προσφώνησι, στους αξιωματικούς,
του καινούργιου διοικητού. Λοχίας
της υπηρεσίας εκείνη την ημέρα,
έτσι να βρεθεί στα γραφεία και
ν' ακούσει δλόκληρο το λόγο με
μυστική λαχτάρα :

— Νά, αυτός είνε διοικητής μια
φορά, κι' όχι ο άλλος ο νερόβρα-
στος κολαζίδης !... μονομιούριζε
μέσα του με θαυμασμό. Πρέπει ή
φαντασία να καταλάβη, πως όποι-
ος γνύνεται σ'όχι γ'ίνεται πειά
άντρας, και σ'όχι άντρας πρέπει να
πέφτει μπρός και να βαράει μέσ'
στα δά !... Κι' όσοι στρατοί —κα-
θώς μάς λέει και στη θεωρία ο
λοχαγός μας— έφάρμασαν το απά-
σω στα μάγκες, νικήθηκαν και πη-
γαν κατά διαβόλου... "Αχ, ζήτω
το εμπρός... Κάτω το επί-
σωμα !...

"Απ' την επομένη το σύνταγμα
μεταμορφώθηκε. Ήταν σιμάχτρο
σώστ ο φιλότιμος εκείνος σακα-
φάρας με το άγριο μούσι και
τα πιο άγριοι ταγκελωτά μου-
στάκια του. "Απ' όπου περνούσε

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΜΠΡΟΣ!...

TOY EMILE BERGERAT

κέντριζε τα νεύρα, ξιπνούσε τους
κοιμισμένους, ζωντανεύε τους μαλ-
μοιρλίδες, και ποδοπατούσε στη
σβελλάδα τους άγριους και νυσταγ-
μένους...

Σκεφτήτε ότι μια μέρα ξετρώσε
μπροστά και τον ίδιο τον υποδιοι-
κητή του συντάγματος κόμητα
Μορφέα ντε Σομείν, λέγοντάς του :
— "Αν, κουνήστε και λιγάκι,
κύριε αντισυνταγματάρχα... Πε-
πατάτε σαν χελώνα !... Σιπνήστε,
διάβολε !...

Μπορούσε λοιπόν το σύνταγμα
με τέτοιον δαιμονισμένο διοικητή,
να μη γίνη σ'ε λιγάκι σύνταγμα
νευροσπάσιον; "Όλοι τους, έπ-
τόν ανώτερο ως τον κατώτερο, εί-
χαν καταντήσει σβούρες άεικίη-
τες !...

Μά το κυριώτερο αποτέλεσμα
της καινούργιας διοικήσεως το
πρώην ξεχαρβάλωμένου συντάγμα-
τος, φάνηκε ύστερα από μια έβδο-
μάδα. "Ο ύπασπιστής δηλαδή του

—Στάς διαταγές σας, κύριε διοικητή μου !

συνταγματάρχη, σ'όχι διοικητής του
Μικρού Έπιτελείου του συντάγμα-
τος, δεν είχαιρούσε να παρακο-
λουθώ προσωπικώς την εγκύμνασι
των κληρονομών του τμήματός του...
Γι' αυτό και πλήθωναν τα κο-
θήνια κι' οι ανεπίδεκτοι μαθήσεως,
σ'όχι τμήμα του περισσότερου από
κάθε άλλου λόχου. Φόναζε λοιπόν
μια μέρα σ'όχι ύπασπιστήριον τον μ-
νο λοχία Γερόνιμο Ντέ, και τού
είπε :

—Έχω καλές πληροφορίες για
το ζήλο σου και για την επαγγέλ-
ματική σου ικανότητα, λοχία... "Α-
πό σήμερα θα σε άσπασω σ'όχι
Μικρό Έπιτελείο... Σου έχω ξε-
φάρμασε καμιά δεκαπενταριά το-
βλά, τα οποία θα αναλάβης μονα-
χός σου με άπληστη έξουσία, να

μην τ'α παραδώσης ξεφτέρια σ'όχι
τέλος του εκπαιδευτικού τμήματου...
Τό νου σου έμεις, γιατί ο ν. διοι-
κτης δεν άστεινέται !... Κατάλα-
βες καλώς τί ζητάει απ' τους βαθμο-
φόρους... Μπορώ λοιπόν να βασί-
λειωι σε σένα ;...

Με βαθεία συγκίνησι ο άξιος,
αύ δραστήριος λοχίας, βεβαίωσε
τόν ύπασπιστή για τον ευσυνειδη-
το ζήλο του, κι' άμέσως ανάλαβε
τά καινούργια καθήκοντά του.

Μια μέρα ο άεικίητος συνταγ-
ματάρχης, περνώντας απ' το πεδίο
των άσκήσεων, ξεχώρισε άμέσως
τόν δαιμονισμένο τρόπο, με τον ό-
ποιο ο λοχίας γίνιναζε το τμήμα
του, και πλησιάζοντας τον φώναζε
κοντά του. Σ'ε άμεση στάσι προ-
σέχης ο λοχίας, κάρφωσε τα μά-
τια του με άνοχη ευλάβεια σ'όχι
μάτια του διοικητού του, και ξε-
φώνισε σταθερά την κανονική ά-
ναφορά :

—Λαμβάνω την τιμήν ν' ανα-

ρωμένο τμήμα του, το οποίο στεκό-
ταν άνοχη προσοχή, και μούγ-
χιαν :

— Τά βλέπετε το λοιπόν, ντου-
λαρία !... Βλέπετε τί άξίζει ή ά-
σημένα μου σαρκέλλα πούχου π'α
μυαίνια ;... Την έκτιμησε όποιος της
πρέπει ο διοικητής μας, παραμέρισε
τά χουσι σ'οιήτια των άλλων γα-
λονάδων, και ζήτησε από μένα να
τού στείλω δοδινάντζα... Ψτ !...
Ψτ !... "Εσένα μιλώ, φαντάρε
Πελικάν... Είσαι ο πρώτος απ' ό-
λους σ'όχι γυνάσια, κι' εσύ θα
πας για δοδινάντζα... Μόλις γυρί-
σους σ'όχι στρατόνα και φας τό
συσσίτιό σου, θα ντυθής την καλή
«στολή» περιπόλων και θάρρης να
με βοηθής για τις τελευταίες όδη-
γίες !...

Κι' ύστερα, στρίβοντας κέφρι
κλωστοπώησεως» τά άρεμάνια άγ-
χίστρια του μονοτακίου του, ξεφώ-
νισε στους άλλους :

— Κι' έσείς ού μονοτακούλουρα,
τό νου σας... "Ανοιξτε σ'όχι λοικου-
μίδες τά βλαστάκια μάτια σας
και συμμορφώθιτε με τις θεωρίες
μου, αν θέλετε να γίνετε σ'οιήτια μ-
νάχα και ν' άποστατήτε όλοι σας
σ'όχι χουσιόρι της δοδινάντζας...
Περιοσέθιτον άρεμ'αί αξιωματικοί
και για σας... "Αλλοιώς θα σας
φάη ή μαρμάγκα και τό κολοδό
φειδί... Θα σας λυσάξω σ'όχι πε-
ριοσισμό και σ'όχι άγγραφίες !...
"Όλοι μας πάντοτε εμπρός !...
Κανένας σας μ'όχι ξεστομίζει ποτέ
τον τό «πίσω» !...

Τελειώσαν τά γυνάσια και χτύ-
πησε κατόπι ή σάλπιγγα «συσσί-
τιον». "Ο στρατιώτης Πελικάν, ά-
φ'ότι άπόφαγε βιαστικός, ντύθηκε
τη φανταχτερή στολή περιπότων
σ'οιήτια του, και διαταγή του τρο-
μερού λοχία του, και παρουσιάστη-
κε άμέσως μπροστά του για να πά-
ρη τις τελευταίες οδηγίες...

"Ο λοχίας τόν κίτταξε απ' τό
κεφάλι ίσκιε τα πόδια, τόν ρήμα-
ξε σ'όχι μεταβολές και σ'όχι κλίνα-
τε επί δεξιά κι' επί άριστερά—
για να τόν ευθεωρήσει με σχολα-
στική ακρίβεια δλόκληρον κι' απ' ό-
λα τά μέτωπα — κι' ικανοποιη-
μένος ύστερα πού δεν τού βόηκε
καμιά άπολύτως έλλειψη, ξεφώνι-
σε κιντίζοντάς τον άγριοπιά κι'
αύστηρά :

— Μεγαλώς είσαι, μαρε φαν-
τάρε Πελικάν... "Αειντε τώρα,
τράβα στην είχη του "Οξαιόδο,
και σέφνον πως από σένα έξαφά-
ται να ξεκολλήσω και την σαρκέ-
λλα του έπιλοχία... "Αρχει μονάχα
να μείνη εύχαιριστήμένος ο διοικη-
τής από σένα... Ξεκομπάδια τό
λοιπόν, κι' έχε πάντα σου υπ' όχη
το σύνθημα του διοικητή μας...
«Εμπρός και πάντοτε εμπρός»...
Σ'όχι διάλο το «πίσω» !...

Βαθεία συγκινημένο το άπολύ-
«ξεφτέρια», άποχαρήθηκε τόν αυ-
στηρό μ'α δίκαιο λοχία — εκπαιδευ-
τή του, και τράβηξε για τό σπίτι
του συνταγματάρχη ν' αναλάβη τά

— "Οραία, όραία...
διέκοψε ο συνταγμα-
τάρχης. Λοιπόν, όπως
είπαμε !...

Κι' έφυγε. Μά μόλις
όμως έφυγε, πούς είδε
τό Θεό και δέν τόν φο-
βήθηκε ! "Αγριοιμένος,
φουσκωμένος σ'όχι διά-
νος ο δραστήριος βαθ-
μοφόρος, έρριξε βλοσυ-
ρές ματιές σ'όχι μαρμα-
ρωμένο τμήμα του, τό οποίο στεκό-
ταν άνοχη προσοχή, και μούγ-
χιαν :

ξηλενά καθήκοντα της δοδινά-
ντζας...

Φανταστήτε όμως πόσο έμεινε
εμβρόντητο κι' έκθαμβο δλόκληρο
το σύνταγμα, όταν τό μεσημέρι
της άλλης μέρας διαβάστηκε σ'όχι
λόχους ή «Ημερησία Διαταγή Συ-
ντάματος», ή όποία έλεγε τά εξής :

«Τόν λοχίαν εκπαιδευτήν Γε-
ρόνιμον Ντέ, τιμωρώ με πενήτη-
μερον φυλάκισιν, διότι παραβή-
σας κομμοκραγικώς μερικάς όρ-
χάς και πεπονήσεις μου, ένε-
τι πως ταύτας είς τό πνεύμα των
στρατιωτών του τμήματός του κα-
τά τρόπον εξ ίσου γελοίου. "Ε-
ξηκρίδωσα δέ τούτο εκ τού σπαρ-
τιώτου του τμήματός του "Ονω-
ρίον Πελικάν, όστις είς σχετικώς
ερωτήσεις μου, άπήντα κατά τρό-
πον άκατάληπτον, συγκόπτων
φρονοδός τάς λέξεις και λέγων :

«Θά σκον... τό σάλον, θά σκου...
τά σκόρδα για τη σκορδαλιά, θά
άκου... τό σπαθί σας στη γω-
νία, κλπ. κλπ., αντί να προσέ-
ρη δλόκληρον την λέξιν «συντά-
σι», «στομπίσι», «άκουμπήσι»
κλπ. Είς παρατηρήσεις μου δια
την άκατανόητην αυτήν φρασ-
τολογία του, ήναγκάσθη να όμολο-
γήση, ότι ο άνωτέρω λοχίας ά-
πληρώσεν είς τό τμήμα του αυ-
στηρότητα την χείρην της λέ-
ξεως «πίσω», κομπιλλίζων μα-
νωδώς αυτήν και δταν άκούη
την συνήτητα σύνθετον με άλλας
συλλαβές !...

» Επιστώ άγρυπνον την προσοχήν
των κ. κ. αξιωματικών είς τί
μέλλον, προς πρόληψιν τούτων
εξωφρενικών παρεξηγήσεων, αί-
τινες τείνουν να μεταβάλλουν τό
σύνταγμα είς αγέλην κρηλίζον-
των και τραυλίζοντων κομπάρσων
δυσεισάκτων...»

Κι' ο λοχίας Ντέ, στεναζόντας
θλιβερά σ'όχι κελί του πειθαρχείου,
δέν έπαυε να μονομιούριζε :

— Πάει, τρελλάθηκε ο κόσμος,
μ'α την πίστι μου... Πούς θα τό
πίστευε πως νεροβίλασαν τά μυαλά
και τού διοικητή μας άκόμη, για να
ξεγνάη έτσι ύστερα εκείνα πού
οβόλιζε πρώτα ;...

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

"Ο χυμός του άγγουριού, άνακα-
τεμένος με λίγο βόρακα καθώς κι'
ο χυμός του λεμονιού σ'όχι σέτες, λευ-
καίνει την έπιδερμίδα. "Η φρούλα
έχει την ιδιότητα να κάνει την έ-
πιδερμίδα τουφερή και άπλή. Πε-
λώ συντελεί επίσης σ'όχι εξωφύ-
σι της έπιδερμίδος κι' ο χυμός
του άμπελιού πού γράνιει από τά
κλαδιά του όταν κλαδεύεται.

Για να καταστρέψετε τά σκου-
λήκια πού κατατρώγουν τά πα-
λά έπιπλα δέν έχετε παρά να πα-
ραγγείλετε σ'όχι φαρμακείο μια διά-
λυσι από 2 γραμ. χημ. υδραργύ-
ρου κι' από 250 γραμ. οινόπνεύ-
ματος 90ο βαθμών.

Μ' ένα σπυγνόμετρο κατόπι, ή
με μια σύριγγα, ρίχνετε από τη
διάλυσι αυτή στις τρυπίτσες του
ξύλου, όπου ζούν τά σαράκια και
τις βουλώνετε άμέσως. Τό υγρό
θα προχωρήσει και θα βρά τό σκου-
λήκι για να τό θανατώση.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑ-
ΦΟΥ

Πρό έτών σε μια κοσμική συ-
γκέντρωσι στο Παρίσι, παρευρίσκα-
το, μεταξύ των άλλων, και ο πε-
ρίφημος ζωγράφος Στενέλ. Σε κά-
ποια στιγμή ένας κύριος πού κα-
θόταν πλάι σ'όχι ζωγράφο, χωρίς
να τόν γνωρίζει, γύρισε και τόν
ερωτήσε :

—Γνωρίζετε την όραία εκείνη
κυρία πού κάθεται κοντά σ'όχι, πα-
ράθυρο;

—"Ο ζωγράφος κίτταξε και ανα-
γνώρισε τη γυναίκα του.

—Μά... βέβαια. Είνε ή κυρία

Στενέλ, απάντησε.

—Μπ' ! Αυτή είνε ή κυρία Στε-
νέλ;

—Ναι...

—"Όστε αυτή είνε ή έρωμένη
του Φελίξ Φώρ;

—"Ετσι ονίεται, απάντησε πύ-
λι ο άτυχής σύζυγος με προσποι-
ητή άπάθεια.

—ΠΩΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΑΣΤΟΡΗ
ΤΟΥ !...

Για τόν έβδομο στρατηγό Μαρ-
κίσιο της Σαξωνίας ο όποιος ήταν
δουλοστός και για τό δύναμι των
χειρών του, διηγούνται τό παρ-
κάτω γαριτωμένο ανέκδοτο.

Κάποτε ο Μαρκίσιος για να δει-
ξη τή αυχική του δύναμι σε με-
ρους φίλους του, απήκε σ' ένα
πεταλωτήρι με τό πρόβλημα ότι
θα πεταλώσει τό άλογό του. "Ε-
κει βόηκε έτοιμα μερικά πέταλα.

—Δέν έχεις άλλα π'α γαρά;
ερωτήσε τόν πεταλωτή.

—Αυτά είνε πολύ γαρά, κύριε !
τού απάντησε ο πεταλωτής. Είνε
της μιάς λίτας.

—Τί γαρά, μάστορά μου, πού
αυτά σπάζουν σαν σπαρτάγγια ! πα-
ρετίσσε ο στρατηγός.

Και ο Μαρκίσιος, παίρνοντας
δου-τρία πέταλα, τά κομπάρσισε
με τά δάχτυλά του.

—"Αυτόσο, ο πεταλωτής απή-
στασε τού κατέβασε μερικά άλλα
π'α μεγάλα και πιο γοντρά.

—Αλλά κι' αυτά ο στρατηγός δέν
τά βόηκε τού γούστου του κι' ά-
νέχισε να τά κομπάρσισε σαν ραπα-
νχία, ενώ ο πεταλωτής παρακο-
λουθόσε άτάκατος με σπασμωγι-
να γέλια όλη αυτή την επίδειξη.

—Επί τέλους, ο Μαρκίσιος προ-
σπονήθηκε ότι βόηκε ένα γαρό πέ-
ταλο και τώδωσε σ'όχι πεταλωτή
να καλιώση μ' αυτό τ' άλογό
του.

"Όταν τελείωσε ή δουλειά, ο
στρατηγός έρριξε ένα τάλληρο έ-
πάνω σ'όχι άμωνι κι' έτοιμάστηκε
να καθαιλικέψη, λέγοντας σ'όχι
πεταλωτή :

—Μου φαίνεται πως ο κύριος
σου είνε καλά πληρωμένος. Δέν
ενε έτσι;

—Παρά πολύ καλά, κύριε, με
τη διαφορά ότι τό τάλληρο είνε...
ψεύτικο.

—Πώς, ψεύτικο;

—Ναι, απάντησε ο πεταλωτής,
δέν βλέπετε πως κόβεται σαν «σπα-
ράγγιν»;

Και πιάνοντας τό τάλληρο με
τά δάχτυλά του τόκοψε στα δύο.

"Ο στρατηγός τού πέταξε τότε
πέντ'έξη τάλληρα άκόμη, αλλά
κι' αυτά ο πεταλωτής τά κομπάρ-
σισε ένα-ένα σαν τραπουλόχαρτα.

—"Εχεις δικιο, φίλε μου, είπε
ο Μαρκίσιος. Πάρε τώρα κι' αυτό,
τό όποιο, πιστεύω ότι, θ'άνι άρ-
κετά γαρό.

—Μεγαλειότατε !... Έκείνος
έπαιε κατά τη συνήθειά του
με τό γέλιο πίσω και τό κομμι
παντομένου. "Επλησίασε λοιπόν έ-
τε μία κυρία και την παρεκάλε-
σε να δεχθ να γορένη μαζί του.

—Αλλά εκείνη, υπεχώρησε υπόκλι-
νημένη και απάντησε μ' έκπληξη :

—Μεγαλειότατε !...

"Ο αυτοκράτορας τότε φουρκίστη-
κε. Τράβηξε τρεκλίζοντας σαν με-
θυσμένος, σπρωκκώντας και στρο-
χώνοντας, ν' ανακατευτή μέσα σ'όχι
συνώνιο πλήθος των γουρουνών.

Μά και πάλι είδε ότι όλοι έπ-
ωρούσαν και υποκλινόντανται
μετανοήτως ψευδίσια. "Ο
Αυτοκράτορας !

—"Όπ' ο Ναπολέον μ' έπαισε
από τό μικρό και με τράβηξε
προς την έξοδο να φύγωμε. Είπε
πισθ' ότι τού ήταν αδύνατο να
ένε αυτοκράτορας και συγχρόνως...
μαστοράς !

—"Η ΓΑΡΣΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΝΑΤΩΝ

"Ενας γάλλος λοχαγός έ'χε δι-
ατάξη κάποτε απ' τό συνταγμα-
τάρχη του να καταλάβη μια σπου-
δα στρατιωτική θέσι.

—Αυτή ή θέσι, κ. συνταγμα-
τάρχη, δέν είνε δυνατόν να κατα-
ληφθ' προσήρθε ο λοχαγός.

—Παρά !

—Παρά είν' έκτεθειμένη απ' ό-
λες τις μεριές σ'όχι έχθρικά πυρά.

—Λογική, φώναζε ο γαλλικός
συνταγματάρχης με αυστηρόν τό-
νο. Η-όσες φορές καλά ! Αυτά τά λόγια
σου δέν είνε... γ α λ λ ι κ ά !

—"Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑ-
ΤΟΡ !

"Ο βαλκανιόλος του Μ. Ναπο-
λέοντος Κονστάν διηγείται σ' "Α-
πομνημονευμάτά του τό εξής νό-
στιμο επεισόδιο :

«Ένα πρωί, γράφει, ο αυτοκρά-
τορας με άδοκίμισε ότι θα μετα-
φωτόνα για να πάη σ'όχι γορό τού
προσέβουτ' της "Ιταλίας. Μαρ-
εκάλητι. "Ετοιμάσε, λοιπόν, ένα
μαύρο ντόνινο γι' αυτόν κι' ένα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΦΡΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

(Μία διασκεδαστική αυτοβιογραφία του Τζών Μπαρρρυμωρ, του περιφημού «αστέρος» της «Μετρο-Γκλέντγουϊν-Μάγιερ» και

Ι περισσότεροι από τους συναδέλφους μου, όπως ξέρετε, χρωστούν την κινηματογραφική «καριέρα» τους σε μία ξαφνική εϊναια της τύχης. Έγώ το χρωστώ στο φρύδι μου! "Αν δεν ανεκάλυπτα μία μέρα ότι θα μπορούσα ν' αλλάξω τελείως την εμφάνισή μου προσώπου μου σηκώνοντας λιγάκι το αριστερό μου φρύδι, σ'α βεβαιώνω ότι δεν θα γινόμουν ποτέ κινηματογραφικός «αστέρας». Θά εξακολουθούσα ακόμα νά κάνω μαζάκια σάτσα στα γραφεία των εφημερίδων ή σε κάποια γυναικεία αρώματα κ' αυτοκίνητα πολυτελείας...

Από την ημέρα όμως που ανακάλυψα αυτό το «τέλ» του αριστερού μου φρυδιού, κατάλαβα ότι έπρεπε ν' ακολουθούσα την παράδοσι της οικογενείας μου και νά γίνω κ' εγώ ηθοποιός. Αιτό το σκωπικό του φρυδιού ήταν το χαρακτηριστικό γνώρισμα των Ντριντ, της οικογενείας δηλαδή της μητέρας μου. Κι' έτσι, όταν ο διευθυντής μιάς εφημερίδας της Νέας Υόρκης βασίλευσε πιά ν' ανατοχιάζε διαρκώς από τα τρομακτικά σάτσα μου και μού έδειξε την πόρτα, στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη μου κ' έκανα άξαφνα εκείνη την ιστορική ανακάλυψη του περιφημού φρυδιού των Ντριντ, που με παρακίνησε νά δοκιμάσω την τύχη μου στο θέατρο, ακολουθώντας τα βήματα της αδελφής μου "Εθελ Μπαρρρυμωρ.

Η αδελφή μου "Εθελ, πρώτη απ' όλους, έγινε ηθοποιός και συνέχισε με την ίδια θριαμβευτική επιτυχία την παλιά παράδοσι της οικογενείας μας που αρχίζει από το 1800!

Εκείνη την εποχή, ο Τόμας Φρεντερικ Λάν κ' η "Ελίζα Τρέντνορ ήταν οι περιφημότεροι ηθοποιοί του Λονδίνου. Έπαιζαν μπροστά στην αριστοκρατία του «Σίτυ» και πολλές φορές ακόμα και στ' ανάτορα, μπροστά στη βασιλική οικογένεια. Ήταν τόσο διάσημοι τότε, όσο είμαστε τώρα εμείς...

Κι' οι δυο τους ήταν παιδιά ηθοποιών. Παντρεύτηκαν λοιπόν κ' απέκτησαν μία κόρη, την Λουίζα Λάν που δεν άργησε κ' αυτή νά γίνει ηθοποιός σαν τους γονείς της.

Εκτός όμως από το μεγάλο ταλέντο της, η Λουίζα ήταν κ' εξαιρετικά όμορφη και φαίνεται ότι από αυτήν θά κληρονομήσω, όπως ισχυρίζεται ο αδελφός Λιονέλ, τ'α... περιφημό κλασσικό προφίλ μου.

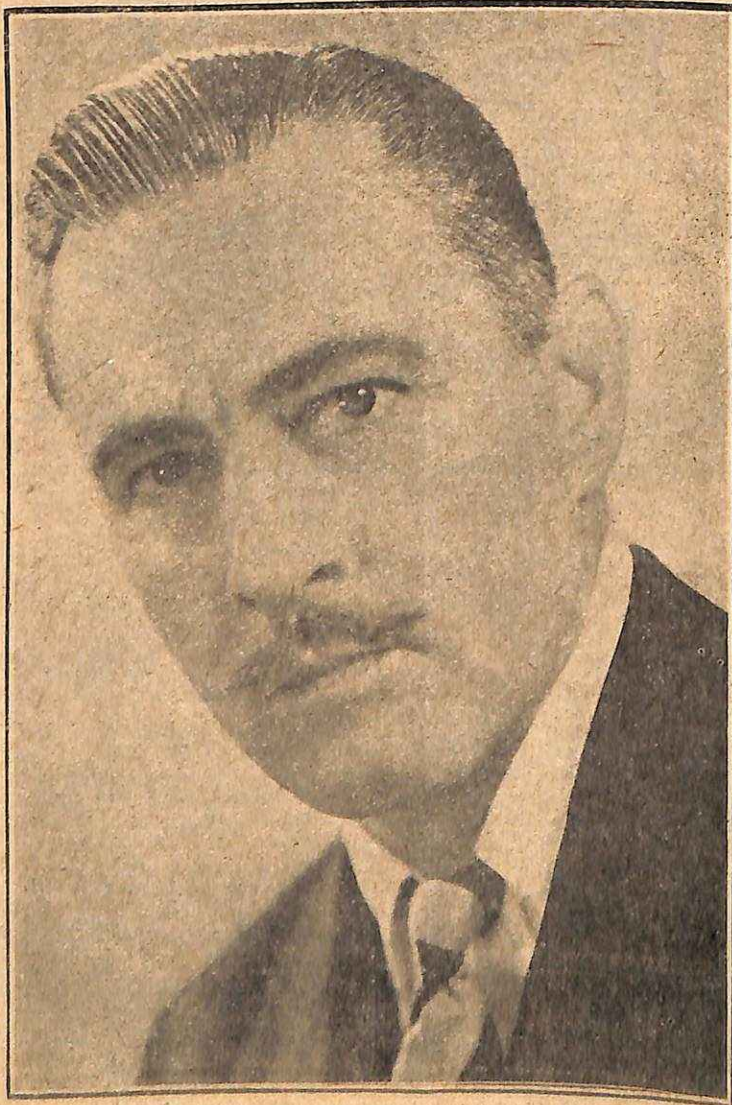
Η πεντάμορφη εκείνη Λουίζα είχε γεννηθεί το 1820. "Υστερ' από είκοσι χρόνια, πήγε στο Λονδίνο ένας Ιρλανδός ηθοποιός και προσελήφθη άμέσως στο θέατρο της. Τον έλεγαν Τζών Ντριντ κ'

είχε σημειώσει θριαμβευτικές επιτυχίες στο Λονδίνο. Ήταν ένας άμορφος νέος κ' ανεξάντλητο χούμορ κ' όπως θά μαντεύετε, δεν άργησε νά κατακτήσει την καρδιά της όμορφης Λουίζας.

Παντρεύτηκαν λοιπόν κ' αυτοί κ' απέκτησαν τρία παιδιά. Το πρώτο, ο Τζών Ντριντ, έγινε το είδωλο των Ηνωμένων Πολιτειών και πέθανε το 1927 σε ηλικία εβδομήντα χρόνων. Τ' άλλα δυο παιδιά τους, η Γεωργία κ' η Λουίζα Ντριντ έγιναν κ' αυτές μεγάλες «βεντέτες», διάσημες σαν τον αδελφό τους.

Εκείνη την εποχή, ένας άλλος νεαρός Ιρλανδός ηθοποιός, ο Μορίς Μπαρρρυμωρ, γιός Άγγλου υπαλλήλου, ήρθε στη Νέα Υόρκη κ' αναστάτωσε το Μοντγκουαί με τις θριαμβευτικές επιτυχίες του. Κι' όπως ήταν, φάνετα, μοιραίο, παντρεύτηκε τη Γεωργία Ντριντ κ' έγινε πατέρας μας.

Η "Εθελ, ο Λιονέλ κ' εγώ είμαστε παιδιά του Μορίς Μπαρρρυμωρ και της Γεωργίας Ντριντ. Κι' οι τρεις μας είχαμε κληρονομήσει από τους γονείς μας την αγάπη του θεάτρου και, μαζί μ' αυτήν, και λιγάκι από το ταλέντο τους.

Ο Τζών Μπαρρρυμωρ

Μά, εκτός από την "Εθελ που μόλις μεγάλωσε κατέκτησε άμέσως τις σκηνές της Νέας Υόρκης, ο Λιονέλ κ' εγώ λοξοδρομήσαμε από τα παιδικά μας χρόνια κ' αντί ν' αρχίσουμε νά ετοιμαζόμαστε για το θέατρο, μουντζουρώναμε με χρωματιστά κραγιόνια τα τετράδιά μας κ' ονειρευόμαστε νά γίνουμε μία μέρα μεγάλοι... σκιτσογράφοι!

Πρώτος ο Λιονέλ, σαν παιδί μεγάλος, παράτησε τη Νέα Υόρκη κ' έφυγε για το Παρίσι. "Ηθελε νά παρακολουθήσει τα μαθήματα της Σχολής των Καλών Τεχνών, για νά θαυμάσει μία μέρα τον κόσμο με τα σχέδιά του.

Αυτός ήταν η αιτία και της δικής μου τρέλλας. Ναι! Τ' όμοιο γει κ' ο ίδιος. Αυτός παρέσυρε κ' έμένα στο Παρίσι και με μύησε στα μυστικά της σκιτσογραφίας... "Ημουν, βλέπετε, ο πιο μικρός κ' ακολουθούσα τυφλά το παράδειγμά του. "Όσο για την "Εθελ, η αδελφή μας γελούσε κάθε τόσο και μ'ας ειρωνεύετο:

— Λιά Μπαρρρυμωρ σκιτσογράφος! Μά πώς είνε δυνατόν! Δυστυχισμένοι... Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι χάνετε άδικα τον και-

ρό σας. Είσατε προωρισμένοι για το θέατρο! Δεν θά πετύχετε ποτέ στη ζωή σας, αν δεν γίνετε κ' εσείς ηθοποιοί!

— Αυτό θά το δοίμε! της απαντούσε με πείσμα ο Λιονέλ. "Εγώ πρώτος θά διακόψω αυτή την άναρη παράδοσι της οικογενείας μας. Και νά, για πάντα! "Ο αδελφός μου ο Τζών είνε με το μέρος μου. Θά γίνη κ' αυτός σαν κ' εμένα μεγάλος σκιτσογράφος!

Μά η "Εθελ, με το ίδιο ειρωνικό γέλιο, επέμενε:

— Τρελλόπαιδα! Κανείς Ντριντ κ' κανείς Μπαρρρυμωρ δεν μεταχειρίστηκε ποτέ τον άλλο κραγιόνια, εκτός από τα κραγιόνια του μακιγιαρισματος. Μά δεν πειράζει... Σπουδάσετε ζωγραφική, αφού το θέλετε... Θά σ'α χρειαστή αργότερα για νά μακρινάρετε με τέχνη το πρόσωπό σας!

"Ο Λιονέλ κ' εγώ τότε κινναζόμαστε στα μάτια σαν νά φοβόμαστε αυτή τη μοιραία προφητεία της αδελφής μας.

Κι' αλήθεια, νοιώθαμε μέσα μας νά μ'α βασανίζει ένα παράξενο προαισθήμα. Μία ημέρα μάλιστα, στο Καρτιέ Λατέν, ο Λιονέλ μ' άρπαξε ξαφνικά από το χέρι και μού είπε με πανιμένη φωνή:

— Τζών! Νά πάω ο διάβολος το θέατρο!... Μου φαίνεται ότι δεν καταφέρνω και πολλά πράγματα με τα σάτσα...

"Εγώ όμως τον κίτταξα με περιφρόνησι και του απάντησα:

— Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι είσαι τόσο δειλός, Λιονέλ! "Αφού έχεις σκοπό νά δικαιώσεις την "Εθελ, γύρισε λοιπόν στη Νέα Υόρκη. Για ένα Μπαρρρυμωρ βίλες ή πόρτες των θεάτρων είνε ανοιχτές!

"Ο Λιονέλ γκρίνιαζε από το θυμό του κ' έπεσε πάλι με τα μούτρα στη ζωγραφική...

"Όταν γυρίσαμε τώρα στη Νέα Υόρκη, η πρώτη μας δουλειά ήταν νά βρούμε μία θέσι σκιτσογράφου σε μία μεγάλη εφημερίδα. Και, νά την αλήθεια, σταθήκαμε πολύ τυχεροί. Κι' οι δυο μας άρχισαμε νά δουλεύουμε χωριστά σε δυο μεγάλα καθημερινά φύλλα και νά δειχνουμε ιστορήματα στην "Εθελ τα τυπωμένα σάτσα μας.

Εκείνη ωστόσο είχε έτοιμη την απάντησι:

— Θαμιάζω το θάρρος σας! μ'α έλεγε. Δυστυχισμένοι, θέλετε λοιπόν νά πεθάνετε από την πείνα;

Κι' όμολογούμενος, αυτή τη φορά η "Εθελ είχε δίκιο!

Πρώτος ο Λιονέλ λιποτάχτηκε απογοητευμένος από τα γραφεία της εφημερίδας του κ' ήρθε στο σπίτι μ' ένα έξαλλο θρος τρελλού.

— Θά γίνω κοινός κ' ασταθής, κ' καταπνεί τον έναν ύστερα απ' τον άλλον, χωρίς νά διακόψω τους χορούς και τα τραγούδια μας, με τα οποία ζητάμε νά βρούμε τη χαρά και τη λησμοσύνη.

"Εγώ όμως του έδωσα θάρρος και τον έστειλα πάλι πίσω στην εφημερίδα του. Την ίδια ημέρα μάλιστα κάθησα κ' έφτιαξα ένα σάτσο και το πήγα δίπλα στον

διευθυντή μου. Ήταν ύπερσο Παρίσιαν τον άποκεφαλισμό ενός καταδίκου.

"Ο διευθυντής μου, όταν του έδειξε μία ματιά, γλίστρεσε από τη φρόνη του.

— Παίδι μου, ψάδισε, δεν σου χρωστώ τίποτα νά μ'α κάνης κάθε μέρα ν' ανατριχιάζω με τη μακάβρια φαντασία σου. Πάρε δέκα δολάρια και μη ξαναπατήσης το πόδι σου εδώ μέσα!

Κι' έτσι, μ' αυτόν τον κάπως άποτομο τρόπο, τελείωσε η «καριέρα» μου ως σκιτσογράφου. "Από την άλλη ημέρα, προσελήφθη σ' ένα θίασο, στον οποίο παρούσα και το Λιονέλ κ' έπαιξα μαζί του στο πρώτο μας έργο, στ'ον «Πέτρο Τραπεζίτης».

Μά δεν θ' απομάρτυζα νά αντιμετωπίσω στ' ό θέατρο και θά εξακολουθούσα νά εργάζομαι σε μία άλλη εφημερίδα, αν τ'ον βοάδν της ιστορίας εκείνης άποκομής μου από την πρώτη δεν έκανα την ανακάλυψη ότι μ' ένα έλαφρό σκωπικό του αριστερού φρυδιού μου μπορούσα ν' αλλάξω τελείως την εμφάνισή μου!

Νά πάω η δογή! Είχα το φρύδι του Ντριντ κ' έπρεπε κ' εγώ νά γίνω ηθοποιός... Κι' όπως ξέρετε, έγινε ηθοποιός όχι μόνο το θέατρο, αλλά και το κινηματογράφο! Το πέραςμα, βλέπετε, από τη σκηνή στο σκηνικό ήταν εύκολο για ένα Μπαρρρυμωρ, δηλαδή για ένα όνομα που επί εκατό χρόνια είνε πασίγνωστο τόσο στην "Αγγλία όσο και στην "Αμερική.

ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ ΚΙ' Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΑΙΝΟΥ ΝΤΕ ΣΕΝ-ΠΙΕΡ

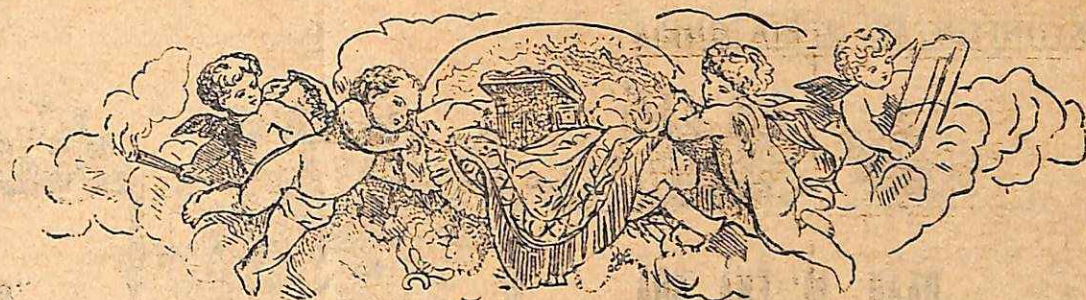
Πολλές φορές στέκομαι και κοιτάζω τα κουνούπια που, ύστερα από τη βροχή, στήνουν στον αέρα τους κικιλιαστές χορούς των. Χωρίζονται σε σμήνη κ' αρχίζουν νά χορεύουν, ανεβοκατέβαιναν στον αέρα, κινούντα, χωρίς όμως νά χαλούν τους σχηματισμούς των.

Μέσα στη μέση μάλιστα του χορού των, ακούγεται κ' ένας ήχος μουσικός, ένας ήχος δέξ που άρμονίζεται στα νευρικά φτερονύμιατά τους. Βέβαια ο ήχος αυτός δεν βγαίνει από τα λαούγγια τους, αλλά από τ' αραχνόφωνα φτερά τους που πάλουν, δονώντας τον αέρα σαν χορδές μαντολίνου.

Πολλές φορές όμως ένα γρήγορο χελιδόν διασχίζει τη μικροσκοπική άγλη και μ' ανοιγμένο στόμα καταπνεί στο άστροσπαστο πέραςμά του όλα τα κληματα από τους έναρους αυτούς χορευτάς. Κι' όμως η γιορτή κ' ο χορός δεν σταματούν.

— Ω! η ζωή των κουνουπιών πώς μοιάζει με τη ζωή των ανθρώπων! Αναμύδιαστε κ' εμείς με όνειρα και χιμαυρικές ιδέες, ενώ ο θάνατος, — μαύρο, άσπαχτικό πουλί — περνάει ανάμεσα απ' τις τάξεις μας και μ'α σημάζει.

Έρχεται γρήγορος σαν άστραπη και καταπνεί τον έναν ύστερα απ' τον άλλον, χωρίς νά διακόψει τους χορούς και τα τραγούδια μας, με τα οποία ζητάμε νά βρούμε τη χαρά και τη λησμοσύνη.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Ένας τρεμερός βασιλεύς. Πώς απέδειξε στους κύλικούς του ότι ήταν άξιος νά τους κυβερνά. "Ο τελευταίος ευχαριστίας μιάς μελλοθάνατης βασιλίσσης. "Ο πρεσβευτής του "Ερρίκου δ'ου. "Ο αντίβασιλεύς της Νεαπόλεως και οι κατάδικοι. Το πουργί του Πάπα, κτλ. κτλ.

"Ο Πιπίνος, ο άποκληθείς Βραχύς, ένας από τους πρώτους βασιλείς της Γαλλίας, διεσέδαζε μία μέρα, μαζί με τους κύλικούς του, παρακολουθώντας στον ιππόδρομο, τον άγριο άγωνα ενός λιονταριού μ' έναν ταύρο. Τό λιοντάρι είχε καταβάλει τον ταύρο και ήταν έτοιμο νά τον κατασπαράξει.

Εκείνη λοιπόν τη στιγμή ο Πιπίνος ρώτησε τους κύλικούς του: — Πώς από σας θά πάη νά γλυτώση τον ταύρο από τα νύχια του λιονταριού;

Κανείς όμως δεν τόλμησε ν' απαντήσει.

Τότε ο Πιπίνος κατέβηκε από το θεωρείο του στο στίβο με το σπαθί στο χέρι και, με μία τρομερή σπιάδα, έκοψε το κεφάλι του λιονταριού. "Υστερα ανέβηκε πάλι στο θεωρείο του και είπε στους κύλικούς:

— Είμαι λοιπόν άξιος νά σ'α κυβερνώ ή όχι;

Πώς τόλμησε νά άμειβάλει;

— Η "Αννα Μπολνέιν, μία από τας άτυχείς συζύγους του βασιλέως της "Αγγλίας "Ερρίκου δ'ου, έταν την επήγναναν από την φιλική του Πύργου του Λονδίνου για νά την κροατούσουν κατά διαταγήν του σκίζου της, φώναξε έναν αλλικό και του είπε:

— Νά πήτε στον βασιλέα πώς τον ευχαριστώ για όσα έκαμε για μένα. "Από ένα άσπιο κορίτσι, μ' έκαμε μαχησία, από μαχησία βασίλισσα κ' επειδή στη ζωή δεν υπάρχει τίποτε άλλο άνώτερο της βασιλίσσης, με θανατώνει για νά με κάνη Μάρτυρα...

"Ο βασιλεύς της "Αγγλίας "Ερρίκος δ'ος, ο άποιος είχε κάποτε μερικώς διαφροσέ με το Φραγκίσκο 1ο της Γαλλίας, άποφάσισε νά του στείλν έναν τοιμηρό και έξινο προέβη για νά του κάνει έκ μέρους του παρατηρήσεις και νά τον άπειλήσει εν άνάγκη. "Εστειλε λοιπόν για τό σκοπό αυτό έναν κληρικό.

Εκείνος όμως, έφροντας πόσον δειδύμος ήταν ο Φραγκίσκος 1ος της Γαλλίας, παρακάλεσε τον "Ερρίκο δ'ο νά τον άπαλλάξν από αυτόν την... τιμήν. "Ο "Ερρίκος, θέλοντας νά καθυποτάξει τους φόβους του, τον έβεβαίωσεν ότι, αν έτοιμούσεν ο Φραγκίσκος 1ος νά τον θανατώση, αυτός θά έκαθε τά

κεφάλια όλων των Γάλλων που βοισκόντουσαν στην "Αγγλία. — Τό πιστεύω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο κληρικός, αλλά δυστυχώς απ' όλ' αυτά τα κεφάλια κανένας δεν ταυριάζει στο δικό μου λαμό!

"Ο Λοιξ του "Οσσόνε, αντίβασιλεύς της Νεαπόλεως, την ημέρα μιάς μεγάλης γιορτής, έπήγε στις φυλακές νά δώση χάρι σ' έναν κατάδικο, όποις είχε δικαίωμα. "Ερώτησε λοιπόν έναν-έναν τους φυλακισμένους για τό έγκλημα που είχε κάνει καθένας. "Όλοι του είπαν τότε πώς ήταν άδικο και πώς άδικα τιμωρήθηκαν. Μόνο ένας του έλεγε αλήθεια, προσθέτοντάς του στο τέλος:

— Με τέτοια έγκλήματα που έκαμα, "Υψηλότητα, πάλι λίγο τιμωρήθηκα...

"Ο άββάς Ρενιέ, γραμματέας της Γαλλικής "Ακαδημίας, έκαμε κάποτε μετάξ των συναδέλφων του "Ακαδημαϊκών έρωνα για κάποιο φιλανθρωπιστικό σκοπό. "Όλοι τους έφφξαν τη συνεισφορά τους μέσα στο καπέλλο του άββά. Μεταξύ των άλλων, έφφξε κ' ο Πρόεδρος της "Ακαδημίας Ρις που ήταν φοβερό φιλόσοφος. "Ο άββάς Ρενιέ άφημένους πήγε και δεύτερη φορά στον Ρις, ο όποιος φώναζε διαμαρτυρημένος ότι είχε δώσει.

Τό πιστεύω, κύριε Πρόεδρε, έλεγε ο άββάς Ρενιέ, αλλά σ'ας βεβαιώ πώς δεν τό είδα...

Κ' εγώ, είτε τότε ο Φοντενέλ που ήταν διπλά, τό είδα, μ'α και πάλι δεν τό πιστεύω!

"Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος έκάλεσε κάποτε στο τραπέζι του και τον περιφημό "Ιταλόν ηθοποιόν της εποχής εκείνης Ντομίνικο, βλέποντάς τον δέ νά κιντά ένα πιάτο με μία πέρδικα ψητή μέσα, διάταξεν έναν ύπηρέτη:

— Άδωσε αυτό το πιάτο στον κ. Ντομίνικο.

Με την πέρδικα μαζί, Μεγαλειότατε; ρώτησε σκηνά ο ηθοποιός.

Μαζί με την πέρδικα, άπάντησε γελώντας ο Λουδοβίκος. Κι' έτοι ο ηθοποιός, αφού έφαγε την πέρδικα, έπήρε και τό πιάτο που ήταν από καθαρό χρυσάφι.

— Θά τό πάθετε, άμα... γίνετε ηθοποιός, της άπάντησε έτοιμότητα η γρηά Σάρρα.

— Πολύ θάθελες νά τό είχα γράψει εγώ!... του άπάντησε πονηρά ο Πιρρόν.

"Ο Βολταίρος πειράχτηκε και ρώτησε πάλι:

— Θέλεις νά πής ότι δεν είνε καλό; Τότε γιατί δεν τό σφυρίζε το κούνι;

— Μά μπορεί κανείς νά σφυρίξει, όταν χαμογυριέται; του άπάντησεν ο άμειλίγος Πιρρόν.

Κ' εγώ, είτε τότε ο Φοντενέλ που ήταν διπλά, τό είδα, μ'α και πάλι δεν τό πιστεύω!

"Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος έκάλεσε κάποτε στο τραπέζι του και τον περιφημό "Ιταλόν ηθοποιόν της εποχής εκείνης Ντομίνικο, βλέποντάς τον δέ νά κιντά ένα πιάτο με μία πέρδικα ψητή μέσα, διάταξεν έναν ύπηρέτη:

— Άδωσε αυτό το πιάτο στον κ. Ντομίνικο.

Με την πέρδικα μαζί, Μεγαλειότατε; ρώτησε σκηνά ο ηθοποιός.

Μαζί με την πέρδικα, άπάντησε γελώντας ο Λουδοβίκος. Κι' έτοι ο ηθοποιός, αφού έφαγε την πέρδικα, έπήρε και τό πιάτο που ήταν από καθαρό χρυσάφι.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΕΠΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ροεββάτι του πόνου κι' άναστενάζει κάθε τόσο !..

Στο προσέφαλο του σκυμμένη ή χαριτόβουνη μνηστή του Λουσιού 'Αρζαντέγ, τον κυττάζει με άνέκφραστη στοργή και σκουπίζει συχνά τα βουκαλωμένα μάτια της με το μαντήλι της...

Σε μία στιγμή, συγκινητώντας όσο θάρος της έμεινε άκόμα, φθάνει στο σπίτι του...

—Καί τώρα τί θα γίνει, άγαπημένε μου;.. Πώς θα πάη στο Λυόν τον σφραγισμένο φάκελλο με τις μυστικές οδηγίες;.. Ξέρεις ότι ή καρμανιόλα στήθηκε κι' εκεί, και θέρισε ως τώρα πολλά κεφάλια δικών μας... Πώς θα ελδοποίηση τώρα και τους άλλους άρχηγούς μας που βρίσκονται κρυμμένοι εκεί, πώς ό Ροβεσπιέρς ανακάλυψε τα καταφύγια τους και πώς έδωσε βιαστικές διαταγές για την σύλληψη τους και τον άποφασισμό τους !..

Ο νεαρός συνταγματάρχης στεναίει από βαρεία. Μούγκισε :

—Ω! καταραμένη έπανάστασι... Σάν άνεμοζάλη γράεισε τους πύργους μας, σώωσε τις περιουσίες μας, κι' έκοψε τα τίμια κεφάλια τόσων και τόσων δικών μας... Κι' όσοι σόθηκαν απ' την καρμανιόλα ή κρύβονται σάν κι' εμάς, ή έφυγαν έξωοιστοι στο έξω-τερισκό, τρισάβλιοι και άμπατοι... Γρήγορα όμως θα έκδινηθούμε... Γρήγορα θα χτυπησουμε κατακέφαλα τον λυσσαμένο όχλο... Οι άρχηγοί μας άγρυπνούν κι' έτοιμάονται !..

—Ναι, άγρυπνούν, μα οι περισσότεροί τους είνε στο Λυόν... Προδότηκαν και θα παστούν απ' τους έπανάστατες, άγαπημένε μου !.. Φθάνει με άγωνία ή Λουσιού. Η ζωή τους κρέμεται απ' τη διαταγή που πρέπει να τους πιάς άμέσως, ειδοποιώντας τους για την ανακάλυψή τους, κι' εσύ βρίσκεσαι δώ πέρα βαρεία πληγωμένος από σφαίρα έχθρας... Θεού δέλημα ήταν να γλυτώσεις απ' την έχθρα περίπολο, μα εκείνους ποιος θα τους ειδοποιήσει τώρα;..

Πώς;.. Πώς;..

Το πρόβλημα ήταν τρομερό, ώστε ή άγωνία πείε τις δυο αυτές ειδικότητες. Μόνη με τη γρηγόρα μνηστή της στον έξοχο έκείνο πύργο, ή δεσποινίς ντ' 'Αρζαντέγ, δέχτηκε στην άγκαλιά της τον αμείωτο μνηστήρα της κόρητας Βικτόρ ντ' Μπουά Φλερύ, συνταγματάρχη τον Σοματοφυλάκων του δυστυχούς βασιλιάς Λουδοβίκου...

Κοιμήτης ένός μυσικού φασέλλου, τον οποίο έστιν έλαγόντας τόν Κομιστή των Βασιλοφρόνων του Παρισιού στους άρχηγούς του

που βρίσκόντουσαν στο Λυόν, είχε προκαλέσει τις ύποπτες μιάς περιπόλου χωρικών, με τη φανταστική στολή του. Έκείνοι τον κυνήγησαν, τον πυροβόλησαν και τον πλήγωσαν στο στήθος, μα εκείνος τους έξφυγε στο τέλος, χάρις στην ταχύτητα του άλόγου του...

Ανίκανος όμως να εξακολουθήσει την πορεία του, με την ψυχρή στα δόντια απ' την εξάντληση και την αιμοραγία, λοξοδρόμησε και, βοηθούμενος απ' το σκοτάδι της νύχτας, τράβηξε ίσα στον γειτονικό έξοχο πύργο της μνηστής του, ζητώντας καταφύγιο και περίθαλψη...

Κεραυνώθηκε ή άγατημένη του Λουσιού μόλις τον είδε. Στάραξε ή καρδιά της απ' τη διατή συμφορά — απ' τον τραυματισμό του άγαπημένου της κι' απ' την δλέρια καθυστέρηση της μυστικής διαταγής—μα ό σπαραγμός της διπλάσάστηκε απ' το άδιέξοδο στο όποιο βρίσκόντουσαν τώρα κι' οι δυο

φριχτό αυτό δίλημμα, έξαφρα ή μορφή της γλυκιάς κοπέλλας φωτίστηκε από μία ούρανια άπόφασι. Μουρούρισε στον μνηστήρα της :

—Βρίκα τη λύσι, γλυκέ μου Βικτόρ... Θα ντυθώ εγώ τη στολή σου, θα καβαλικεύω το άλόγό σου, και θα πάω μόνη μου στο Λυόν τη σωτηρία για τους δικούς μας ειδοποιήσεις... Οι χωρικοί των περιχώρων έχουν ακόμη συμπάθειες για τους άτυχους βασιλείς μας, κι' ή στολή σου θα με βοηθήσει στο πέρασμά μου άνάμεσα τους !..

Ο κόρης ντ' Μπουά Φλερύ την κυττάζει σαστισμένος. Ο πρωτός τον έκαιγε, μα ή κατάληξη τού-δωσε τη δύναμη να ψιθυρίσει :

—Τρελλάθηκες, γλυκιά μου;.. Έσύ, ένα κοίνο τσιφερό ν' αντιμετώπισης τέτοιες καταγίδες και τίποτα άνεμοζάλη;.. Το αίμα τρέχει ποτάμια στους δρόμους, απ' τους όποιους θα περάσεις, κι' εκεί που πρόκειται να πιάς είνε σαστό ήφραστοί Κολάσεως... Έλα λοι-

Βικτόρ. Η άποστολή σου είνε τόσο ιερή, ώστε δεν τολμώ να σε κρατήσω !.. Και πάλι ό Θεός μαζί σου...

Κι' άλλαξαν ένα φίλημα θερμό, πλημυρισμένο από λαχτάρα...

Έπειτ' από δεκάξη ώρες έμειναν στο άνάστατο Λυόν ένας ξεριπτος νεαρός συνταγματάρχης των Βασιλικών Σοματοφυλάκων. Η στολή του δεν ήταν και τόσο ύποπτη — γιατί πολλοί επανάστατες στρατιωτικοί διατηρούσαν τις παλιές στολές των — όσο ήταν ύποπτο τόν νεανικό πρόσωπό του και τα λεπτά χαρακτηριστικά του, που έδλες τις άρεσιμίες φανορίτες που κατέδαν χαμηλά στα μάγουλά του...

Έκείνος όμως άγέρωχος, έχοντας συνείδησι ότι μονάχα ή μέρι τρέλλας φρασίτης θα τον βοηθούσε στην άποστολή του, έστρωσε μπρός τόν θανασμό άλόγο του, διαμορφώνοντας όλοένα στα λοζά κυττάγματα των πολυπληθών διαδοχών...

Τραβούσε ίσα στο πανδοχείο τού «Γαλανού Άστέρους», σύμφωνα με τις οδηγίες τού Βικτόρ. Μόλις έφτασε εκεί, έπέλεξε με όβελτάδα. Δίχως ν' άνησυχήσει για τους βίτοπτους περιέργους, που όλο και πληθύναν τριγύρω του, μπήκε στο πανδοχείο, άλλαξε άδιδότατα ένα συνθηματικό νόημα με τον ξενοδόχο, και ζήτησε ένα μπουκάλι κρασί τού Ρίνου...

Αφού τόν ήπιε με άπάθεια, φώναξε να πληρώσει, κι' άπαρηγόρητος πάσαρε στον ξενοδόχο μαζί με τα χρήματα κι' έναν λεπτό κλινίδιο :

—Ήταν ό περίφημος και σωτήριος, για τόσες κεφαλές, φάκελλος !.. Έπειτα, ενώ ό ξενοδόχος άπομακρινόταν με κρυφή λαχτάρα, ό νεαρός συνταγματάρχης άδειασε τόν στενό του ποτήρι και βγαίνοντας στην αυλή, με πάγερη άδιαφορία, πήδησε με χάρι στο άλόγο του...

Για να ξεμαρκύνει δέ και κάθε ύποψια απ' τόν πλήθος εις βάρος τού ξενοδόχου—ό οποίος ήταν ένα έμπιστο πρόσωπο των βασιλοφρόνων — ρώτησε κάποιον φωναχτά :

—Ξέρεις να με πιάς, πατριώτη, στο σπίτι της μακροχίτης ντ' Λαρτί;..

—Θεός σωρόστην την καρδιά, πολιτα συνταγματάρχη... Νά, τόν κεφάλι της άκόμη βρίσκεται μισημένο σ' ένα παλόνι, εκεί άντίκρυ στη Δημαρχία !.. άποκριθήκε σαρκαστικά εκείνος.

Χλώμιασε άδελά του ό συνταγματάρχης, άν κι' ήξερε από μέρες τόν τραγικό θάνατο της άτυχής άριστοκράτιδας. Όστόσο, σπληρόνισε βία το άλόγο του και βγήκε στον φαρδύ δρόμο, άναυγισμένος για την έπιτυχία της άποστολής του, αλλά κι' άνησυχος για τους κινδύνους τού γυμνού στον πύργο του: Θα καταλάβατε βέβαια, πως κάτω απ' τη στολή του κρυβόταν τόν ήρωικό κορμό της μεγαλόμυρης κοπέλλας !..

Μα μόλις βρέθηκε στο δρόμο, κυλώθηκε παρευθής από έξαγρι-

ωμένον όχλο έργατών, χωρικών κι' επαναστατών άξιωματιών. Της έφραξαν άπειλητικά τόν πέρασμα, κι' ένας άξιωματικός της έλεπε με άγρια, χαρσάκη ειρωνεία :

—Νεαρό μου συνταγματάρχη, πρώτα ζητούν να ίδουν την έντιμη επαναστατική έπιτροπή όταν έρχονται στην πόλη μας κι' ύστερα θυμούνται τις ύποπτες φιλικές ύποχρεώσεις των με τους άναθε ματισμένους και προδότες άριστοκράτες... Άκολουθήστε μας λοιπόν για να γραφεί το Κοιτάδιον, για να ξεδιαλύνουμε μερικά μυσσοκρίματα σημεία που σάς βραβούν άπειλητικά !..

Χλώμιασε σάν νεκρή ή κοπέλλα. Κατάλαβε τόν άμεσο κίνδυνο τού θανάτου, και σπληρόνισε βία το άλόγο της, έλπίοντας στη γρηγόρα του για τη σωτηρία φυγή της...

Μα μία άστρατη βγήκε απ' τόν όλο του άξιωματικού, ένας πυροβολισμός άντήχησε, κι' ή άμοιρη Λουσιού σωριάστηκε στον λαλώστρωτο δρόμο χτυπημένη κατάστημα απ' τη φονική σφαίρα !..

Πέρα εκεί στη μυσόβατη αβύσσου τοιπήρου των μαρκησιών ντ' 'Αρζαντέγ ένα παλλήκαρι γλωμό σιγοξεμνηχό με άγονία. Στη μία γωνιά της αβύσσου ένα μπουκέτο από στεγνά γινοποριάτικα τριαντάφυλλα τινάζει τα πέταλά του στο χαλλί—λες κι' είνε δάφουρα κοπέλλας — ενώ στην άλλη άκρη μερικά πρόβια, γινοποριάτικα κι' αυτά, χαϊνάνθημα, γέροντον πός τα κάτω μαρμαρίν τόν λαμπρόχομο άνδρό τους...

Κι' ή γλυκιά, άπαλή και μετεωρημένη ειδοδιά των δυο διαλεχτών αυτών μπουκέτων, άπλώνεται στο θλιβερό σάλλον και συνοδεύει μελαγχολικά τόν ξεμυγισμένο τού παλλήκαριού πούχασε την ήρωική μνηστή του και τόν σιγανό κλάμμα μιάς γρηούλας μνάας, πούχασε την ήρωική της κόρη !..

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στη Νέα Ύόρκη άναλογούν 36.000 στωχοί σε κάθε έκτακτο μυσόχο.

—Σάραντα όγτω διαφορετικές πρώτες ύλες χρειάζονται να την κατασκευά ένός πιάνου. Τις πιάτεις αυτές ύλες τς παχύνουν 16 ώρες και τις κατεργάζονται 45 διάφορα έργαστήρια.

—Τόν μεγαλειότερο ίσο λόβου, να δόσω τού όποιον βλέπει τη μία άκρη απ' την άλλη, τόν έχει απ' έλες τις μεγαλοπρόσεις τού κόσμου, μονάχα ή Νέα Ύόρκη. Ο δρόμος αυτός λέγεται Μπρόντ Γουέι και χρειάζονται δυο ώρες για να τόν περάσει κανείς πεζός.

—Ο μακρύτερος άμφοτέρω δρόμος ύπάγει στην Κίνα. Άρχίζει από τόν Τσιν-Τσέ-Φόν και περνάει απ' όλα τή Νότιο Κίνα. Για να τόν διασχίσει κανείς χρειάζονται 195 μέρες.

—Τα τρία πέμπτα όλων των άνθρώπων της γής είνε άγράμματοι.

—Στην Κίνα, όταν μία χίμα γίνη πεινύτα έτών χωρίς να έαναπαυτρούτη, παίρνει δίπλωμα τι-υής από την κυβέουσα.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΖΑΝ ΧΑΡΑΟΟΥ

Η καριέρα των κινηματογραφικών άστέρων δεν είνε πάντοτε στρωμένη με ρόδα. Και μία από τις μεγαλειότερες συμφορές που δρίσκει τούς διαφόρους άστέρες, άρσενας και θήλειες, είνε άναμυδρώς και ή... ρεχλάμα που τούς κάνουν τά διάφορα διαφημιστικά γραφεία. Έγινε γράφει και άλλότε για τόν όλο που παίζουν τα γραφεία αυτά στη διάδοσι και στην επιτυχία των ταινιών. Συγγά λοιπόν διαδίδουν τεραστώδη φέμματα και σκοραπτικές άκόμα φήμες εις βάρος των καλλιτεχνών, για να δημιουργηθεί θόρυβος γύρω από τόν όνομά τους και να έχουν μεγαλειότερη επιτυχία ή ταινίες τους.

Τελευταία, ένα τέτοιο διαφημιστικό γραφείο έθεσε σε κυκλοφορία τή διάδοσι ότι τή Ζάν Χάροου και τόν Κλάρκ Γκέμπλ τούς χωρίζει ένα θανάσιμο μίσος — ενώ στην πραγματικότητα οι δύο ήθοποιοί είνε οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου ! Οι δύο άστέρες άναγκάστηκαν φυσικά να διαλέψουν την άδυστη και κακόδοξη αυτή είδησι σ' έλες τις άμερικανικές έφημερίδες.

Μα ή Ζάν Χάροου είχε, τελευταία, τόν Σικάγο, και μία άλλη θλιβερή περιπέτεια. Ένας μεγάλος κινηματογράφος της πόλεως αυτής άνήγγειλε στο πρόγραμμά του, ως άτραξιόν, ότι κατά τή διάρκεια της παραστάσεως θα παρουσιάζονταν έπί σκηνής ή Ζάν. Η ύπόσχεσις αυτή είχε ως άποτέλεσμα να γεμίσει άσφυκτικά ή αίθουσα τού κινηματογράφου. Τού χάκου όμως τόν κοινόν περίεργον την ευφάνισι τή-ζαν, καλλιστένιδος, από τις όκτες τόν βράδυ ως τή μία μετά τή νύχτα. Και, τέλος, άρχισε να κήνη φασαρία, ζητώντας να τού επιστραφούν τά χρήματά του ! Τήν έπόμενη, όλόκληρος ό τόπος δημοσίευε ύβριστικά σχόλια εναντίον της Ζάν Χάροου, ή όποια δεν είχε — έννοείται — ιδέαν ότι έπρόκειτο να ευφρανθή στη σκηνή ένός κινηματογράφου... άπό κανείς δεν της έστειλε τή σχετική πρόσκλησι !

—ΟΠΟΥ Η ΜΑΕ ΡΟΥΣΤ ΒΑΛΕΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ... ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ!

Τελευταία, ένας θρυαυτός της μεγάλης 'Αμερικανίδος καλλιτέστιδος Μίε Ρουέις — για τόν σκανδαλώδες παρελθόν της όποιος φημιζόγεται πολλά και διάφορα...—διωχγόντας στο Παρίσι, μία γιοστή της πιάς της μεγάλης αυτής στας, Μεταξύ των διαφόρων άλλων άτραξιόν, σκέφτηκε να προβάλει σε μία μεγάλη αίθουσα και τή «Αλδίν Λού», τόν τελευταίο φίλμ της Μίε, που εξακολουθεί να παίζεται στο Παρίσι, με μεγάλη επιτυχία. Θεώρησε όμως κλήρον

του να ζήτηση συγγνώμη από την καλλιτένιδα, επειδή ότ την άναγκάζει να δώ για μία άκόμα φορά μία ταινία, την όποια άσφαλώς θα είχε βαρεθή να βλέπει. Τόν φίλμ αυτό ότ τόν προσέβαλε — όπως έζηγας στη στας — χάριν των άλλων προσκαλεσμένων του.

Φαντασθήτε τώρα την κατάληξη όλων, όταν άκουσαν τή Μίε Ρουέις να τούς λέει απλώςστα βτι... ποτέ ως τότε δεν της έδωθήκε ή ευκαιρία να δώ όλόκληρο τόν φίλμ που σκεπώσε τή δόξα της και ότι έλαχίστες μονάχα σκηνές είχε παρακολουθήσει από αυτό, στις δοκιμαστικές προβολές διαφόρων άποσπασμάτων του. Επτά τή διάρκεια τού ψυσιματός του !

—Η ΜΑΡΙΟΝ ΝΤΑΙΒΙΣ... ΜΑΝ ΝΕΚΕΝ

Η Μαρίον Νταίβις, ή ξανθή καλλιτέχνις, που γνώρισε στον κί-ποία έπαίς μαζί με τήν άλησύννητο Λόν Τσάνεβ, τόν όλο της Κινέζας.

Αλλά ή «Μεγάλη Παρέλασις» στήθηκε ένα φίλμ γουρτοζόχικος για τούς δύο πρωταγωνιστές. Τού, τή Ρενέ Άντορε και τήν Τζέιν Τζέιλ-μπερ. Αίγιο καιό μετ' την προέβλη τή-ταινίας, αυτής, ή Τζέιν γώρισε από τή γυναίκα του, τήν 'Ινν Κλαίο, ή όποια ήθελε τσεμετ' την Άντορε, και από τότε δεν ύπόρεσε να ξανάρθει τήν έδω-κά έδυστη. «Όσο για τή Ρενέ, ύστερ' από μία σοβαρή ασθένεια, που την άνήκαψε να αμύνει τρία όλόκληρα χρόνια σ' ένα σανατόριο, στα βελούδα όση, ξαναγύρισε, τελευταία στο Χόλλυγουντ, με τήν έλπίδα να δρώει και πάλι κινουόμεις δάφνης. Άντί όμως της δόξας, βρέθηκε τόν θάνατο !

—ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Η κυβέουσα της Αυστραλίας προσήκρυε ένα βραβείο 400.000 καλλικιών φράγκων για τόν καλύτερο φίλμ που θα γυριστ' από τόν αστραλιανό σκηνοθέτη, με πλάσιο τις φυσικές καλλόνες τού τόπου. Τόν παρόδενιμα από τής άστρά-λιανής κυβέουσας θα μπορούσε να μνηστ' και ή 'Βιλλέις.

—Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ...

Αν και πολλές από τις σήμες και τις διαδόσεις που κυκλοφορούν για τήν Γκρέτα Γκάρμπο είνε ή-πιθάνες, φανταστικές και περσιώ-δεις, ή σφρίγγς τού Βασίλει διαπισ-τάει πολύ ν' αυτές.

—Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΡΕΝΕ ΑΝΤΟΡΕ

Έπέλεγε, τελευταία, στο Χόλλυ-γουντ ή Ρενέ Άντορε, μία Γαλλία καλλιτένις, ή όποια γνώρισε στην 'Αμερική όδεις μεγάλης βεν-πέτας, στον καιρό τού Βασίλεις κινουματογράφου.

Η Ρενέ Άντορε — πολλοί από τούς άναγνώστες μας θ' άπομνη-ται τά παράξενα, κινέζικα μάτια της και τόν θλιμένο χαμόγελό της, που έξέφραζε πάντοτε πικρή, δγκυστόνοσι στο περσιμένο — ή Ρενέ Άντορε, λοιπόν, γεννήθη-κε, σ' ένα ίπποδρόμιο, τόν όποιο εργάζονταν οι γονείς της, κατά τή άμερική μία παρατάσεως. Άρ-νότερα, ταξίδεψε με τόν ήλιο ίππο-δρόμο, στις κυριότερες πόλεις της Ευρώπης. Όταν έκρυβόη ή πα-νευρωπαϊκός πόλεμος, ή Ρενέ Άντορε ήταν εγκατεστημένη στο Βέλγιο, στο όποιο έμεινε άπο-κλεισμένη, τέσσερα όλόκληρα χρόνια. Τήν έποχή αυτή έζησε ή Ρε-νέ τις κυριότερες σκηνές τού πολ-εμικού φίλμ «Η μεγάλη παρέλα-σις», που σκεπώσε τήν καλλιτε-χνική στήλη της. Η ταινία όμως, που τήν έκανε πασίγνωστη, σ' όλο τόν κόσμο ήταν εκείνη στην ό-ποία έπαίς μαζί με τήν άλησύννητο Λόν Τσάνεβ, τόν όλο της Κινέζας.

Αλλά ή «Μεγάλη Παρέλασις» στήθηκε ένα φίλμ γουρτοζόχικος για τούς δύο πρωταγωνιστές. Τού, τή Ρενέ Άντορε και τήν Τζέιν Τζέιλ-μπερ. Αίγιο καιό μετ' την προέβλη τή-ταινίας, αυτής, ή Τζέιν γώρισε από τή γυναίκα του, τήν 'Ινν Κλαίο, ή όποια ήθελε τσεμετ' την Άντορε, και από τότε δεν ύπόρεσε να ξανάρθει τήν έδω-κά έδυστη. «Όσο για τή Ρενέ, ύστερ' από μία σοβαρή ασθένεια, που την άνήκαψε να αμύνει τρία όλόκληρα χρόνια σ' ένα σανατόριο, στα βελούδα όση, ξαναγύρισε, τελευταία στο Χόλλυγουντ, με τήν έλπίδα να δρώει και πάλι κινουόμεις δάφνης. Άντί όμως της δόξας, βρέθηκε τόν θάνατο !

—ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Η κυβέουσα της Αυστραλίας προσήκρυε ένα βραβείο 400.000 καλλικιών φράγκων για τόν καλύτερο φίλμ που θα γυριστ' από τόν αστραλιανό σκηνοθέτη, με πλάσιο τις φυσικές καλλόνες τού τόπου. Τόν παρόδενιμα από τής άστρά-λιανής κυβέουσας θα μπορούσε να μνηστ' και ή 'Βιλλέις.

—Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ...

Αν και πολλές από τις σήμες και τις διαδόσεις που κυκλοφορούν για τήν Γκρέτα Γκάρμπο είνε ή-πιθάνες, φανταστικές και περσιώ-δεις, ή σφρίγγς τού Βασίλει διαπισ-τάει πολύ ν' αυτές.

—Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΡΕΝΕ ΑΝΤΟΡΕ

Έπέλεγε, τελευταία, στο Χόλλυ-γουντ ή Ρενέ Άντορε, μία Γαλλία καλλιτένις, ή όποια γνώρισε στην 'Αμερική όδεις μεγάλης βεν-πέτας, στον καιρό τού Βασίλεις κινουματογράφου.

Η Γκρέτα Γκάρμπο

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο περιήγησις από την ιστορία 'Ιταλίας τυχερώδης Κονσίνι Κονσίνι, ο οποίος κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είναι τρελλά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του βασιλείου, έχουσα τον σωματικό γάμο 'Αγκουλέμ, ο οποίος τής προσετίμασε τη συνάντησιν αυτή. Ναι, ο δούξ είναι τώρα δέσφαιος, ότι εορτάζομαι γι' αυτόν, κ' επομένως, δεν είναι πια επίφορος. Όταν εορτή η κατάλληλη στιγμή, έγνωσε σου, θα πάρης το δουκάτο σου και σύ...

—Τί πρέπει να κάνω; είπες ξαναμμένος ο Ρινάλντο.

—Να δουτήξης το δούκα γι' Αγκουλέμ, τη στιγμή που θα απευθύνω σου τον μέγε τιποτέ άλλο, παρά να πάη στο Λούβρο, για να πάρη το βασιλικό στέμμα απ' τα χέρια μου! Σου άρσσει αυτό;

—Αν μου άρσσει, λέει! μου άρσσει ο Ρινάλντο, μ' ένα γέλιο τρομερό. Διάβολο! Οδύνη δέκα χρόνια της ζωής μου να γινώσκω απάνω κιάλας αυτό το πλάμα!

Ο Κονσίνι καμάρωσε μία στιγμή, το άξιο τον παλληκάρι. Κ' έπεσε, χτυπώντας τον στον αμφοβολικό, του είπες:

—Έχε υπομονή! Κάνεις σαν άλλοι, που χλωμυρίζουν απ' την ανυπομονησία! Θα γθί ή ώρα και για σένα, δούκα μου!

—Έφίσε την πιο γρήγορα, λοιπόν. Μεγαλειότητα! Αποκρίθηκε ο Ρινάλντο.

Ο Κονσίνι άνοιξε μία πόρτα... 'Ηθελε να βγί έξω, όχι τόσο για να φύγη, όσο για να κρύψη την αλλοκληση συγκίνησιν. Πού τούδινε αυτή η λέξη, την οποία, πρώτη φορά του πετούσαν έτσι κατά πρόσωπο: Μεγαλειότητα!...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μία στιγμή, Εκλαμπόσατε! Ήπε ο Ρινάλντο στον Κονσίνι. Μου φαίνεται πως έπρόκειτο να μου μιλήσετε για κάποιες υποθέσεις πολύ σοβαρές. Καλά, ο Καπετάν! Αυτός θα πεθάνη! Άλλο δεν είναι μοναχά ο Καπετάν! Έχουμε κι άλλα σπουδαίτερα να πούμε...

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο Κονσίνι, μ' ανυπομονησία.

Ο Ρινάλντο χαμήλωσε τη φωνή του και είπες:

—Θέλω να πώ, εκλαμπόσατε πως αν γινώσαστε «μεγαλειότητα», η κόρη του δούκα τής 'Αγκουλέμ δεν θα μπορούσε πια να σάς άντισταθί...

—Νομίζεις; Έκανε ο Κονσίνι, αναστατώντας.

Ο Ρινάλντο, για μία στιγμή σήπασε. Κ' έπειτα, φώναξε άπότομα:

—Εκλαμπόσατε, μου άποσε θήματα τις προάλλες πως θα γίνω δούξ και κυβερνήτης, αν σάς βοηθούσα να γίνετε βασιλεύς! Στην υπόθεσιν αυτή, εκλαμπόσατε, έβαλα το κεφάλι μου, το έσπευ! Μην το ξεχνάτε! Δεν είμαι άπλώς τώρα ο Ρινάλντο, τώρα είμαι ο συνένοχός σας...

—Τί θέλεις; τραύλισε ο Κονσίνι, καταστρομαγμένος.

—Θέλω να μου πής την ώρα που θα δράσουμε, πότε ακριβώς πρέπει να καθίσουμε ένωτιόν του άνακτόρου του Λούβρου! Και ποιά πρόβα, θέλω λεπτομέρειες! Η σινιόρα Λεονώρα είδε καθόλου το δούκα γι' Αγκουλέμ...

Ο Κονσίνι ξαναβόησε την φωνή του. Κάθισε με το χέρι

του κ' λαβή του εγχειριδίου του. —Θα τ' άμθης όλα, όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή, κ' τότε μου Ρινάλντο! είπες ψυχρά. Μίσε ήσυχος! Ναι, η Λεονώρα είδε το δούκα. Η ίδια η Γκιζέλλα τής προσετίμασε τη συνάντησιν αυτή. Ναι, ο δούξ είναι τώρα δέσφαιος, ότι εορτάζομαι γι' αυτόν, κ' επομένως, δεν είναι πια επίφορος. Όταν εορτή η κατάλληλη στιγμή, έγνωσε σου, θα πάρης το δουκάτο σου και σύ...

—Τί πρέπει να κάνω; είπες ξαναμμένος ο Ρινάλντο.

—Να δουτήξης το δούκα γι' Αγκουλέμ, τη στιγμή που θα απευθύνω σου τον μέγε τιποτέ άλλο, παρά να πάη στο Λούβρο, για να πάρη το βασιλικό στέμμα απ' τα χέρια μου! Σου άρσσει αυτό;

—Αν μου άρσσει, λέει! μου άρσσει ο Ρινάλντο, μ' ένα γέλιο τρομερό. Διάβολο! Οδύνη δέκα χρόνια της ζωής μου να γινώσκω απάνω κιάλας αυτό το πλάμα!

Ο Κονσίνι καμάρωσε μία στιγμή, το άξιο τον παλληκάρι. Κ' έπεσε, χτυπώντας τον στον αμφοβολικό, του είπες:

—Έχε υπομονή! Κάνεις σαν άλλοι, που χλωμυρίζουν απ' την ανυπομονησία! Θα γθί ή ώρα και για σένα, δούκα μου!

—Έφίσε την πιο γρήγορα, λοιπόν. Μεγαλειότητα! Αποκρίθηκε ο Ρινάλντο.

Ο Κονσίνι άνοιξε μία πόρτα... 'Ηθελε να βγί έξω, όχι τόσο για να φύγη, όσο για να κρύψη την αλλοκληση συγκίνησιν. Πού τούδινε αυτή η λέξη, την οποία, πρώτη φορά του πετούσαν έτσι κατά πρόσωπο: Μεγαλειότητα!...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

του κ' λαβή του εγχειριδίου του. —Θα τ' άμθης όλα, όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή, κ' τότε μου Ρινάλντο! είπες ψυχρά. Μίσε ήσυχος! Ναι, η Λεονώρα είδε το δούκα. Η ίδια η Γκιζέλλα τής προσετίμασε τη συνάντησιν αυτή. Ναι, ο δούξ είναι τώρα δέσφαιος, ότι εορτάζομαι γι' αυτόν, κ' επομένως, δεν είναι πια επίφορος. Όταν εορτή η κατάλληλη στιγμή, έγνωσε σου, θα πάρης το δουκάτο σου και σύ...

—Τί πρέπει να κάνω; είπες ξαναμμένος ο Ρινάλντο.

—Να δουτήξης το δούκα γι' Αγκουλέμ, τη στιγμή που θα απευθύνω σου τον μέγε τιποτέ άλλο, παρά να πάη στο Λούβρο, για να πάρη το βασιλικό στέμμα απ' τα χέρια μου! Σου άρσσει αυτό;

—Αν μου άρσσει, λέει! μου άρσσει ο Ρινάλντο, μ' ένα γέλιο τρομερό. Διάβολο! Οδύνη δέκα χρόνια της ζωής μου να γινώσκω απάνω κιάλας αυτό το πλάμα!

Ο Κονσίνι καμάρωσε μία στιγμή, το άξιο τον παλληκάρι. Κ' έπεσε, χτυπώντας τον στον αμφοβολικό, του είπες:

—Έχε υπομονή! Κάνεις σαν άλλοι, που χλωμυρίζουν απ' την ανυπομονησία! Θα γθί ή ώρα και για σένα, δούκα μου!

—Έφίσε την πιο γρήγορα, λοιπόν. Μεγαλειότητα! Αποκρίθηκε ο Ρινάλντο.

Ο Κονσίνι άνοιξε μία πόρτα... 'Ηθελε να βγί έξω, όχι τόσο για να φύγη, όσο για να κρύψη την αλλοκληση συγκίνησιν. Πού τούδινε αυτή η λέξη, την οποία, πρώτη φορά του πετούσαν έτσι κατά πρόσωπο: Μεγαλειότητα!...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

του κ' λαβή του εγχειριδίου του. —Θα τ' άμθης όλα, όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή, κ' τότε μου Ρινάλντο! είπες ψυχρά. Μίσε ήσυχος! Ναι, η Λεονώρα είδε το δούκα. Η ίδια η Γκιζέλλα τής προσετίμασε τη συνάντησιν αυτή. Ναι, ο δούξ είναι τώρα δέσφαιος, ότι εορτάζομαι γι' αυτόν, κ' επομένως, δεν είναι πια επίφορος. Όταν εορτή η κατάλληλη στιγμή, έγνωσε σου, θα πάρης το δουκάτο σου και σύ...

—Τί πρέπει να κάνω; είπες ξαναμμένος ο Ρινάλντο.

—Να δουτήξης το δούκα γι' Αγκουλέμ, τη στιγμή που θα απευθύνω σου τον μέγε τιποτέ άλλο, παρά να πάη στο Λούβρο, για να πάρη το βασιλικό στέμμα απ' τα χέρια μου! Σου άρσσει αυτό;

—Αν μου άρσσει, λέει! μου άρσσει ο Ρινάλντο, μ' ένα γέλιο τρομερό. Διάβολο! Οδύνη δέκα χρόνια της ζωής μου να γινώσκω απάνω κιάλας αυτό το πλάμα!

Ο Κονσίνι καμάρωσε μία στιγμή, το άξιο τον παλληκάρι. Κ' έπεσε, χτυπώντας τον στον αμφοβολικό, του είπες:

—Έχε υπομονή! Κάνεις σαν άλλοι, που χλωμυρίζουν απ' την ανυπομονησία! Θα γθί ή ώρα και για σένα, δούκα μου!

—Έφίσε την πιο γρήγορα, λοιπόν. Μεγαλειότητα! Αποκρίθηκε ο Ρινάλντο.

Ο Κονσίνι άνοιξε μία πόρτα... 'Ηθελε να βγί έξω, όχι τόσο για να φύγη, όσο για να κρύψη την αλλοκληση συγκίνησιν. Πού τούδινε αυτή η λέξη, την οποία, πρώτη φορά του πετούσαν έτσι κατά πρόσωπο: Μεγαλειότητα!...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

—Ε, λοιπόν; ψιθύρισε ο Κονσίνι, συνεπαρμένος από μία τρελήν ελπίδα.

—Όταν μου είπατε πως σάς προφρονούσε, σάς είπα: Να την έδωθήτε! Εκλαμπόσατε, σάς έδωσαν τον έρωτα μαζί και την έκδικησιν! Να τί πήρα απ' τον Λορέντζο, το θοτανοπόλη της γεφύρας...

—Μία στιγμή! Δεν τελείωσα ακόμα! Ξαναείπε ο Ρινάλντο ζωηρά.

—Τί άλλο θέλεις πάλι;

—Εκλαμπόσατε, είπες ο Ρινάλντο, όταν μου άμολογήσατε, μ' εκείνη τη γνωστή σας ειλικρίνεια που άποπελεί το μεγαλειό σας, ότι η κόρη του δούκα σάς άποστεφεται, έχω σάς είπα, ότι μία μέρα θα σάς άγαπήσιν...

πως σαρκαστική, με γένητα μακρά και μεταξένια, που έπεφταν σχεδόν ως τη μέση του. Ο νάνος αυτός, από το μορμολύνειο, ήταν ένας εξαιρετικός σοφός, εν' από κείνα τα σκευικά τα πνεύματα, για τα οποία η ανθρώπινη διάφορς είχε καλές δηλητηριώδεις. Ήταν το-ξικόλογος, δηλητηριώστης, δογαντο-θωάκτος, όπως άλλοι εινε δογαντο-ζωής...

Λορέντζο Λορέντζο. Καταγόταν απ' τη Φλωρεντία, τη θαυμαστή πατρίδα των τεχνών και την τρομερή πατρίδα των μεγαλοφυών κακοποιών! Πουλούσε δότανα, δηλαδή, πουλούσε το θάνατο και τη ζωή, το μένος και τον έρωτα. Η έπιστήμη των διεγερτικών δεν είχε μυστικά γι' αυτόν. Ολοι τα κρυφά του Παρισιού, τ' άπορητα και σκευικά νυστέρια, ή σατανικές δουλοπλοίες, περνούσαν απ' το ταπεινό του σπίτι το γεμάτο δότανα ξερά και στού δ-ποιού το άπαινο πάτωμα, όπου έριχνόταν το έραστηρίό του, δεν είχε μη ποτέ, κατένας άν-θρωπος...

Η Λεονώρα Γκαλιγκάκι κ' ο Λορέντζο κυττάχτηκαν για μία στιγμή: Η γυναίκα του στρα-τάρχου γι' Άνγκο, κατάκληση και σφαγή—ο νάνος ροδίνος και χαμογελαστός.

Ο Ρινάλντο ήθελε, είχε ξαφνικά ο Λορέντζο, πείνοντας τα χέρια του. Έθεσε σήμερα. Έ, έ, καρίσσιμα σινιόρα, φαίνεται πως έ άπρας σας διάζεται πολύ να τελειώνη...

Η Λεονώρα ερίγησε κ' έχωσε τα νύχια της μέσ' στις σάρκες της παλάμης της. Για λίγα δευτερόλεπτα, υπέφερε φρενίτ. Άλλά, νικώντας αυτή την ταραχή της:

—Ωστε ο Ρινάλντο ήθελε; εί-πε. Και τούδινε... αυτό που θέλει ο Κονσίνι;

—Ναι, τούδινε ένα μπουκαλάκι, σινιόρα. Ένα μπουκαλάκι με πενήντα στάλες ισοίσα, όχι παραπάνω, απ' το πολύτιμο ό-γρό... Έκτος άν... Κύριε 'Ιη-σοφί! προόθεσε ο νάνος, χτυπών-τας ξαφνικά το στήθος του, έ-κτος άν άπατήθηκα! Ναι, άλλοι μόνον θα γελάστηκα! Σινιό-ρα, νά, κυττάχτε... εκεί... σ' αυτή την ετατέρα... ήταν δυο μπουκαλάκια! Α, δυστυχία μου, μου φαίνεται πως έδωσα εκείνο που δεν έπρεπε!...

Η Λεονώρα δεν έπαυσε άνά-σα. Ο νάνος πήδησε σ' ένα σκαμνάκι, έφτασε την ετατέρα, ά-κοπα σημάδια που τίποτε δε θα μπο-ρεί ποτέ, να τ' εξαλείψουν...

Κι' ο Λορέντζο πρόσθεσε άπέ-σως: —Κ' έτσι, σινιόρα, η κοπέ-λα με τη μαύρη τούπα του ξε-δοντισμένου στόματός της, με τα μισοφαγωμένα μάτια της, με το φλαγκό της το κεφάλι, με το σημαδεμένο της κορμί και τόσα κατεμένο της το δόγμα θα μοι-άξη με σ' αμάς, που βγήκε μέσ' ά-πό το τάφο της σαπλά, για να τρομοκρατή τους ζωντανούς!...

Η Λεονώρα Γκαλιγκάκι παρακο-λουθούσε μ' άπληστία τη φοβερή αυτή περιγραφή. Κ' όταν ο νά-νος έπαυσε να μιλά, έβγαλε έναν άναστεναγμό βαθύ και ευλόγησε σέ μάν διεισδυόλησιν σχετική με την άλλοτρίαν, τη φοβική έκδικη-σιν της. Ο Λορέντζο έντομεταξύ είχε τα μικρά και ζωηρά του μά-τια καρφωμένα έπίμονα στο μι-κροσκοπικό το μπουκαλάκι, που

κοδιαθεία... Μόνο που, εν' καλό πρωί, τη δεκάτη ή τη δωδεκάτη μέρα, καθώς θα κυττάχτη μέσ' στον καθρέφτη θα δής στο μέτω-πο ή στα μάγουλά της ένα μικρό κόκκινο σπυράκι, που δεν θα τού-δόση σημασία. Αυτό... θάνατο, σινιό-ρα, το πρώτο σύμπτωμα της δηλητηριώσεως. Σε λίγες μέρες θα θροήν κ' άλλα τέτοια σπυρά-κια, όμοια με το πρώτο. Θα φου-σκώσουν, θα περυσούν, θα γίνουν άποστήματα, στο μέτωπο, στα μά-γουλα, στη μύτη, γύρω στα μά-τια, σ' όλες τις μεριές! Τα μά-λια, τα τσίνορα, τα φρύδια, θα τής πέσουν! Τα δόντια της δεν θα μπορούν να σταθών πια στα ούλα—τ' άσπρα δοντάρια της, τα μαγαριταρένια, μέσ' στο κό-ραλλινο στοματάκι της... Κ' έν τούτοις δεν θα ύποφερη—ή, τολάχιστον, θα ύποφερη λίγο. Λίγος πυρετός και τίποτ' άλλο. Κ' έπειτα, ο πυρετός θα τάνη. Τ' άπο

Η Έλιστα σήκωσε μία στιγμή το κεφάλι της και κάρταξε η ξαναπεριφορητικό χαμόγελο την ξαδέρφη της που τιμωρούσε το καπέλο της πρὸς τὸν καθρέφτη.

— Άκουσε τί σου λέω, Ζερμαίν! τίς εἶπε. Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ Ραούλ Μπερνιὲ δὲν σ' ἀγαπάει... Ἐγὼ μπορεῖ νάμαι μιά γεροντοκόρη πού δὲν τὴν προσέχει πιά κανεὶς, μὰ καὶ ξέρω ἀπ' αὐτὲς τίς ἱστορίες τῆς καρδιάς... Ἐγὼ τὴν πείρα τῆς ζωῆς, Ζερμαίν! Θέλεις νὰ μάθῃς μιά μεγάλη ἀλήθεια; Ὅι περισσότεροι ἄνδρες εἶνε ψεύδεις, ἰδιότροποι καὶ ἄστατοι. Ὁ Ραούλ Μπερνιὲ εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδια οὔσα. Μὴν τὸν πιστεύεις!... Μοῦ φαίνεται ὅτι σ' ἔκανε ἀρετὰ δυστυχισμένη ὁ πρώτος σου ἄνδρας. Πρόσεχε λοιπὸν! Μὴ ριψοκινδυνεύῃς μὲ τόση ἀσφάλεια τὴν γαλήνη σου. Θέλεις μὴπως νὰ διαστυχῇς καὶ γὰρ δεύτερη φορὰ; Καίμην, Ζερμαίν! Πόσο λίγο ξέρεις τοὺς ἄνδρες! Βάζω στοιχίμα ὅτι ὁ Ραούλ Μπερνιὲ δὲν ἔχει διόλου σκοπὸ νὰ σε παντρευτῇ!...

Ἡ Ζερμαίν ταχτοποίησε λοξὰ τ' ὄμορφον κατέλλο της, ἔκανε πὺ σγουρὰ καὶ χρυσόξανθα μαλλιά της καὶ ἔπειτα γύρισε ἀτάραχη καὶ κάρταξε ὡς ἕνα παράξενο βλέμμα τὴν Ἐλιστα.

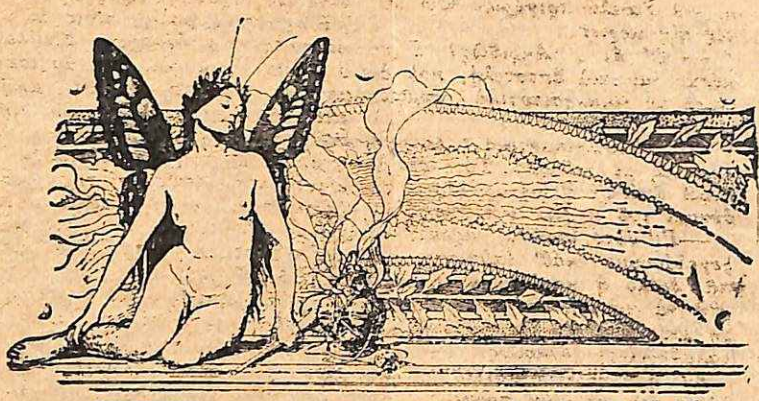
Δὲν φαντάζεσαι πόσο ἔχεις ἄδικο, ξαδέρφη μου, τίς εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ πειστικὴ φωνή της. Ὁ Ραούλ μοῦ ἔχει πῆ πολλές φορές πὺ μ' ἀγαπάει καὶ τὸν πιστεύω. Ἐπειτα μοῦ ἔχει κάνει λόγο καὶ γὰρ τὸ γάμο μας καὶ εἶμαι βέβαιη γὰρ τὴν εὐτυχίαν του. Μέχρι σήμερα ὅμως διστάσα λιγάκι νὰ τὸ δώσω μιά θετικὴ ἀπάντησι, γιὰτὶ δὲν θέλω, Ἐλιστα, νὰ σ' ἀρῇσω μόνη, ὅσοτε ἀπ' ὅσα ἔκανες γὰρ μένα δυὸ χρόνια τώρα πὺ ζοῦμε μαζί. Μὰ ἦταν καὶ ἕνας ἄλλος λόγος ἀνάμνη: δὲν ἦμουν βέβαιη ἀν ἀγαποῦσα στ' ἀλήθεια τὸ Ραούλ. Τώρα, τί νὰ σοῦ πῶ, ἔχω πάρει πιά τὴν ἀπόφασί μου. Μόλις ὁ Ραούλ μοῦ ξαναῖνει λόγο γὰρ τὸ γάμο μας, θὰ δεχτῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!...

Ἡ Ἐλιστα δὲν εἶπε τίποτα, μὴν ἀναστρέψα μὲ κάποια πίκρα. Καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἔχε ἀρῇσει νὰ πῇ ἀπὸ τὰ χρόνια της τὸ αἰώνιο κέντημά της. Μὲ τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα της κάρταξε ὡς ἕνα ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον τὴν ὁμορφὴν λεωφόρο μὲ τίς πανήλικες κασιανιές, τὰ μαγευτικὰ χρώματα τοῦ ἀπογεύματος πὺ ἀπλώνοντοσαν ἀπάνω σ' ὅλο τὸ Παρίσι, τοὺς διαβάτες πὺ περνοῦσαν χαροῖμενοι καὶ τίς κομψὲς γυναῖκες πὺ τραβοῦσαν μὲ ἀνύλαφο βῆμα γὰρ κάποιο ἐρωτικὸ ραντεβού!...

Ἡ Ζερμαίν εἶχε κοιμηθῇ πιά τὰ γάντια της καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ. Ἐφοῖς λοιπὸν μιά ματιά στὴ λυπημένη ξαδέρφη της καὶ ἀπὸ μιά μεταμέλεια, ἀπὸ μιά ξαφνικὴ τρυφερότητα πὺ ἔλαμψε στὰ μάτια της, πῆγε κοντὰ της καὶ μὲ μιά παιδικὴ φωνή, τῆς ψιθύρισε:

— Ἐρεῖς, Ἐλιστα! Ἄν ἐπαμύνης νὰ μὴν παντρευτῷ τὸν Ραούλ Μπερνιὲ, δὲν θέλω νὰ σὲ λυθῶ, δὲν θὰ τὸν παντρευτῶ!

Ἡ Ἐλιστα σήκωσε ἀργὰ τοὺς ὄμους της, δίχως πάλι νὰ τῆς ἀ-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

παντήσι, μ' ἕνα ὄφος πὺ ἐσήμαινε: «Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!» Ἡ Ζερμαίν τότε τῆς εἶπε βιαστικά:

—Ναί, ναί! Ἐρεῖς τί σου λέω. Μὰ ἂς εἶνε!... Ὅα τὰ ξανατοῖμε ἀπὸψε... Πῶς τώρα νὰ κάνω μιά βόλτα στὰ μαγαζιά. Ἐπειτα θὰ περάσω νὰ δῶ μιά παλιὰ φίλη μου, τὴν κα. ντὲ Τράμπλ. Ἄν τύχη καὶ μὲ κρατήσῃ γὰρ τὸ τραπέζι, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω!...

Καὶ ἤσυχη πιά, μ' ἕνα εὐτυχισμένο ὄφος, ζωηρὴ, ὁμορφὴ, κομψὴ ὅσο λίγες γυναῖκες, ἔφυγε βιαστικά μ' ὅλη τὴν δροσιά τῶν ἐκκοιπέντων χρόνων της, γὰρ νὰ βγῇ στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ ἀπογεύματος καὶ ν' ἀνακατευθῇ καὶ αὐτὴ μέσα στὴν τρελλὴ καὶ χαρούμενη κίνησι τοῦ Παρισιῦ.

Ἡ Ἐλιστα ξαναπῆρε τὸ κέντημά της καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Μέσα της πάλευαν δυὸ ἀντίθετα αἰσθήματα: ὁ πόθος της νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη ἡ Ζερμαίν καὶ ἡ ἐγωιστικὴ ἐπιθυμία της νὰ τὴν κρατήσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο κοντὰ της.

Ὅταν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἡ ὁμορφὴ Ζερμαίν βρόθηκε ἄξαφνα ὀλαμόναχῃ, μιά δυστυχισμένη χίτρα δίχως περιουσία, γιὰτὶ εἶχε κατασπαταλήσει τὴν προικὰ της ὁ ἐπιπόλαιος καὶ ἄπιστος ἄνδρας της, ἡ Ἐλιστα τῆς ἐπρόσφερε ἀμέσως τὴ φιλοξενία της, τὴ συντροφιά της, τὴν ἀγάπη της.

Κι' ὁ καιρὸς πέρασε καὶ ἔφερε τὴν παρηγοριά. Ἡ Ζερμαίν σιγά-

σιγά ἄρχισε πάλι νὰ βροῖσχη εὐχάριστη σὺς χαρὲς τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐλπίζῃ. Ἡ φίλης της κάθε τόσο τὴν προσκαλοῦσαν στὰ σαλόνια οὐς. Ἡ ὁμορφὴ χίτρα συνήθισε τότε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τραβᾷ ἔξω μὲ τίς φίλες της, νὰ πηγαίνει στὸ θέατρο, νὰ διασκεδάζῃ, ὅσο δὲν διασκεδάζε πρώτα καὶ ὅταν ξαναγύριζε, τὴ νύχτα, εὐρισκὲ πάντα καθισμένη στὴν πολυθρόνα της τὴ μελαγχολικὴ Ἐλιστα, μιά γεροντοκόρη μὲ μαρμαμένο πρόσωπο, πὺ δὲν περιμενε πιά τίποτα ἀπὸ τὴ ζωή!...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ λοιπὸν, ἄρχισε νὰ ὑποφέρει ἡ Ἐλιστα. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, μιά ὑπονήξῃ ζῆλεια τῆς ἔκανε ὅλο καὶ πὺ πικρὴ τὴν κάθε τῆς ἡμέρα. Κάθε τόσο ἔκανε συγκροιστὴ τῆς ζωῆς της μὲ τὴ ζωὴ τῆς Ζερμαίν καὶ δάκρυζε ἀπὸ τὸν πόνο. Κανεὶς, ποτε, δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει, ἔκείνην!... Ἄν καὶ εἶχε μεγάλην περιουσία, κανένας ὁμορφος ἄνδρας, ὅπως τὸν ἤθελε ἡ Ἐλιστα, δὲν τῆς εἶχε ζητήσει τὸ χέρι. Κανεὶς... Μερικοὶ μόνον ὑποπτοὶ προικιστὲς πὺ τὴν ἔκαναν πὺ δυστυχισμένη. Κι' εἶται, δίχως νὰ νοιώθῃ ποτε τῆς κανένα ἐρωτικὸ χιτρινάκι, δίχως ν' ἀκούῃ ποτε τῆς κανένα τρυφερὸ λόγον, τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ βαρύναν τοὺς ὄμους της!...

Ἡ Ζερμαίν όμως, ἂν καὶ εἶχε ὑποφέρει, εἶχε τουλάχιστον ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴν καρδιά της! Καί ποὺς ἔξερε;... Ἀγαποῦσε καὶ τὸ-

ρα κάποιο καὶ ἦταν χαρούμενη, εὐτυχισμένη! Ἡ Ἐλιστα δὲν εἶχε δὴ ποτε τῆς τὸ Ραούλ Μπερνιὲ. Μὰ τὸν φανταζόταν ἀπ' ὅσα τῆς εἶπε κάθε τόσο ἡ δροσερὴ καὶ ξαφνικὴ ξαδέρφη της. Ναί, τὸν φανταζόταν καὶ τὸν εὐρισκε ὁμορφον, γοητευτικόν, ἀσύνκοτον! Ἐάν τέτοιο ἄνδρα ὄνειρευόταν πάντα ἡ Ἐλιστα μὲ κλειστὰ μάτια, καθὼς ἔγενε τὴν βαθεῖα πολυθρόνα της. Μὰ ὅταν κάρταζε τρυγῶν τῆς, ἔβλεπε μὲ λυπημένον βλέμμα μιά κρύα μοναξιά πὺ τὴν ἐδάσκανε στὸ στήθος καὶ τὴν ἐπνίγε!... Θεέ μου! Γιὰτὶ λοιπὸν ἦταν τόσο ἐρημική, τόσο μόνη; Γιὰτὶ νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἔκείνην κανεὶς;

Γιὰτὶ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει καὶ ἔκείνη μιά ἡμέρα, ὅπως τόσες καὶ τόσες γυναῖκες, μιά τρυφερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι;... Γιὰτὶ;...

Κι' ἡ ζῆλεια, σὺν φαριμακερῷ φρενί, τῆς δάγκωνε τὴν καρδιά. Πόσο μισοῦσε τώρα αὐτὸν τὸν Ραούλ Μπερνιὲ πὺ ἤθελε νὰ τῆς πάρῃ τὴν Ζερμαίν καὶ νὰ τὴν κἀνὴ τόσο εὐτυχισμένη!

Τὸ κοινοῦνισμα τοῦ τηλεφώνου τάραιξε ἄξαφνα τοὺς παροῦς στοχαζομένους τῆς γεροντοκόρης. Ἡ Ἐλιστα ἔσκιψε λίγο καὶ ἐξεκρίμασε τὸ ἀκουστικόν. Μιά ἀγνωστὴ φωνή, μιά φωνὴ ἀνδρική οὕτως τότε:

—Ἐσὺ εἶσαι, Ζερμαίν!

Ἡ Ἐλιστα, ἀπὸ μιά παράξενη περιέργεια, ἀπάντησε δειλὰ:

—Ναί. —Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ραούλ! ἔξανα εἶπε ἡ ἀνδρική φωνὴ μ' ἕνα χαροῦμενο τόνον. Ἐρεῖς, Ζερμαίν, σοῦ τηλεφωνῶ, γιὰτὶ δὲν θὰ μπόρῃς ἀπὸψε νὰ περάσω ἀπὸ τῆς κα. ντὲ Τράμπλ. Ἄ! Κι' ἂν ἤξερες πόσο ἤθελε νὰ σε συναντήσω! Μὰ τί νὰ κάνω; Μοῦ ἔτυχε, βλέπεις, μιά ἀπρόσπτη δουλιά, Ζερμαίν! Πόσο ἀποφῶρα δταν συλλογίζομαι ὅτι δὲν θὰ συναντηθῶμε ἀπὸψε! Νὰ περάσω μιά δολιχὴν ἡμέρα δίχως νὰ σε δῶ! Θεέ μου! Εἶμαι ὁ πὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!... Καὶ ἔξερε, Ζερμαίν, γιὰτὶ σοῦ τηλεφώνησα; Γιὰτὶ ἤθελε πὺ πάντων ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ σου καὶ γιὰτὶ ἤθελε νὰ σοῦ ξαναπῶ πὺς σὲ λατορεύω, ἀγάπη μου!...

Ἡ Ἐλιστα στὴν ἀρχὴ ἔκανε μιά ἀτόπησι κίνησι γὰρ νὰ ἐξερεμάσῃ τὸ ἀκουστικόν καὶ νὰ διακοπῇ μιά συνομιλία πὺ δὲν ἦτανε γὰρ ἐκείνην. Μὰ στάθηκε ἀμέσως, μόλις ἄκουσε τὰ πρώτα ἐρωτικὰ λόγια!... Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκρῇ, ὁ Ραούλ Μπερνιὲ, πὺ δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα, ἔξακολούθησε:

—Ἐρεῖς, Ζερμαίν, πόσο σ' ἀγαπῶ, μὰ φοβῶμαι μὴπως τυγχῶ δὲν μὲ πιστεύεις. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ λέω πάντα καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ βροῖσω κάθε φορὰ μ' ἕνα καινούργιο τρόπο γὰρ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἐπειτα, δὲν ἀγαπάμε κάθε ἡμέρα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, δὲν εἶνε ἔτσι, Ζερμαίν; Ὅταν βροῖχῃ, νοιώθουμε στὴν καρδιά μας ἕνα σοβαρὸ καὶ μελαγχολικὸ ἔρωτα καὶ διαρῶζουμε ὅταν συλλογίζομαστε τὴν ἀγάπη μας. Σήμερα όμως, μ' αὐτὸν τὸν ὁμορφον καιρὸ, νοιώθω στὴν καρδιά μου ἕνα χαροῦμενο, ἕναν τρυφερό, ἕνα τρελλὸ ἔρωτα! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, Ζερμαίν! Θὰ ἤθελε νὰ εἴμαστε μέσα σ' ἕνα ἀνθισμένον πάρκο, οἱ δυὸ μας, ὀλομόναχοι καὶ νὰ περνοῦμε ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τὴ μέση, ἀνάμεσα ἀπὸ

τὰ πολύχρωμα λουλούδια, σὺν δυὸ χαροῦμενα παιδιά πὺ φαντάζονται ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικὸς τους!... Ἄ! Πόσα τρυφερὰ λόγια δὲν θὰ σοῦ εἶπα κρυφὰ στ' αὐτὶ! Πόσες φορές δὲν θ' ἀκούγες ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου πὺς σ' ἀγατῶ τρελλὰ, ὅσο δὲν ἀγάπησα ποτε μὴν καμμία ἄλλη γυναῖκα! Ἐ, ἀγάπη μου; Δὲν θὰ ἤθελες νὰ εἴμαστε μαζί σ' ἕνα ἡλιόλουστο καὶ ἀνθισμένον πάρκο; Μά... Ζερμαίν, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;

Ἡ Ἐλιστα, κλαίγοντας σιωπηλὰ ἀπὸ μιά ξαφνικὴ εὐτυχία, εἶχε κομμάσει σιγανὰ τὸ ἀκουστικόν, μὲ γίλιες δυὸ προφυλάξεις, σὺν ἕνα χέρι πὺ κλείνει ἀδρόνθα τὴν πόρτα γὰρ μὴ ἐκπληθῇ ἕνα ἀγαπημένον πρόσωπον, πὺ κοιμᾷται βαθεῖα μ' ἕνα γλυκὸ ὄπνον!... Ἄ! Ἐπὶ τέλους! Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ἔκείνης τῆς λίγης στιγμῆς! Θεέ μου! Περιμενε ποτε τῆς ὅτι θ' ἄκουγε μιά ἡμέρα μιά τόσο τρυφερὴ ἀρωτική ἐξομολόγησι; Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, νοιώσε ὅτι ὁ Ραούλ μίλοῦσε σ' ἐκείνην καὶ γὰρ μιά στιγμὴ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τρυφερότητα, ἀπὸ στοργή, ἀπὸ ἀγάπη!...

Ὅταν γύρισε τὴ νύχτα ἡ Ζερμαίν, βροῖκε τὴν Ἐλιστα ἀκίνητη, στὴν ἴδια θέσι, μὰ μὲ μιά χαροῦμενη ἔκφρασι πὺ τὴν ἔβλεπε γὰρ πρώτη φορὰ στὸ πρόσωπό της. Ἐτοιμαζόταν λοιπὸν νὰ τὴ ρωτήσῃ, μὰ ἡ γεροντοκόρη τὴν ἐπρόλαβε καὶ τῆς εἶπε:

— Ζερμαίν, ἔξερε, συλλογίσθηκα καλύτερα ὅσο ἔλειπες μ' ἄλλα ἕνα γυναικί. Ἐχεῖς δίκην νὰ θέλῃς νὰ παντρευτῇς τὸν Ραούλ Μπερνιὲ! Ναί, θὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς, εἶμαι βέβαιη πὺς θὰ σ' ἀγαπᾷ! Ἦλνε τόσο ὁμορφον νάμαι κανεὶς εὐτυχισμένος!

Κι' ἡ Ἐλιστα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐμάστε τὸ κέντημά της, ἔσκιψε περισσότερο τὸ κεφάλι της γὰρ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της.

POZE PEZI

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ ἀληθινὴ ἐνέγεια εἶνε ὅπως τὸ καθαρό χρυσάφι, πὺ δὲν σκορπίζει ποτε.

B. ΟΥΓΚΩ

—Οἱ φρονοὶ παντρεύονται μικροί, οἱ σοφοὶ δὲν παντρεύονται καθόλου.

Α.Λ. ΚΑΡΟ

—Ὅποιος δὲν ἐλπίζει, ἔχει γηράσει πιά.

ΤΑΛΛΕΥΘΑΥΔΟΣ

—Οἱ καλύτεροὶ γιὰτὸ εἶνε ἡ δίαιτα, τὸ γέλιο καὶ ἡ ἀνείσι.

ΝΕΡΒΑΛ

— Ἡ ἐπιθυμία εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ πλουτοῦ.

Α.Λ. ΚΑΡΟ

—Ὅταν ἡ ἀνθρώπινε εὐτυχία φθάσῃ σ' ἕνα ὀριζήνιον ὄρος, προκαλεῖ τὸν κεραινὸ ἐπάνω της.

Ο.Κ.Τ. ΦΕΥΓΙΕ

—Δὲν ἐξαργατὰ ἀπολύτως! ἀπὸ ἐμὰς τὸ νὰ μὴν εἴμαστε δυστυχεῖς. Ἐξαργατὰ όμως πάντοτε ἀπὸ μᾶς τὸ νὰ κάνουμε σεβαστὴ τὴν δυστυχία μας.

ΒΟΛΤΑΙΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ὁ προστάτης τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν Ἅγιος Πορφύριος. Πὺς ἔγινε χριστιανός. Πὺς τελείωσε μιά διακομώδην τῆς βαπτίσσεως. Ἡ ἀνέυρεσις τῆς εἰκόνος τοῦ Πορφυρίου. Ἐνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο τοῦ Κοκλέν, κτλ., κτλ.

Λίγοι θὰ ξέροντες ἴσως ὅτι προστάτης ἅγιος τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν» εἶνε ὁ ἅγιος Πορφύριος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε... ἡθοποιός.

Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία τοῦ ἁγίου αὐτοῦ:

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ὡς γνωστόν, ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε κηρυχθῇ ὑπὸ διαγορῇ ἀρωτικῇ ἐξομολόγησι; Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, νοιώσε ὅτι ὁ Ραούλ μίλοῦσε σ' ἐκείνην καὶ γὰρ μιά στιγμὴ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τρυφερότητα, ἀπὸ στοργή, ἀπὸ ἀγάπη!...

Ὅταν γύρισε τὴ νύχτα ἡ Ζερμαίν, βροῖκε τὴν Ἐλιστα ἀκίνητη, στὴν ἴδια θέσι, μὰ μὲ μιά χαροῦμενη ἔκφρασι πὺ τὴν ἔβλεπε γὰρ πρώτη φορὰ στὸ πρόσωπό της. Ἐτοιμαζόταν λοιπὸν νὰ τὴ ρωτήσῃ, μὰ ἡ γεροντοκόρη τὴν ἐπρόλαβε καὶ τῆς εἶπε:

— Ζερμαίν, ἔξερε, συλλογίσθηκα καλύτερα ὅσο ἔλειπες μ' ἄλλα ἕνα γυναικί. Ἐχεῖς δίκην νὰ θέλῃς νὰ παντρευτῇς τὸν Ραούλ Μπερνιὲ! Ναί, θὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς, εἶμαι βέβαιη πὺς θὰ σ' ἀγαπᾷ! Ἦλνε τόσο ὁμορφον νάμαι κανεὶς εὐτυχισμένος!

Κι' ἡ Ἐλιστα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐμάστε τὸ κέντημά της, ἔσκιψε περισσότερο τὸ κεφάλι της γὰρ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της.

POZE PEZI

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ ἀληθινὴ ἐνέγεια εἶνε ὅπως τὸ καθαρό χρυσάφι, πὺ δὲν σκορπίζει ποτε.

B. ΟΥΓΚΩ

—Οἱ φρονοὶ παντρεύονται μικροί, οἱ σοφοὶ δὲν παντρεύονται καθόλου.

Α.Λ. ΚΑΡΟ

—Ὅποιος δὲν ἐλπίζει, ἔχει γηράσει πιά.

ΤΑΛΛΕΥΘΑΥΔΟΣ

—Οἱ καλύτεροὶ γιὰτὸ εἶνε ἡ δίαιτα, τὸ γέλιο καὶ ἡ ἀνείσι.

ΝΕΡΒΑΛ

— Ἡ ἐπιθυμία εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ πλουτοῦ.

Α.Λ. ΚΑΡΟ

—Ὅταν ἡ ἀνθρώπινε εὐτυχία φθάσῃ σ' ἕνα ὀριζήνιον ὄρος, προκαλεῖ τὸν κεραινὸ ἐπάνω της.

Ο.Κ.Τ. ΦΕΥΓΙΕ

—Δὲν ἐξαργατὰ ἀπολύτως! ἀπὸ ἐμὰς τὸ νὰ μὴν εἴμαστε δυστυχεῖς. Ἐξαργατὰ όμως πάντοτε ἀπὸ μᾶς τὸ νὰ κάνουμε σεβαστὴ τὴν δυστυχία μας.

ΒΟΛΤΑΙΕΡΟΣ

φεία τους καὶ στὰ λάβαρά τους. εἰκόνας τοῦ προστάτου ἁγίου των. Ἀλλὰ εἰκόνημα τοῦ ἁγίου Πορφυρίου δὲν βοσκόταν πονθενά.

Τότε ὁ μακαρίτης ἠθοποιὸς Γ. Χρυσάφης, σὺν πὺ εἰδεὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του στὰ ἀρχαιολογικά, θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἀνακαλῆναι κάποτε μιά εἰκόνα τοῦ ἁγίου Πορφυρίου στὰ Καλύδια, τὸ χωριὸ τῆς Ἀττικῆς. Ἀνέσως διοργανώθηκε μιά ἀποστολὴ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ Σωματεῖου καὶ ἐλκεκτὸ συνερχάτη μας κα. Ν. Λάσκαρη, ἡ ὁποία ἐξέδραμε μέχρι Καλυδωνίου, ὅπου βροῖκε τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου μέσα στὴν παλιὰ Βυζαντινὴ ἐκκλησία τῶν Ταξιαρχῶν.

Ὁ ἅγιος Πορφύριος εἰκονίζεται νεαρώτατος, μὲ ξυρισμένον προφανῶς τὸ μουστάκι, ἀπὸ ἦταν ἠθοποιὸς καὶ μὲ μιά ἀπλή ἀμφοῖσι, μὲ τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ντυνότανσαν οἱ ἠθοποιοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μιά μέρα ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ στὴν Αὐλὴ μεγάλη ἐορτὴ γὰρ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶχε προσκληθῇ νὰ δώσῃ μιά παράστασις ὁ ἀμνηστῆς ἠθοποιὸς Πορφύριος. Τὸ ἔργο πὺ δὲταίξε ἦταν μιά αὐτοσχέδιος, καθὼς φαίνεται, παντομίμα, ἡ ὁποία διακομώδοισε τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσσεως.

Ἡ παράστασις ἄρχισε. Ὁ σκηνηπαρίστασις μιά χριστιανικὴ ἐκκλησία, μὲ μιά τεράστια κολυμβήθρα στὴ μέση καὶ μὲ κερὰ τοιγύρω ἀναμμένα, ὁ ὁποῖος ὑπεκρίνετο τὸ ὄλο τοῦ κατηχομένου, παρουσιάστηκε σὲ λίγο μισγόμενος καὶ μὲ κομψὲς κινήσεις, προχώρησε καὶ μπῆκε μέσα στὴν κολυμβήθρα πὺ ἦταν γεμάτη νερό. Ξαφνικὰ όμως στάθηκε ἀκίνητος, ἐκστατικός, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένον ἡλὶα καὶ φώναξε, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀλλοιωθῇ ποδρά:

—Βαπτίζεσαι ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Πορφύριος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔβαλε τὰ γέλια, νοιώζοντας ὅτι συνεχίζεται τὸ ἔργο. Ὁ Πορφύριος όμως ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν ὑπακούει. Οἰα ἐμπνεύσεις τοῦ εἶχε ἔδωκε ξαφνικὰ—στ' ἀλήθεια— καὶ εἶχε πιστέψει στὸ χριστιανισμό.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, τυλῆθηκε μ' ἕνα λευκὸ σεντόνι καὶ διεκήρυξε ὅτι εἶνε χριστιανός. Τὴν ἴδια όμως στιγμὴ ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε καὶ τὸν ἀπεεργάλασαν ἐπάνω στὴ σκηνή.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΑΝΤΑΝ

Ο έργοστασιάρχης αυτοκινήτων Πάωλ Ραντάλ, καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι του «Πι-Ρουαγιά», φανιότανε βυθισμένος σ' σκέψεις. Γι' αυτό, όταν η μικρή ανθοπώλις τον πλησίασε και του είπε με την κρουσταλλένια φωνούλα της να αγοράσει κανένα απ' τ' απριλιάτικα τριαντάφυλλα της εκείνος χωρίς σκεδόν να την κυτάξει, της έδωσε ένα φράγκο για να απιλαχθί απ' την ενοχλητική παρουσίαν της. Η μικρούλα, όμως παίρνοντας το φράγκο του ήλικιωμένου κυρίου, δεν έφυγε.

—Πάρτε λοιπόν, του είπε, ένα απ' τ' τριαντάφυλλα μου κύριε!

Τά λόγια αυτά της μικρούλας συνέφεραν κάπως τον Πάωλ Ραντάλ από τη βύθισή του και σηκώνοντας το κεφάλι του, την κύτταξε καχύμακα με κάποια έκπληξη.

—Είπε ανάγκη να το πάρω, μικρούλα μου; την ρώτησε.

—Βέβαια, κύριε. Πρέπει!...

Τά λόγια αυτά της ανθοπώλιδος του έκαναν μεγάλη εντύπωση και περισσότερο άκουτο το σενοτικό και χαριτωμένο παρουσιαστικό της.

—Πώς σ' έλεγε; την ρώτησε.

—Βιολέττα! απάντησε με θάρρος η μικρούλα.

—Πόσο χρονών είσαι;

—Δώδεκα.

—Περίεργο! ψιθύρισε μέσα του ο Πάωλ Ραντάλ. Δώδεκα χρονών... Τόσο ακριβός θα ήταν τώρα κι η Λουίζα μου!...

Και κοιτάζοντάς την με προσοχή, έπροσέθεσε:

—Περίεργο!... Τά χαρακτηριστικά της είνε περίπου τ' ίδια...

Αλλά η μικρούλα, που βιαζόταν τώρα να φύγει, του ξανάπε, δείχνοντάς του ένα τριαντάφυλλο.

—Θέλετε μήπως αυτό; Σας άρεσει;

—Ναι... Είπε ώμορφο όσο κι εσύ! τις απάντησε ο κ. Ραντάλ κι έκανε να βγάλει το πορτοφόλι του.

Αλλά η μικρούλα άφησε το τριαντάφυλλο απάνω στο τραπέζι του και πριν εκείνος προλάβει να της φωνάξει, είχε φτάσει στην εξώπορτα.

Την ίδια όμως στιγμή που έλασε απ' τ' αμάτια του την χαριτωμένη ανθοπώλιδα, ο κ. Ραντάλ άκουσε μια διαπεραστική κραυγή πόθου. Πεταχτηκε άμέσως απ' την καρέκλα του κι όμορφα έβλεπε στον δρόμο.

«Ω, αυτό που είχε φωνηθεί, είχε γίνει!» Η μικρούλα καθώς έτρεχε, για να μην πετύχει ένα σκυλάκι που βρόντηκε υπεραστά της, παραπάτησε κι έπεσε κάτω, χτυπώντας το κεφάλι της. Ένα γκαρσόνι την αναστήλωσε και με την πεσέστα του της σκούπισε το καταματωμένο της μέτωπο. Είχε χτυπήσει απάνω στα σιδερένια πόδια ενός τραπεζιού πολύ άσχημα. Ο κ.

Ραντάλ όταν την είδε καταματωμένη, ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά του κι άμέσως την πήρε απ' τ' αχέρια του γκαρσονιού, την σήκωσε στην αγκαλιά του κι έτρεξε σ' ένα γειτονικό φαρμακείο.

«Όταν η μικρούλα, που είχε λιποθυμήσει μάλλον απ' τον φόβο της, συνήλθε κι άνοιξε τα μάτια της, ο Ραντάλ την ρώτησε:

—Θέλεις να πάμε στο σπίτι σου;

—Όχι, όχι! απάντησε η μικρούλα τρομαγμένη. «Αν με δουν μαζί μ' έναν κύριο θα με δείρουν!»

—Τόσο αυστηροί είνε οι γονείς σου;

—Δεν έχω γονείς.

—Μα τότε πού μένεις;

—Στο σπίτι των ανθώπων που με περιμάζεψαν κι' οι οποίοι μου φέρνουν σκληρά. Όταν δεν τους πηγαίνω πολλά λεπτά, με δένουν.

Σκέφθηκε πολλές φορές να φύγω μα δεν έχω κανέναν στον κόσμο κι είμαι τόσο μικρή!...

—Φτωγό μου παιδί!

ψιθύρισε αναστενάζοντας ο κ. Ραντάλ.

Και γάδισε τ' αγγούρια ξανά καλλιώς της μικρούλας, η οποία έντονα μεταξύ είχε ανατριχίλει απ' τον καναπέ, απάνω στον οποίο την είχαν ξαπλώσει.

—Σ' είχαριστώ, κύριε, είστε καλός, αλλά πρέπει να φύγω για να πουλήσω τ' αλουλούδια μου.

—Κάθισε κι φέγγεις!... Αν θέλεις, μάλλον, μείνε για πάντα μαζί μου, θα φροντίζω για σένα σαν πατέρα! ψιθύρισε σιγά με τρυφερότητα ο κ. Ραντάλ κι απ' την συγκίνησή του δάκρυσε.

Η μικρούλα τον κύτταξε καχύμακα κατασυνκρινμένη, με βλέμμα γεμάτο εμπιστοσύνη.

—Θέλεις, μικρούλα μου, να σε πάρω στο σπίτι μου, να σ' έχω σαν παιδί μου; της ξανάπε με τρυφερότητα.

Η μικρούλα όμως εξακολουθούσε να μένει σιωπηλή κι έτρεμε. Τότε της μίλησε κι ο φαρμακοποιός και της είπε:

—Πήγαινε, μικρούλα μου, στο σπίτι του κυρίου, που είνε καλός άνθρωπος. Μην διστάσεις!...

—Λοιπόν, γιατί δεν θέλεις; την ρώτησε πάλι ο Ραντάλ.

—Όχι, θέλω!... Θέλω, γιατί φαίνεται καλός!... απάντησε η μικρή ανθοπώλις στον κ. Ραντάλ με

λγμούς κι έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις χούφτες της.

Η Βιολέττα το ίδιο βράδυ έπεσε άρρωστη με δυνατό πυρετό. Ο κ. Ραντάλ ούτε στιγμή δεν άπομακρύνθηκε από κοντά της και την περιποιόταν μόνος του. Ο ίδιος της άλλαζε τ' αχέρια επιθήματα και της έδινε τις ώριμες ώρες το αντιπυρετικό φάρμακο, το οποίο είχε όρισει ο γιατρός. Και κατά τις άργες ώρες, που άγγιζαν πούσε πλάι στο προσκέφαλό της κατά τις ώρες της πληκτικής σιωπής που δεν άκουγότανε τίποτε άλλο από την βραδεία και κουμένη αναπνοή της άρρωστης μικρούλας, ο κ. Ραντάλ έφερνε στη θύρα του τ' αλυσίδες. Σκεπτότανε

τον καιρό που ήταν έργοστασιάρχης στο Λανού, όπου είχε αγαπήσει κι είχε αγαπηθεί κομμάτι με μια κοπέλλα του λαού, η οποία από την παράφορη αγάπη της θυσιάσε γι' αυτόν τ' πάντα. Συλλογίζονταν το παιδί, τον καρπό της αγάπης τους, το οποίο, αν ζούσε, θα ήταν ακριβώς δώδεκα χρόνων τώρα. Αναλογιζότανε με

άπειρη θλίψη την δειλία του που είχε ως συνέπεια τον θάνατο της αγαπημένης του. «Ω, αν καταπατούσε κάθε πρόβλεψη, αν νομιμοποιούσε τις σχέσεις τους, αν δεν εμπιστευόταν την κόρη του σε μια τυχαία γυναίκα!... Αλλοίμονο! η δειλία του τον έκανε να γίνει η αιτία να πεθάνει απ' τη θλίψη της

παιδιάς του, που τόσο το, είχε αγαπήσει και να χάσει την κόρη του, η οποία ίσως να ζούσε και να τυραννιότανε σαν τη μικρή Βιολέττα.

Η σκέψη αυτή του πίκραινε την καρδιά και προσπαθούσε να παρηγορηθεί ριχνοντας το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης στην παραπάνω της κόρης του, που έφυγε απ' το Λανού, όταν αυτός έλειπε στο Παρίσι παίρνοντας μαζί της και την κόρη του. Ναι, δεν μπορούσε να πει ότι την κατηγορούσε ότι δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον για την κόρη του, γιατί, όταν γύρισε στο Λανού και δεν την βρήκε εκεί, είχε κάνει άνω-κάτω τον κόσμο για να την ανακαλύψει.

Τού χάκου όμως. Η παραπάνω της, καθώς έξερε για ποιά αιτία, είχε φροντίσει να κρυφτεί. Και στο Παρίσι ακόμα, όπου εγκατεστηθηκε κατόπι ο Ραντάλ, φρόντισε για την κόρη του...

Αργότερα όμως, όταν πέρασαν δυο-τρία χρόνια, απ' τον καιρό που πέθανε η μητέρα της Λουίζας, έπαψε να ενδιαφέρεται πια για το παιδί του. Η δουλειά του, η πο-

λυθόρυστη ζωή της πρωτεύουσας, η διασκέδαση κι η καινούργια του αγάπη, τον είχαν κάνει να ξεχάσει τ' αλυσίδες της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Και όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

λυθόρυστη ζωή της πρωτεύουσας, η διασκέδαση κι η καινούργια του αγάπη, τον είχαν κάνει να ξεχάσει τ' αλυσίδες της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Και όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

Χτύπησε τη γροθιά του στο γραφείο ο καινούργιος γενικός διευθυντής της αστυνομίας του Παρισιού κι έλεγε έντονα στον άρχηγό της Ειδικής Ασφάλειας:

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Και όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

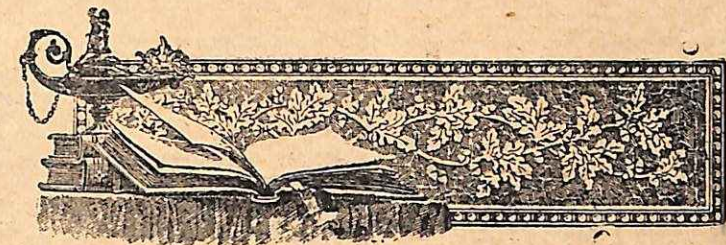
—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

—Μα όμως, ο ένομοτάχης Λεζάρ μας ένε ακόμα χρησιμώτατος, κύριε γενικό διευθυντή... άποκρίθηκε με σεβασμό ο άρχηγός της Ασφάλειας.

—Περίττο να έμεινε, σ' είπα!... Δεν μας χρειάζονται πια άστομοιοι της παλαιάς σχολής... Κι αυτός βέβαια κι οι όμοιοι του πρόσφεραν κάποτε πολλές ήπιες σκέψεις... Τώρα όμως παραγέλασαν και δεν μπορούμε να τους κρατούμε αιώνα στην ύπηρεσία...

ΕΚΔΕΙΣΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN RICEPIN

Ο «ΠΑΛΗΟΣΑΚΑΡΑΚΑΣ»,

λοι με σύνταξη κι' άλλοι με μετάθεσι — άφριζε και φροσιανούσε. Μουμούριζε συχνά:

—Δεν ξέρει τί του γίνεται, αυτός ο γραφειοκράτης... Κορδώνειται με τις θεωρίες του, συχαίνεται λέει τη ρουτίνα και θέλει να εφαρμόσει παντού το νεωτεριστικό του πρόγραμμα!... Σάν νάναι το έγκλημα καμιά δικαιοσύνη, για να την μελετήσει στην πολυθρόνα του γραφείου του, παρότι με τ' αιδιόλεπτα, που κουβάλησε μαζί του στην Ασφάλεια!...

Κι' ο Γενικός Διευθυντής της αστυνομίας δήλωνε θριαμβευτικά την επομένη του διπλού έγκλήματος στους δημοσιογράφους:

—Τρήγορα θα πιάσουμε τους δολοφόνους... Τα καλύτερα λαγονικά μου βρίσκονται στα ίχνη τους!...

Κάποια αντιπολιτευόμενη έφημερίδα όμως έστησε ευνούχο αντί σε κάτι σιγονιθιόματα του γέρο-Λεζάρ και δημοσίευσε σε έκτακτο παρτίκι τον απίστευτο είδηση, ότι ο δράστης της δολοφονίας του ύπνου κανένα καινούργιο έγκλημα, ο γέρο - Λεζάρ έτριβε με χαρά τα

δάκρυα θεομά αλάκωσαν τ' αγκαμμένα μάγουλα του ένομοτάχου γέρο - Λεζάρ, μόλις έμαθε το θλιβερό νέο. Ο καινούργιος «Γενικός», ένας μεταρρυθμιστής και οριστάσσης δικηγόρος, ένοιωσε να αναστατώσει την αστυνομία και να ξεθεμελιώσει την Ασφάλεια, εφαρμόζοντας οριστικά το νεωτεριστικό του πνεύμα στους σπουδαίους αυτούς κοινωνικούς οργανισμούς, τους οποίους διοικούσε.

Τριαντατέντε χρόνια ο άμοιρος γέρο - Λεζάρ εξυπηρετούσε την άμυνα της Κοινωνίας κατά του Έγκλήματος. Και στο μαρτύριο αυτό διαστήμα είχε χιλιονηδύνει κι' είχε να επιδείξει άκορετες έπιτυχίες, που ήταν σωστά θαύματα ύπομονης, ικανότητας και τόλμης...

Τί παράπονα λοιπόν είχε απ' αυτόν ο καινούργιος «Γενικός»;... Γιατί τον χαρακτήριζε «παλιοσακάρακας»;... Γιατί τον πετούσε έξω απ' την αστυνομία στα άσπαραχα στα σκουπίδια και στην ταπεινότητα της γαλήνιας ζωής του συνταξιούχου, αυτόν, που ένοιωσε ακόμα τα μαρτύρια του γερού, τα πόδια του σταθερά και το μυαλό του πολυμήχανο κι' εφευρετικό;...

«Α, μα ήταν μια σκληρή αδικία αυτό το πράγμα. Ένα διπλό έγκλημα, από τα πιο συνταρακτικά, είχε διαπραχθεί... Ο ύπνου γέρος κι' ο γέρο - Λεζάρ για την ταπεινότητα του έγωισμού του. Τα μικρά λόγια του κ. «Γενικού» τον είχαν πληγώσει, κι' όσο έβλεπε να φτάσει διαρκώς άμοιρος και να ψιλομυθείται άστυνομικό και να παραινεύονται οι ήλικιωμένοι — αλ-

λο... Ένω δ' άλλος, της άρίστης, ένε ένας Βραζιλιανός, μελαφός, με κοντό στριμμένο μουστακάκι, μισοκαμτούρης και στραβοπόδις... Έχουμε για μάστρες τους σιδηροδρομικούς ιταλλήνους για τον πρώτον και τους σεβιτόρους του εστιατορίου της οδού Ροσέ για τον δεύτερο!... Θέλετε και τα όνομά τους;... Ο πρώτος λέγεται Κρουζέ κι' ο δεύτερος Λεμονιά, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά τους στα σχετικά βιβλία της Ασφάλειας... Η σύλληψή τους είνε ζήτημα πια φρόν!...

Θοιάμβος η κατηγορητική αυτή δήλωση του κ. Γενικού Διευθυντού. Μα η μέρες κυλούσαν δίχως να πάντοια οι δολοφόνοι και την άνωτομηση της Κοινής Γνώμης ήθελε ν' άποκομύρση το έξης ρεζιλιάν της άστυνομίας: Δημοσιεύθηκε δηλαδή στην ίδια αντιπολιτευόμενη έφημερίδα μια ανακοίνωση έμπιστευτικής πηγής, κατά την οποία ο Κρουζέ κι' ο Λεμονιά, παρ' όλα τα δολοφόνια κι' αναμειβήματα χαλαριστικά τους, που τόσο μάρτυρες τ' αφορμούν στο μυαλό τους, είχαν πεθάνει στο κάτεργο εδώ και λίγα χρόνια!...

Κατακρουγνί γενική έπαλοσύνη, μόλις μαθεύτηκε το άπιστο νέο. Ο ύπνου γέρος των Έσωτερικών παρατήρησε, ο Γενικός Διευθυντής της άστυνομίας πάτησε παρυσυδής «μετά πολλών έπαίνων» για την τερατώδη γκάφα του κι' άναστάτωσε μεταέθεσεν, ύποβιδαμών βαθμού κι' άπολίσσεν συγκλόνισε το άστυνομικό Σώμα της πρωτεύουσας!...

Και θάμνε για πάντα άλυτο το μυστήριο αυτό, αν δεν λάβαινε την έπομένη της παύσεώς του ο «νεωτεριστής» Γενικός Διευθυντής την έξης ανεκδιήγητη έπιστολή:

«Κύριε «πρώην» Γενικό Διευθυντή... «Αν καμιά φορά, στο μέλλον, βρεθούν πάλι τέτοια κομμοκαταπάσεις όπουργού και σ' άναδιόριστον σ' αυτή την άνοστατή θεία — που τόσο την δοκάζαμε με τους έκακοστους νεωτερισμούς σας — θυμηθείτε το έξης: Θυμηθείτε ότι τα ψεύτικα γένεια και τα μουστάκια, η μεταφύση και το άλλαγμα της φωνής, είνε και θα μένουν πάντα η βάση της έπιτυχίας του κάθε άστυνομικού!...

Μάλιστα, κύριε «πρώην»!... Το ίδιο άτομο δολοφόνησε τον όπουργόν και την άρίστη και κάταφερε όχι μόνον να μείνει άπιστοσ όπ' τα όργασμας, αλλά και να ρεζιλιάν το «πνεύμα της πρόδους» σας, το όποιο περιφρονούσε τους παλιοσακάρακας και τις άναχρονιστικές μεθόδους των... «Ο δολοφόνος» που σας ξεγέλασε με τις έξοχες μεταφύσεις του, βρίσκεται τώρα στα χέρια μου... Έπειδή η ξεκαθαρωμένη απ' τη μοντέρνα δική σας Ασφάλεια το Παρίσι δεν μπόρεσε να τον πιάσει, θα άπαλλάξω εγώ, η «παλιοσακάρακα», την κοινωνία απ' αυτόν, τινάζοντάς του τ' αμυαλά στον άέρα... «Τις δυο περσόνες του, τα ψεύτικα γένεια και μουστάκια του και τα δυο διαφορετικά κομματούκια του — καθώς και το πώμα του — θα πέσουν σπύτι μου οι άδελφοί κι' άνιόνι νεαροί άστυνομικοί σας!...»

«Λεζάρ»

ποιο ύπουργόν, γνωστό πολιτικό πρόσωπο, βρόντηκε δολοφονημένος μεταξύ των σταθμών Έτάπ και Όρλεάν. Και μια γνωστή άρίστη, η Πωλίνα Γκεντέλ, βρόντηκε σφαλιγμένη στο δωμάτιό της, στην οδό Ροσέ...

Κι' ο Γενικός Διευθυντής της αστυνομίας δήλωνε θριαμβευτικά την επομένη του διπλού έγκλήματος στους δημοσιογράφους:

—Τρήγορα θα πιάσουμε τους δολοφόνους... Τα καλύτερα λαγονικά μου βρίσκονται στα ίχνη τους!...

Κάποια αντιπολιτευόμενη έφημερίδα όμως έστησε ευνούχο αντί σε κάτι σιγονιθιόματα του γέρο-Λεζάρ και δημοσίευσε σε έκτακτο παρτίκι τον απίστευτο είδηση, ότι ο δράστης της δολοφον

Ρουλαμπιλ. 'Απλούστατα, ο Λά Καντέρ σ' ενοχλεί... Και ξέρεις γιατί;... Γιατί τὰ κατάρρεσε ξέρουμε από τὸ μέτωπο... Πήγε στὴν ὑπηρεσία αὐτοκίνητων! —Αὐτὸ εἶνε ἀδικοῦς! εἶπε ὁ Ρουλαμπιλ.

Σάπασαν κ' οἱ δύο κ' ἄρχισαν νὰ κατὰζουν τὸν χορὸν. Ὁ Ρουλαμπιλ ξαφνιασμένος, γιατί ὁ Βλαντιμίρ δὲν χόρευε. Ὅταν μάλιστα τοῦ ἐξέφρασε τὴν σχετικὴ ἀπορία του, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

—'Αγαπητέ μου, ὑποσχέθηκα στὴν προκήρυξή μου νὰ μὴ χορεύω μ' ἄλλη γυναῖκα ἐκτός ἀπ' αὐτή... Κ' ἡ προκήρυξή μου δὲν ἔφτασε ἀκόμα!... Κάνω αὐτὴ τὴ θυσία πρὸς χάριν τῆς, γιατί ἄλλωστε, φεύγει σ' ὄχι μὲν...

—'Α! Καὶ ποῦ πάει; —Στὴ Ρουμανία. Μά, μετὰ ὅμως, πάει στὴν Τουρκία... —Καὶ σ' ἀποχωρίζεται τόσο εὐκολά;

—'Ω! θὰ ξαναγυρίσῃ τὸ ταχύτερο... Πρέπει νὰ ξέρῃς διὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου εἶνε πολλὰ κοντὰ ἀπ' ὅτι πιστεύει ὁ κόσμος...

—Αὐτὴ σοὺ τὸ εἶπε κ' αὐτὸ... —Αὐτὴ ἡ ἰδία... Καί, πάντοτε μεταξύ μας, θὰ σοὺ πῶ (ἐδῶ ὁ Βλαντιμίρ ἐκίνησε στὸ αὐτὸ τοῦ Ρουλαμπιλ) τὴν ἑμπιστοσύνην ὁ ἑμῆς πατρίδα... Ὁ ἑμῆς πατρίδα τὴν ἐξέδωκε, διὰ οἱ Γερμανοὶ ὁρῶντες, ὅτι ἐνδεῶς τόσο κατὰπληκτικῇ, ὥστε σὲ μερικὸς μῆνες — ἀκούτε; — τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν θὰ μὴ ποῦν, νὰ τοὺς ἀντισταθῇ...

—'Α! μὴ!... Καὶ εἶνε σοβαρὴ αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις; —Μοῦ μίλησε σοβαρώτατα γι' αὐτήν, ἀγαπητέ μου... Ὁ Ρουλαμπιλ ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σκεπτικός.

—Μὰ τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε τέλος ὁ Βλαντιμίρ.

—Σκέφτομαι ἐμένα, Βλαντιμίρ, καὶ τὴν πλάνη στὴν ὁποία βρισκόμαστε σχετικῶς μετὰ τὴν ἐξοδὸς τῆς Ρουμανίας στὸν πόλεμον... Νὰ εἰσὼν βέβαιος, πὼς σὲ λίγο θὰ ταχθῇ μετὰ τὸ μέρος τῆς Ἀντάντ, καὶ στὴ στιγμή πού στο λένε ἐγώ, πρέπει νὰ μὲ πιστέψης... Ἐπεί, ἂν δὲν πᾶς νὰ ὑπερεκτείνῃς στὴ Ρουμανία, θὰ θεωρηθῇς στὴ Γαλλία ὡς λιποτάκτης καὶ θὰ συλληφθῇς...

—Μὰ μετὰ τρεμάτεται μ' αὐτὰ πού μου λέτε... Δὲν βλέπω κανένα λόγο νὰ πᾶς νὰ σκοτωθῇς γιὰ τὴ Ρουμανία, στὴ στιγμή πού δὲν πολέμησα γιὰ τὴ Γαλλία...

—Πρέπει νὰ γίνῃς Τούρκος! εἶπε τότε σοβαρώτατα ὁ Ρουλαμπιλ.

—Γιατί Τούρκος; ἔκανε ὁ Βλαντιμίρ ξαφνιασμένος. Ἡ Τουρκία ἔχει ἀνακαταβῇ κ' αὐτὴ στὸν πόλεμον... Ἐπεί θὰ ἔχω μπλεξίματα κ' ἀπὸ κεῖ...

—Ὅταν ἔχει κανεὶς χρήματα, μπορεῖ νὰ μὴν πᾶν στρατιώτης στὴν Τουρκία.

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα! εἶπε ὁ Βλαντιμίρ.

—'Αν εἶνε μόνο αὐτὰ, σοὺ δανειζώ ἐγὼ χρήματα!... εἶπε ὁ Ρουλαμπιλ.

—Ὅποτε μὴ ἀγαπᾷτε λίγο, Ρουλαμπιλ; ἔκανε κ' ὁ κῆπος ἡσυχασμένος ὁ Σάβας. Ὅποτε εἰστε πλοῦσιος...

—Δυσθάνομαι πράγματι πολλὴ στοργὴ πρὸς σένα, Βλαντιμίρ, καὶ σοὺ τὸ ἀποδοκίμω, ἐξαιρουμένων τῶν νὰ σὲ συναναστρέφωμαι παρ'

Ὁ Ρουλαμπιλ παρέσυρε τὸ Βλαντιμίρ ἀκόμα πὺρ βαθεῖα στὴ δεινροστοχία.

—Ἐπεί! ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ ξαναγύρισαν στὸ σολόνι τοῦ χοροῦ. Ἡ ἐκφρασὰ τοῦ Βλαντιμίρ ἦταν ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ. Οἱ δύο νέοι ἄνδρες ἄλλαξαν μὴ ἐγκάρδια χειραψία ἀκόμα. Ἐξάφνα τότε ὁ Βλαντιμίρ εἶπε: «Ἡ προκήρυξή μου εἶν' ἐδῶ!...» καὶ προχώρησε μέσ' ἀπ' τὰ ξυρῶνα τῶν χορευτῶν. Ὁ Ρουλαμπιλ τὸν εἶδε τότε νὰ πλησιάζῃ μὴ γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφιά ἦταν κάπως παράδοξη καὶ ἀκριτὰ φρεναισιδωμένη.

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε μ' ἐνθουσιασμό... —Φτάνει, Λά Καντέρ!... Φτάνει! φώναξε ὁ Ρουλαμπιλ. Ὁ μὲ πνίχθηκε!...

—'Α! Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω!... Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ!... Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω!... Μὰ δὲν θὰ μὴ σ' ἔφερε ἀπ' τὸ μέτωπο ἐδῶ;... Κάθρε νὰ φάμε!...

Ὁ Ρουλαμπιλ, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν περιπέτειον τοῦ γυναικίου Λά Καντέρ, κάθρε κοντὰ του, λέγοντάς του πὼς εἶχε μὴ διαβολικὴν ὁρεξί.

—Φάε, φίλε μου!... Φάε!... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σέρεις, ἐγὼ βρισκόμαι στὸ τρίτο πιάτο μου καὶ στὴν τρίτη μποτίλια τοῦ κρασιού... Βλέπεις, ἡ δουλειὰ πού κάνω τώρα ἀντὶ τῆς ὁρεξί.

—Ναί! Ναί! τοῦ ἀπάντησε ἐρωτικῶς ὁ ρεπόρτερ. Σκοτώνεσαι στὴ δουλειὰ σὰ αὐτοκίνητο τοῦ ἐπιτελείου... Μά, δὲν μοῦ λές, γιατί δὲν ἤθελες μαζί μου στὸ μέτωπο;... Φοβόσουναι;... Τὰ ἴδια καὶ σὺ, σὰν τὸν ἄλλο τὸ Βλαντιμίρ;... Κ' ἔπειτα λέτε κ' οἱ δύο πὼς μ' ἀγαπᾶτε!

Ὁ Λά Καντέρ ἔγινε πελιδνὸς καὶ ταύλιος:

—Μὰ δὲν τὰ κατάρρεκα νὰ πᾶς στὸ μέτωπο... Ἐνὰ σωρὸ δυσκολίες, δυσκολίες ἀνυπερέβλητες, μοῦ παρουσιάστηκαν!... Μὲ θεωροῦσαν, βλέπεις, ἀπαράτητο στὰ αὐτοκίνητα...

Ὁ Ρουλαμπιλ κῆτεξ: κατὰματα τὸ Λά Καντέρ, κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—'Ακού: ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά καμμία δυσκολία γιὰ νὰ θῇς μαζί μου...

Ὁ γίγας δέχθηκε τὸ χτύπημα ἡρεμικά. Δὲν λιποθύμησε... Χλωμάς μόνο καὶ κοκκίνισε, κ' ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν ἀστενέω, βέβαια, Ρουλαμπιλ;...

—Φαίνομαι κ' ἀστενέωμαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Πράγματι, ὁ Ρουλαμπιλ ποτὲ δὲν ἦταν τόσο σ' ἐξορῶ. Κῆτεξ: ἔλεγε τότε τὸ Λά Καντέρ μετὰ τὸ πῶς ἐπληροῦντο τοῦ κόσμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τρώς!... —'Οχι!... Ὁχι!... Τελείωσα! Μοῦ ἔκοψε τὴν ὁρεξί!... Ξαφνιασμένος τόσο πὺρ σ' εἶδα!... Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος!

—Εἰσαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἐνθουσιασμένος;

—Ὁχι! ἔλεγε τὸ χέρι μου στὴ φωνή γι' αὐτὸ. Βέβαια, εἶμαι κάπως ἀναστατωμένος, μὰ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Ρουλαμπιλ!

Ὁ Ρουλαμπιλ δὲν χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Καταλάβαινε περίφημα τί συνέβαινε ἐκεῖνος τὴν στιγμήν μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθῶν γιγάντων... Δὲν ἀμφισβῆλλε καθόλου γιὰ τὴν ἀπερῶν ἀγάπην πού ὁ Λά Καντέρ ἐφῆρε πρὸς αὐτόν, μὰ ἤξερε ὅτι πῶς τὸ φίλος του καὶ ὁ δὲν ἦταν στρατιώτης ὡς ἐπιβλητικὸν παράστημα καὶ ντυμένο μὲ γαλάζιο κοστούμι τῆς ἡρας.

Ὁ πελιδνὸς αὐτὸς στρατιώτης ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ

Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ρεστοράν, στάθμευε μὴ ὑπεροχὴ λιμουζίνα τοῦ ἐπιτελείου. Ὁ Ρουλαμπιλ ἔραξε μὴ ματιὰ στὸ πολυτελὲς αὐτὸ αὐτοκίνητο, πρόσθε πὼς ὁ σωφὸρ δὲν ἦταν οὐτε σὴν θέσιν του, οὐτε σὸν πρὸς ὁδόν, μὴ καὶ μέσα στὸ κέντρο καὶ εἶδε ἀνέως σ' ἕνα γωνιαῖο τραπέζι ἕνα στρατιώτη ὡς ἐπιβλητικὸν παράστημα καὶ ντυμένο μὲ γαλάζιο κοστούμι τῆς ἡρας.

Ὁ πελιδνὸς αὐτὸς στρατιώτης ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ

ἐλάττωσε τὸν φανταστικόν, πού ἦσαν σεβασίμως μπροστὰ του, ὥστε οὐτε σήκωσε κὰν τὸ κεφάλι του, ὅταν ὁ Λά Καντέρ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ ὅταν οἱ δύο κρῖνοι αὐτὲς στιγμὲς ἔχανε κάθε ἔχνο γυναικίοντος!

Τὸ τέλος τοῦ γυναικίου ἦν ὅτι πολλὴ γυνίκα, οὐτε ἔπινε, οὐτε ἔρωγε πεινά... Κάθε τόσο, σὲ τόνο πὺρ σοβαρό, ἐξητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν στρατιωτῶν σὰ χαρὰ καὶ ὁ Ρουλαμπιλ τοῦ ἀνταποκρίνεται ἀκούσας.

Ἐξάφνα, τὴν στιγμήν πού σηκωνόντουσαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε: —'Α! Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω!... Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ!... Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω!... Μὰ δὲν θὰ μὴ σ' ἔφερε ἀπ' τὸ μέτωπο ἐδῶ;... Κάθρε νὰ φάμε!...

Ὁ Ρουλαμπιλ, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν περιπέτειον τοῦ γυναικίου Λά Καντέρ, κάθρε κοντὰ του, λέγοντάς του πὼς εἶχε μὴ διαβολικὴν ὁρεξί.

—Φάε, φίλε μου!... Φάε!... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σέρεις, ἐγὼ βρισκόμαι στὸ τρίτο πιάτο μου καὶ στὴν τρίτη μποτίλια τοῦ κρασιού... Βλέπεις, ἡ δουλειὰ πού κάνω τώρα ἀντὶ τῆς ὁρεξί.

—Ναί! Ναί! τοῦ ἀπάντησε ἐρωτικῶς ὁ ρεπόρτερ. Σκοτώνεσαι στὴ δουλειὰ σὰ αὐτοκίνητο τοῦ ἐπιτελείου... Μά, δὲν μοῦ λές, γιατί δὲν ἤθελες μαζί μου στὸ μέτωπο;... Φοβόσουναι;... Τὰ ἴδια καὶ σὺ, σὰν τὸν ἄλλο τὸ Βλαντιμίρ;... Κ' ἔπειτα λέτε κ' οἱ δύο πὼς μ' ἀγαπᾶτε!

Ὁ Λά Καντέρ ἔγινε πελιδνὸς καὶ ταύλιος:

—Μὰ δὲν τὰ κατάρρεκα νὰ πᾶς στὸ μέτωπο... Ἐνὰ σωρὸ δυσκολίες, δυσκολίες ἀνυπερέβλητες, μοῦ παρουσιάστηκαν!... Μὲ θεωροῦσαν, βλέπεις, ἀπαράτητο στὰ αὐτοκίνητα...

Ὁ Ρουλαμπιλ κῆτεξ: κατὰματα τὸ Λά Καντέρ, κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—'Ακού: ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά καμμία δυσκολία γιὰ νὰ θῇς μαζί μου...

Ὁ γίγας δέχθηκε τὸ χτύπημα ἡρεμικά. Δὲν λιποθύμησε... Χλωμάς μόνο καὶ κοκκίνισε, κ' ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν ἀστενέω, βέβαια, Ρουλαμπιλ;...

—Φαίνομαι κ' ἀστενέωμαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Πράγματι, ὁ Ρουλαμπιλ ποτὲ δὲν ἦταν τόσο σ' ἐξορῶ. Κῆτεξ: ἔλεγε τότε τὸ Λά Καντέρ μετὰ τὸ πῶς ἐπληροῦντο τοῦ κόσμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τρώς!... —'Οχι!... Ὁχι!... Τελείωσα! Μοῦ ἔκοψε τὴν ὁρεξί!... Ξαφνιασμένος τόσο πὺρ σ' εἶδα!... Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος!

—Εἰσαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἐνθουσιασμένος;

—Ὁχι! ἔλεγε τὸ χέρι μου στὴ φωνή γι' αὐτὸ. Βέβαια, εἶμαι κάπως ἀναστατωμένος, μὰ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Ρουλαμπιλ!

Ὁ Ρουλαμπιλ δὲν χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Καταλάβαινε περίφημα τί συνέβαινε ἐκεῖνος τὴν στιγμήν μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθῶν γιγάντων... Δὲν ἀμφισβῆλλε καθόλου γιὰ τὴν ἀπερῶν ἀγάπην πού ὁ Λά Καντέρ ἐφῆρε πρὸς αὐτόν, μὰ ἤξερε ὅτι πῶς τὸ φίλος του καὶ ὁ δὲν ἦταν στρατιώτης ὡς ἐπιβλητικὸν παράστημα καὶ ντυμένο μὲ γαλάζιο κοστούμι τῆς ἡρας.

Ὁ πελιδνὸς αὐτὸς στρατιώτης ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ

ἐλάττωσε τὸν φανταστικόν, πού ἦσαν σεβασίμως μπροστὰ του, ὥστε οὐτε σήκωσε κὰν τὸ κεφάλι του, ὅταν ὁ Λά Καντέρ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ ὅταν οἱ δύο κρῖνοι αὐτὲς στιγμὲς ἔχανε κάθε ἔχνο γυναικίοντος!

Τὸ τέλος τοῦ γυναικίου ἦν ὅτι πολλὴ γυνίκα, οὐτε ἔπινε, οὐτε ἔρωγε πεινά... Κάθε τόσο, σὲ τόνο πὺρ σοβαρό, ἐξητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν στρατιωτῶν σὰ χαρὰ καὶ ὁ Ρουλαμπιλ τοῦ ἀνταποκρίνεται ἀκούσας.

Ἐξάφνα, τὴν στιγμήν πού σηκωνόντουσαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε: —'Α! Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω!... Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ!... Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω!... Μὰ δὲν θὰ μὴ σ' ἔφερε ἀπ' τὸ μέτωπο ἐδῶ;... Κάθρε νὰ φάμε!...

Ὁ Λά Καντέρ ἔγινε πελιδνὸς καὶ ταύλιος:

—Μὰ δὲν τὰ κατάρρεκα νὰ πᾶς στὸ μέτωπο... Ἐνὰ σωρὸ δυσκολίες, δυσκολίες ἀνυπερέβλητες, μοῦ παρουσιάστηκαν!... Μὲ θεωροῦσαν, βλέπεις, ἀπαράτητο στὰ αὐτοκίνητα...

Ὁ Ρουλαμπιλ κῆτεξ: κατὰματα τὸ Λά Καντέρ, κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—'Ακού: ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά καμμία δυσκολία γιὰ νὰ θῇς μαζί μου...

Ὁ γίγας δέχθηκε τὸ χτύπημα ἡρεμικά. Δὲν λιποθύμησε... Χλωμάς μόνο καὶ κοκκίνισε, κ' ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν ἀστενέω, βέβαια, Ρουλαμπιλ;...

—Φαίνομαι κ' ἀστενέωμαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Πράγματι, ὁ Ρουλαμπιλ ποτὲ δὲν ἦταν τόσο σ' ἐξορῶ. Κῆτεξ: ἔλεγε τότε τὸ Λά Καντέρ μετὰ τὸ πῶς ἐπληροῦντο τοῦ κόσμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τρώς!... —'Οχι!... Ὁχι!... Τελείωσα! Μοῦ ἔκοψε τὴν ὁρεξί!... Ξαφνιασμένος τόσο πὺρ σ' εἶδα!... Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος!

—Εἰσαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἐνθουσιασμένος;

—Ὁχι! ἔλεγε τὸ χέρι μου στὴ φωνή γι' αὐτὸ. Βέβαια, εἶμαι κάπως ἀναστατωμένος, μὰ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Ρουλαμπιλ!

Ὁ Ρουλαμπιλ δὲν χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Καταλάβαινε περίφημα τί συνέβαινε ἐκεῖνος τὴν στιγμήν μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθῶν γιγάντων... Δὲν ἀμφισβῆλλε καθόλου γιὰ τὴν ἀπερῶν ἀγάπην πού ὁ Λά Καντέρ ἐφῆρε πρὸς αὐτόν, μὰ ἤξερε ὅτι πῶς τὸ φίλος του καὶ ὁ δὲν ἦταν στρατιώτης ὡς ἐπιβλητικὸν παράστημα καὶ ντυμένο μὲ γαλάζιο κοστούμι τῆς ἡρας.

Ὁ πελιδνὸς αὐτὸς στρατιώτης ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ

ἐλάττωσε τὸν φανταστικόν, πού ἦσαν σεβασίμως μπροστὰ του, ὥστε οὐτε σήκωσε κὰν τὸ κεφάλι του, ὅταν ὁ Λά Καντέρ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ ὅταν οἱ δύο κρῖνοι αὐτὲς στιγμὲς ἔχανε κάθε ἔχνο γυναικίοντος!

Τὸ τέλος τοῦ γυναικίου ἦν ὅτι πολλὴ γυνίκα, οὐτε ἔπινε, οὐτε ἔρωγε πεινά... Κάθε τόσο, σὲ τόνο πὺρ σοβαρό, ἐξητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν στρατιωτῶν σὰ χαρὰ καὶ ὁ Ρουλαμπιλ τοῦ ἀνταποκρίνεται ἀκούσας.

Ἐξάφνα, τὴν στιγμήν πού σηκωνόντουσαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε: —'Α! Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω!... Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ!... Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω!... Μὰ δὲν θὰ μὴ σ' ἔφερε ἀπ' τὸ μέτωπο ἐδῶ;... Κάθρε νὰ φάμε!...

Ὁ Λά Καντέρ ἔγινε πελιδνὸς καὶ ταύλιος:

—Μὰ δὲν τὰ κατάρρεκα νὰ πᾶς στὸ μέτωπο... Ἐνὰ σωρὸ δυσκολίες, δυσκολίες ἀνυπερέβλητες, μοῦ παρουσιάστηκαν!... Μὲ θεωροῦσαν, βλέπεις, ἀπαράτητο στὰ αὐτοκίνητα...

Ὁ Ρουλαμπιλ κῆτεξ: κατὰματα τὸ Λά Καντέρ, κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—'Ακού: ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά καμμία δυσκολία γιὰ νὰ θῇς μαζί μου...

Ὁ γίγας δέχθηκε τὸ χτύπημα ἡρεμικά. Δὲν λιποθύμησε... Χλωμάς μόνο καὶ κοκκίνισε, κ' ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν ἀστενέω, βέβαια, Ρουλαμπιλ;...

—Φαίνομαι κ' ἀστενέωμαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Πράγματι, ὁ Ρουλαμπιλ ποτὲ δὲν ἦταν τόσο σ' ἐξορῶ. Κῆτεξ: ἔλεγε τότε τὸ Λά Καντέρ μετὰ τὸ πῶς ἐπληροῦντο τοῦ κόσμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τρώς!... —'Οχι!... Ὁχι!... Τελείωσα! Μοῦ ἔκοψε τὴν ὁρεξί!... Ξαφνιασμένος τόσο πὺρ σ' εἶδα!... Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος!

—Εἰσαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἐνθουσιασμένος;

—Ὁχι! ἔλεγε τὸ χέρι μου στὴ φωνή γι' αὐτὸ. Βέβαια, εἶμαι κάπως ἀναστατωμένος, μὰ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Ρουλαμπιλ!

Ὁ Ρουλαμπιλ δὲν χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Καταλάβαινε περίφημα τί συνέβαινε ἐκεῖνος τὴν στιγμήν μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθῶν γιγάντων... Δὲν ἀμφισβῆλλε καθόλου γιὰ τὴν ἀπερῶν ἀγάπην πού ὁ Λά Καντέρ ἐφῆρε πρὸς αὐτόν, μὰ ἤξερε ὅτι πῶς τὸ φίλος του καὶ ὁ δὲν ἦταν στρατιώτης ὡς ἐπιβλητικὸν παράστημα καὶ ντυμένο μὲ γαλάζιο κοστούμι τῆς ἡρας.

Ὁ πελιδνὸς αὐτὸς στρατιώτης ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ

ἐλάττωσε τὸν φανταστικόν, πού ἦσαν σεβασίμως μπροστὰ του, ὥστε οὐτε σήκωσε κὰν τὸ κεφάλι του, ὅταν ὁ Λά Καντέρ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ ὅταν οἱ δύο κρῖνοι αὐτὲς στιγμὲς ἔχανε κάθε ἔχνο γυναικίοντος!

Τὸ τέλος τοῦ γυναικίου ἦν ὅτι πολλὴ γυνίκα, οὐτε ἔπινε, οὐτε ἔρωγε πεινά... Κάθε τόσο, σὲ τόνο πὺρ σοβαρό, ἐξητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν στρατιωτῶν σὰ χαρὰ καὶ ὁ Ρουλαμπιλ τοῦ ἀνταποκρίνεται ἀκούσας.

Ἐξάφνα, τὴν στιγμήν πού σηκωνόντουσαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε: —'Α! Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω!... Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ!... Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω!... Μὰ δὲν θὰ μὴ σ' ἔφερε ἀπ' τὸ μέτωπο ἐδῶ;... Κάθρε νὰ φάμε!...

Ὁ Λά Καντέρ ἔγινε πελιδνὸς καὶ ταύλιος:

—Μὰ δὲν τὰ κατάρρεκα νὰ πᾶς στὸ μέτωπο... Ἐνὰ σωρὸ δυσκολίες, δυσκολίες ἀνυπερέβλητες, μοῦ παρουσιάστηκαν!... Μὲ θεωροῦσαν, βλέπεις, ἀπαράτητο στὰ αὐτοκίνητα...

Ὁ Ρουλαμπιλ κῆτεξ: κατὰματα τὸ Λά Καντέρ, κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—'Ακού: ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά καμμία δυσκολία γιὰ νὰ θῇς μαζί μου...

Ὁ γίγας δέχθηκε τὸ χτύπημα ἡρεμικά. Δὲν λιποθύμησε... Χλωμάς μόνο καὶ κοκκίνισε, κ' ἔπειτα εἶπε:

ήταν ο καιρός πούχασε...

Όταν ή πληγή του έπαινε...
...και, ή άγωνία του με-
...λως άκόμα περισσότερο, γιατί έ-
...έλεπε ότι, παρ' όλες τις δια-
...βιώσεις του Νουρεν, δεν τόν με-
...τέφεραν στα έργοστάσια Κρούπ
...για να εργαστή στο τμήμα των
...ραπτομηχανών... ούτε και καμιά
...άλλη εργασία του προσέφεραν...

Όχι μέρους περάσαν έτσι κι
...δ' επόστερ μας είχε άρχει να
...καταστρώση έν' άλλο σχέδιο δού-
...σεως... Σκόπευε να τό σκάσει ά-
...πό τό στρατόπεδο των αιχμαλώ-
...των και να φτάσει στο Έσεν,
...δωσιπορόντας τις νύχτες... Μά
...πόσες δυσκολίες θά συναντούσε έ-
...ται!... Ένώ άν οι Γερμανοί τον
...πήγαν μονοί τους στο Έσεν,
...τό πράγμα θά ήταν πολύ διαφορε-
...τικό...

Μά ξαφνα, την τελευταία
...στιγμή, τά πράγματα άλλαξαν.
...Ένα πρωί τόν φώναξαν και τόν
...είπαν, πως την ίδια μέρα κίλος
...θά έφτανε για τό Έσεν...

Τώρα, μέσα στο τραίνο, πού
...τόν μετέφερε στην πόλη αυτή τόν
...δνείων του, δ' επόστερ μας έ-
...λεγε:

—Φάνει δ' Λά Καντέρ να τά
...κατάφερε κι' αυτός και να τόν
...ερω έκεί πέρα! Με τή εσθήθεια
...του Θεού πρώτα, του Λά Καντέρ
...κατόν και τού αλιτήριου αυτού
...του Βλαντιμίρ, έλλπω να τά κα-
...ταφέρω!...

Έσεν!... Έσεν!... Πόλις γι-
...γαντιά!... Όραμα φανταστικό,
...καταχθόνιο!... Τώρα τό τραίνο με
...τό Ρουλαμπιλ προχωρούσε μέσα
...σ' αυτήν την καρδιά της κλά-
...σεως... Έκατοντάδες πανύψηλων
...καπνοδόχων ξενοδόχων τόν
...σύρανο σύννεφα από καπνό πού
...έκρυβαν τόν ήλιο και κόσμιζαν
...στην πόλη έρωχά από τέφρα και
...σκουριά, σάν ένα ήφαιστειο πού
...σκάζει... Τό ήφαιστειο όμως
...σταματάει κάποτε, ένδ' τό Έ-
...σεν δεν σταματάει ποτέ! Ο Θεός
...Κρούπ εινε πιά δυνάτης από τόν
...Ήφαιστο και οι άρχαιοδερουνοί
...της άρχαίας μυθολογίας εινε πο-
...λύ μικροί μπροστά στους κατα-
...σκευαστάς ύπλων της εποχής
...μας...

Τή στιγμή πού τό τραίνο έ-
...μπαινε μέσ' στο σταθμό, δ' όδω-
...ρος της πόλεως έγινε ακόμα πιο
...έκτοναφάντος... Με τό σφύριγμα
...των άτμομηχανών και τά κουνου-
...νίσματα των τραίνων έννοηόταν τό
...σφάλισμα των σιδηρών και οι
...δυσβολικοί ήχοι των εργοστασίων...

Ο Ρουλαμπιλ είχε ζαλιστή.
...Περίμενε βέβαια κάτι καταπλη-
...κτικό, μ' ή έβλεπε κι' έννοιες
...ξυπνούσε κάθε ανθρώπινη φαν-
...τασία. Οι είκοσι περίπου άλλοι
...αιχμαλῶτες πού ταξίδευαν μαζί
...του, είχαν κλείσει τ' αυτιά τους,
...καθώς τους έβγαζαν έξω από τό
...τραίνο οι Γερμανοί συνοδοί τους.

Ο Ρουλαμπιλ περίμενε να τόν
...άδηγήσουν πρώτα στο στρατόπεδο
...αιχμαλώτων, για τό όποιο τού
...είχε μιλήσει δ' Νουρεν, μά άντε-
...λήφθη άμέσως ότι τους πηγαίαν
...δντικά, έλάδη προς τά εργοστά-
...σια...

Οι σύντροφοί του κι' αυτός
...προχωρούσαν ανάμεσα από τους
...Γερμανούς στρατιώτες ύπδ' τη
...διεύθυνση ενός λοχία, δ' όποιος
...τότε είχε φορέσει πολύ καλά κα-
...τά τό ταξίδι.

Αν και ήταν Κυριακή, οι δού-
...μοι πλημυρίζαν όλοι από εργάτες
...πού διευθύνονταν προς τά έρ-
...γοστάσια.

Τέλος, ή μικρή συνοδεία των
...αιχμαλώτων έφτασε σε μία από
...τις έκατό πόρτες των εργοστα-
...σίων, πού τή φυλάγαν πυροσβε-
...στες με κόκκινες κάσμες, οι δ'
...ποιοι εξέταζαν όσους έμπαιναν μέ-
...σα με τή μεγαλύτερη προσοχή.
...Έκει, στάθηκαν μπρος στο σπι-
...τάκι τού πορτιέρη, παραμερίζον-
...τας για να μπουν μέσα τά πλη-
...θη των εργατών.

Ο Ρουλαμπιλ στάθηκε έτσι,
...ώστε να μπορέ να παρακολουθή-
...ση καλά τί γινόνταν την ώρα
...πού οι εργάτες έμπαιναν στο έρ-
...γοστάσιο. Κάθε εργάτης έπρεπε
...να ξεκρεμάση από ένα τεραστιο
...μαυροπίνακα μία μικρή μεταλλική
...πλάκα μ' ένα άριθμό, την όποια
...θαδινε κατόν στον άρχειργάτη.

Τό βράδυ, όταν θά σχολούσε, θά
...έπαινε την πλάκα αυτή και θά
...τήν πετούσε σ' έκείνο όπύ τό πε-
...λώριο κινώτιο. Την επομένη, δ'
...εργάτης θά ξαναέβρισκε την πλά-
...κα στο μαυροπίνακα, στή συνθη-
...σμένη της θέσι. Κ' έτσι, κανείς
...από τό εργατικό προσωπικό δεν
...μπορούσε ν' άποφύγη τόν έλεγχό
...της ειδικής υπηρεσίας.

Σε μία στιγμή, δ' έπικεφαλής
...της συνοδείας έκανε ένα
...νεύμα. Και οι αιχμαλώ-
...τοι άρχισαν και πάλι να
...προχωρούν.

Η συγκίνη-
...ση του Ρου-
...λαμπιλ έφτα-
...σε τότε στο
...κατακόρυφο.
...Θά έμπαινε
...επιτέλως στο
...μυστηριώδη
...κόσμο των
...εργοστασίων
...Κρούπ, πού
...τόν φυλάγαν
...με τόση προ-
...σοχή. Και τό
...ροστιμώτερο
...ήτον πως οι
...ίδιοι οι Γερμανοί τόν βοηθούσαν
...τώρα να μπει σ' τόν τόν κόσμο.

Ο Ρουλαμπιλ ήταν τόσο χα-
...ρούμενος για την επιτυχία των
...σχεδίων του, ώστε συλλογίστηκε
...πως έπρεπε να κούνη την ευχα-
...ριστή πού δοκίμαζε για να μη
...προκαλέση τις ύπνοιες των Γερ-
...μανών. Έκει πού ήταν έταμος
...να ύποβληθή σ' ένα σαρδ κό-
...πους, έβλεπε ξαφνικά πως δ' έ-
...θρως τόν βοηθούσε να πληρώση
...την Τιτάνα χωρίς να μπει στην
...παραμικρή ενόχληση, χωρίς να
...διατρέξη τόν παραμικρό κίνδυνο.

Τέλος, πέρασαν την πόρτα και
...μπήκαν μέσα.

Τους άδηγήσαν άμέσως σ' ένα
...μικρό δωμάτιο, όπου τους ύπέβα-
...λαν σε λεπτομερή εξέταση. Ήταν
...ή πέμπτη εξέταση πού ύφίστατο
...δ' Ρουλαμπιλ από τότε πού ήταν
...αιχμαλῶτος των Γερμανών. Μά,
...αυτή τη φορά, δεν θύμωσε κα-
...θόλου...

Κατόν έγινε προσκλητήριο
...των αιχμαλώτων...

Ο Μισέλ Ταλιάρ, δηλαδή δ'
...Ρουλαμπιλ, άπάντησε πρώτος:
...«Παρόν!» Άμέσως ένας γέρο
...στρατιώτης τόν παρέλαβε και τόν
...άδηγήσε σ' ένα πένθιμο ύπνοστη-
...ριο.

Υπήρχαν εκεί ένα πλήθος θα-
...λάμισκοι πού χρησιμοποιαν άλλως
...ως κοιτώνες στους άγρόμους έρ-
...γάτες και στους όποιους τώρα

όπως έξηγουσε δ' γέρο στρατιώ-
...της στο Ρουλαμπιλ—κοιμόντου-
...σαν οι αιχμαλῶτες πού εργαζόν-
...τουσαν στα έργοστάσια.

Έτσι δ' Ρουλαμπιλ θά κοιμό-
...ταν μέσα στα έργοστάσια Κρούπ!
...Α! Ήταν κατενθουσιασμένος
...πώρα...

Με την έλπίδα να δικιρήν πε-
...θενά τόν Λά Καντέρ έβριχνε κρυ-
...φές ματιές στους θαλάμους, των
...όποιων ή πόρτες ήσαν μισάνοι-
...χτες... Μά οι θάλαμοι ήσαν ά-
...δειοι, γιατί οι αιχμαλῶτες εργα-
...ζόντουσαν την ώρα έκείνη στα
...εργοστάσια.

Τέλος, δ' γέρο στρατιώτης έ-
...μπασε τό Ρουλαμπιλ σ' ένα θα-
...λάμισκο, τόν τελευταίο δεξιά, στο
...βάθος τού διαδρόμου, στις δυό
...άκρες τού όποιου φυλάγαν σκο-
...ποί. Στο θάλαμο αυτό, όπως και
...σ' όλους τους άλλους, ύπήρχε ένα
...παράθυρο, άπ' τό όποιο έμπαινε
...λιγιστό φως. Ο Ρουλαμπιλ εί-
...δε από τό παράθυρο αυτό, ότι ή
...αυλή, στο κέντρο της όποιας ή-
...φωνόταν ή στρατιά τους, ήταν
...ζωσμένη από ψηλά μαύρα χείρια.

Δεν θάέλεπε βέβαια από κει τό
...πελώριο σανιδένιο χείριο κάτω
...άπ' τό όποιο
...οι Γερμανοί
...έκρυβαν την
...Τιτάνα.

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Κύτ' α ζ
...τώρα με προ-
...σοχή τό μι-
...κρό δωμάτιο,
...όπου θά
...ήταν τό
...μικρό
...δωμάτιο,
...όπου θά
...ήταν τό
...μικρό
...δωμάτιο,

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

αιχμαλῶτες. Έτσι τόν έκρινε δ'
...Ρουλαμπιλ, καθώς τόν άκουγε να
...τού μιλή για τόν έσωτερικό κα-
...νονισμό της ζωής των αιχμαλώ-
...των.

Ο άρχιθαλαμάρχης έδωσε στο
...επόστερ τόν άριθμό 284 και τό
...κρεβάτι άριθ. 9. Τού είπε ακό-
...μα πως οι αιχμαλῶτες ζυγνούσαν
...κάθε πρωί στις 5 και πλάγριζαν
...τό βράδυ στις έννέα. Άπό τις
...έννέα κ' ύστερα κ' ή παραμικρή
...δουλία έτιμωρούτο άυστηρότατα.

Κάθε αιχμαλῶτος, φυσικά, συν-
...ριζε μόνος του τό κρεβάτι του
...κ' έπλενε μόνος του τ' άσπρη-
...ρουχά του. Είχε ήμερορίθμιο 80
...πενήνικες, τροφή και κατοικία
...δωρεάν, κ' ένα ξενοκόμιο σεντόνια
...κάθε τρεις εβδομάδες... Τους πε-
...ριστοιόντουσαν έξαιρετικά τους
...αιχμαλῶτους των οι Γερμανοί!

Έξαρνα, ένα σφύριγμα άκού-
...στηκε στο διάδρομο, ειδοποιώντας
...τους νεοφερμένους πως ή σούπα
...είχε σερβιριστή. Άμέσως δ' Ρου-
...λαμπιλ κ' οι σύντροφοί του άκο-
...λούθησαν τόν άρχιθαλαμάρχη σε
...μιά άρκετά εύρύχωρη αίουσα τή
...μέση της όποιας ύπήρχε ένα μα-
...κρό τραπέζι κι' όλόγυρα καρέ-
...κλες. Μπροστά σε κάθε καρέκλα
...ύπήρχε ένα βαθύ πιάτο, ένα πη-
...ρόνι κ' ένα μαχαίρι πού έλα-
...μπαν... Τι πολυτέλεια!

Μερικές ήλικιωμένες γυναίκες
...σεβόριζαν τή σούπα, στην ό-
...ποια έπλεαν κομμάτια κρέατος...
...Μετά τό φαγητό τής σεβόρι-
...ζαν και καφέ...

Ο θαλαμάρχης ένωσε μεγάλη
...χαρά άκούγοντας τό Ρουλαμπιλ
...να μιλή περίφημα γεμναιά και
...τού άνέθεσε να έξηγήσει στους
...συντρόφους του τόν κανονισμό...
...Κατόν ξαναγύρισαν όλοι στους
...θαλάμους τους κ' έκεί δ' επό-
...στερ πλάγρισε άμέσως στο κρεβ-
...βάτι του... Όχι όμως για να
...κοιμηθή, αλλά για να σκεφθή...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

Από τη
...στιγμή πού
...βρισκόταν
...στο Έσεν,
...δ' επόστερ
...δεν συλλογι-
...ζόταν παρά
...την Τιτάνα.
...Μά τού κά-
...κου προσπά-
...ησε να δια-
...κρίνη πούθε
...να τό τερά-
...στιο ύπόστε-
...ρό της...

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ ΑΗΔΟΝΙ

TOY CATULLE MENDES

Αν κι' ήταν έξαι-
...ρετικά μικρόσω-
...μη ή κόρη τού
...βασιλιά α τού
...Χρυσού Νησιού,
...ήταν όμως ή
...πύ δ'μορφή
...πριγκίπισσα
...τού κόσμου και
...γι' αυτό όλα τά
...πριγκιπάκια ή-
...λάν.

Αν' όλα τά γύρω βασίλεια, όταν
...μάθανε ότι ήθελε δ' πατέρα της να
...την παντρεύη, στείλανε τις πρώτα-
...σεις τους και άφθονα δώρα. Κι' δ'
...πατέρα της τότε την φώναζε και
...της έλε:

—Σκέφθηκε, κόρη μου, να κά-
...νω μία μεγάλη γιορτή και να κα-
...λέσω όλα τά πριγκιπάκια τού
...κόσμου. Έτσι δεν ήλπιζε παρ' α
...διαλέξεις και να μου πής ποιόν άπ'
...όλους αυτούς θέλεις να πάρης άν-
...τρα σου. Κι' έγω θά σου τόν δώ-
...σω, με την καρδιά μου.

—Πατέρα μου, άπάντησε τότε
...ή μικρόσωμη πριγκιπισσούλα, άδι-
...κα θά κοπιάσεις και σ' κι' έκείνοι,
...γιατί ένδ' έχω ένα φίλο πού τόν
...άγαπώ από καιρό και θέλω να με
...παντρεύης μ' αυτόν. Είνε τό αή-
...δόνι πού έρχεται κάθε βράδυ και
...κελαϊδεί στην τριανταφυλλιά πού
...έινε μπροστά στο παράθυρό μου.

Ο βασιλιάς, μόλις άκουσε τά
...λόγια αυτά της κόρης του ή έωσε,
...την έλε τρελλή και την διάταξε
...να πάη άμέσως να κλειστή στην
...κammer της.

Η πριγκιπισσούλα πήγε και
...κλείστηκε στην κammer της κι' έ-
...λη μέσα έκλαιγε άπαρηγόρητη. Τό
...βράδυ όμως, μόλις άκουσε τό άγα-
...πνιμένο της αηδόνι να κελαϊδ' ά-
...πάνω στην τριανταφυλλιά, άκού-
...μπησε στο παράθυρό της και τού
...έλε, άναστενάζοντας με πόνο:

—Άχ, όμορφό μου πουλάκι πού
...σε λατρεύω τρελλά, δεν πρέπει
...πεινά να χαιρέσαι, γιατί δ' σκληρό-
...καρδος πατέρας μου δεν θέλει να
...μάς ξεγαλώσει.

—Μη λησάσαι, αγαπημένη μου,
...όλα θά διορθωθούν, αφού αγαπά-
...μαστε, της έλε τό αηδόνι.

Και για να την παρηγορήσει ά-
...ρχισε να κελαϊδ' πολύ, πολύ γλυκά
...τά πιο όμορφα τραγούδια πού ή-
...ξερε...

II

Την άλλη μέρα τό πρωί τρεις
...τρομεροί γίγαντες έμυρυστήσανε
...μπροστά στα τείχη της πρωτεύου-
...σας τού Χρυσού Νησιού και με τις
...βροντερές φωνές τους διαλόγη-
...σαν σ' όλους τους κατοίκους της,
...ότι άν μέσα σε τρεις μήνες δεν
...τους παραδοθή ή πόλις, θά κα-
...στούσανε τά τείχη της και θά
...τους πνίγανε όλοι.

Ο φόβος δ'
...επείσε πού τούς έπιασε τότε
...όλους ήταν άπερίγραπτος. Ξερε-
...νιασμένες ή γυναίκες, με τά παιδιά
...τους στην αγκαλιά, τρέχανε στους
...δρόμους, κλαίγοντας. Οι περισσό-
...τεροι άπ' τούς άνδρες προτείνα-
...νε τότε στον βασιλιά τους να πα-
...ραδώση την πόλη στους τρεις γί-
...γαντες, γιατί ήταν μάταιη κάθε
...ένδοιαση. Ο βασιλιάς όμως τόν
...Χρυσού Νησιού νόμιζε πως βρι-

ζε τό μέσον να γλυτώση την προ-
...τεύουσά του κι' έστειλε άμέσως
...άπεσταλμένους στους γειτονικούς
...πριγκίπας, με την έντολή να δια-
...κηρύξουν ότι είχε πάρει την από-
...φασι να δώσει την κόρη του γι-
...ναίκα σ' έκείνον πού θά γλύτωνε
...άπ' τούς γίγαντας την πρωτεύου-
...σα τού Χρυσού Νησιού.

Πέρασε όμως ή πρώτη, πέρασε κι' ή δέυ-
...τερη μέρα, πλησίαζε να τελειώση
...κι' ή τρίτη και κανείς άπ' τούς
...πριγκίπες των γειτονικών βασι-
...λείων δεν φανερώθηκε για να
...προστατεύση την πόλη απ' την βέ-
...βαιη καταστροφή της. Είχαν ό-
...λοι τους τόν πόθο να κάνουν γι-
...ναίκα τους την όμορφη πριγκιπι-
...σούλα, μά τό θεωρούσαν τρελλά
...να πολεμήσουν με τούς τρεις γί-
...γαντες. Κι' έτσι, μόλις άρχισε να
...σβήνη κι' ή τρίτη μέρα, όλοι οι
...κατοικοι της πρωτεύουσας τού
...Χρυσού Νησιού περιμένανε να χαι-
...ρευθούν κάτω άπ' τά έρεπιά της. Γι-

αυτά τού μέσου να γλυτώση την προ-
...τεύουσά του κι' έστειλε άμέσως
...άπεσταλμένους στους γειτονικούς
...πριγκίπας, με την έντολή να δια-
...κηρύξουν ότι είχε πάρει την από-
...φασι να δώσει την κόρη του γι-
...ναίκα σ' έκείνον πού θά γλύτωνε
...άπ' τούς γίγαντας την πρωτεύου-
...σα τού Χρυσού Νησιού.

Πέρασε όμως ή πρώτη, πέρασε κι' ή δέυ-
...τερη μέρα, πλησίαζε να τελειώση
...κι' ή τρίτη και κανείς άπ' τούς
...πριγκίπες των γειτονικών βασι-
...λείων δεν φανερώθηκε για να
...προστατεύση την πόλη απ' την βέ-
...βαιη καταστροφή της. Είχαν ό-
...λοι τους τόν πόθο να κάνουν γι-
...ναίκα τους την όμορφη πριγκιπι-
...σούλα, μά τό θεωρούσαν τρελλά
...να πολεμήσουν με τούς τρεις γί-
...γαντες. Κι' έτσι, μόλις άρχισε να
...σβήνη κι' ή τρίτη μέρα, όλοι οι
...κατοικοι της πρωτεύουσας τού
...Χρυσού Νησιού περιμένανε να χαι-
...ρευθούν κάτω άπ' τά έρεπιά της. Γι-

αυτά τού μέσου να γλυτώση την προ-
...τεύουσά του κι' έστειλε άμέσως
...άπεσταλμένους στους γειτονικούς
...πριγκίπας, με την έντολή να δια-
...κηρύξουν ότι είχε πάρει την από-
...φασι να δώσει την κόρη του γι-
...ναίκα σ' έκείνον πού θά γλύτωνε
...άπ' τούς γίγαντας την πρωτεύου-
...σα τού Χρυσού Νησιού.

Πέρασε όμως ή πρώτη, πέρασε κι' ή δέυ-
...τερη μέρα, πλησίαζε να τελειώση
...κι' ή τρίτη και κανείς άπ' τούς
...πριγκίπες των γειτονικών βασι-
...λείων δεν φανερώθηκε για να
...προστατεύση την πόλη απ' την βέ-
...βαιη καταστροφή της. Είχαν ό-
...λοι τους τόν πόθο να κάνουν γι-
...ναίκα τους την όμορφη πριγκιπι-
...σούλα, μά τό θεωρούσαν τρελλά
...να πολεμήσουν με τούς τρεις γί-
...γαντες. Κι' έτσι, μόλις άρχισε να
...σβήνη κι' ή τρίτη μέρα, όλοι οι
...κατοικοι της πρωτεύουσας τού
...Χρυσού Νησιού περιμένανε να χαι-
...ρευθούν κάτω άπ' τά έρεπιά της. Γι-

αυτά τού μέσου να γλυτώση την προ-
...τεύουσά του κι' έστειλε άμέσως
...άπεσταλμένους στους γειτονικούς
...πριγκίπας, με την έντολή να δια-
...κηρύξουν ότι είχε πάρει την από-
...φασι να δώσει την κόρη του γι-
...ναίκα σ' έκείνον πού θά γλύτωνε
...άπ' τούς γίγαντας την πρωτεύου-
...σα τού Χρυσού Νησιού.

Πέρασε όμως ή πρώτη, πέρασε κι' ή δέυ-
...τερη μέρα, πλησίαζε να τελειώση
...κι' ή τρίτη και κανείς άπ' τούς
...πριγκίπες των γειτονικών βασι-
...λείων δεν φανερώθηκε για να
...προστατεύση την πόλη απ' την βέ-
...βαιη καταστροφή

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

Εφέτος, θα φορεθούν πολύ τὰ μακρὰ επανωφόρια από μπράτσο-φιν κι' από χαρμυδιόλ μαύρο, κα-θώς και πανωφόρια από αστρακάν.

—Θα φορέσουμε ακόμα και πανωφόρια ελόκληρα από μαλακό δέρ-μα λεοπαρδάλεως και από ραγλου-τέν.

—Τὰ σχέδια τῶν επανωφοριῶν θὰ εἶνε πολὺ κομψὰ καὶ πολὺ ἐφαρμοστά στὸ σῶμα. Θὰ ἔχουν ὠ-ραῖο κόψιμο καὶ ἐξεζητημένες λε-πομέρειες.

—Τὰ μακρὰ επανωφόρια θὰ γί-νονται χιτώνα σὲ σχέδιο ρετιγκό-τας καὶ θὰ ἔχουν μαλακὸ γιαντὶ, τὸν ὁποῖο θὰ υποβοηθοῦν ν' ἀναση-κώσουμε γύρω στὸν λαιμό, μὲ ρε-βέρ, τὰ ὁποῖα θὰ διασταυρώνονται σὲν σάλι ἐπάνω στὸ στήθος.

—Τὰ επανωφόρια θὰ ἔχουν ἀ-μπεριμέν, τὰ ὁποῖα θὰ πλαταίνουν ἐλαφρῶς τὴν γραμμὴ τῶν ὤμων, καὶ θὰ δίνουν σ' αὐτοὺς ἕνα σχή-μα ἀνεπιείκεια τετραγώνου. Τὰ μακρὰ θὰ εἶνε κομμένα ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν ἀντιγραφή, καὶ μερικὰ θὰ ἔχουν στοὺς ὤμους ἕνα εἶδος ἐπω-μίδων. Κάποτε, καὶ ὁ ἀγκῶν θὰ εἶνε φαρδύς.

—Πολλὰ επανωφόρια θὰ συν-δεύονται ἀπὸ μιὰ γούνινη ἢ βελού-δινη ἐσάρπα ἢ ἀπὸ ἄλλο ὑφασμα ἀσπρὸ μὲ τὸ φόρεμα ἢ μὲ τὸ κα-πέλλο.

—Λοκατοὶ γιαντῖδες, τέλος, θὰ

τίσας του ἔβαλε ἕνα χορταράκι ἀ-νάμεσα στὰ κάτωσπορα χεῖλη τῆς ἀ-γαπημένης του.

Τὸ χορταράκι αὐτὸ ἦταν τ' ἀ-θάνατο βοτάνι κι' ἀμέσως ἡ πρι-γκίπισσα ἀναστήθηκε.

—Ὅλος ὁ κόσμος τότε κι' ὁ βασι-λεὺς μαζί μείνανε ἄφωνοι, μπρο-στὰ σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ ἡ πριγκίπισσα εἶπε :

—Πατέρα μου, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ κρατήσης τὸν ὄμο σου καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇς νὰ μοὺ δώσης γιὰ ἀνδρα μου τ' ἀη-δόνι, ποὺ μὲ ξανάφερε στὴ ζωή.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως, μόλις ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά του, ζωντανὴ πειὰ τὴν κόρη του. ἔχασε τὸν ὄμο του καὶ διάβαζε τοὺς ἀκολουθοῦς του νὰ διάβουν μαζοῦ τὸ ἐνοχλητικὸ καὶ θαρσύνον ἐκείνο ἀηδόνι.

Μὰ τότε ἀμέσως τὸ σῶμα τῆς μικρῆς πριγκίπισσας ἀρτίσιν νὰ μικραίνει, νὰ μικραίνει διαρκῶς καὶ συγχρόνως νὰ παίρνει τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφή ἑνὸς παιδιοῦ, ὥσ-που τέλος ἔγινε ἕνα μικρὸ-μικρὸ παιδάκι, ποὺ ὅμοιο δὲν εἶδαν σὴν κι' αὐτὸ μᾶτα ἀνθρώπου. Πέτα-ξε ὅλοκα μαζί μὲ τὸ ταῖρι τῆς τὸ ἀηδόνι πρὸς τὸ γειτονικὸ παρ-θένο δάσος, ὅπου ἔμελλε πολὺ γρή-γορα πῶς φτιάχνοντε τὰ παιδιὰ τίς φωνήες τους, κι' ἔβλεπε ἐπι-τυχημένῃ κι' ἐλευθερὴ μὲ τὸ ἀηδόνι τῆς.

Κι' ὁ πατέρας τῆς, παρὰ μετα-νοήσιμον γιὰ τὴν ἀγοιστία του καὶ τὸ πένσιμα του, ἔβλεπε βαρεῖα ἄρρωστος καὶ σὲ λίγες μέρες πέ-θανε ἀπ' τὴ μεγάλη του θλίψη.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

1) Ταγιέρ από μαύρο βελούδο, γαρνιρισμένο με ἀσπράκιν γκρίζο καὶ κομποῖ ἀσάβινα. 2) Ἐπανωφόρι από λαϊνὰς μπλέ, γαρνιρισμένο με ἀσπράκιν γκρίζο.

εἶνε γαμηλοί.

—Τὸ βράδυ θὰ ἰδοῦμε πολλὰ ἐ-πανωφόρια βελούδινα, μὲ γαντιού-ρα ἀπὸ ζιμπελίνα στὸ γιαντὶ καὶ γύρω στὰ μανίκια.

—Τὰ βραδυνὰ επανωφόρια θὰ εἶνε κομμένα σὲ σχέδιο πελερί-νας ἢ ἐσάρπας μὲ μακρὰ.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πελερίνες, ὡ-ς ποὺ τέλος ἔγινε ἕνα μικρὸ-μικρὸ παιδάκι, ποὺ ὅμοιο δὲν εἶδαν σὴν κι' αὐτὸ μᾶτα ἀνθρώπου. Πέτα-ξε ὅλοκα μαζί μὲ τὸ ταῖρι τῆς τὸ ἀηδόνι πρὸς τὸ γειτονικὸ παρ-θένο δάσος, ὅπου ἔμελλε πολὺ γρή-γορα πῶς φτιάχνοντε τὰ παιδιὰ τίς φωνήες τους, κι' ἔβλεπε ἐπι-τυχημένῃ κι' ἐλευθερὴ μὲ τὸ ἀηδόνι τῆς.

—Θὰ φορεθῶν καὶ μικρὰ ὑπο-λερὸ μὲ κοντὰ μακρὰ, τὰ ὁποῖα θὰ σχηματίζουν βολὰν, καὶ θὰ εἶνε ἀνοιχτὰ στὸ κάτω μέρος τῶν βρα-χιόνων, μὲ ρεβέρ, πλατέα. ὅστε νὰ σχηματίζουν ἕνα εἶδος σταυρο-τοῦ σελιὸς ἐμπόδι.

—Γιὰ τὰ επανωφόρια καὶ φορέ-ματα τῶν μικρῶν με κοριτσιῶν, θὰ χρησιμοποιήσουμε ὑφάσματα μὲ ὑπόψ, τετραγώνια, γραμμές, βού-λες, σχέδια σκωτσέζικα κλπ.

στὰ φορέματα τῶν μεγάλων, δηλα-δὴ τὸ γκόκιν, τὸ βυσσινί, τὸ μπλε, τὸ γκριζοπράσινο, τὸ μπλε-μαρέν, ἀκόμα καὶ τὸ μαύρο ὅταν πρόκει-ται γιὰ βελούδο.

—Τὰ σκούρα ὅμως αὐτὰ γρώμα-τα θὰ ἐπικρατήσουν στὰ καθημε-ρινὰ φορέματα. Γιὰ τὰ λουσάτα φορέματα, θὰ προτιμῶνται τὰ δρο-σερὰ ἀνοιχτάκινα γρώματα, δηλαδὴ τὸ μπλε, τὸ ροζ, τὸ κίτρινο, τὸ ἄ-σπρο καὶ τὸ πράσινο.

—Γιὰ τὰ λουσάτα παιδικὰ φο-ρεματάκινα, εἶνε πάντα προτιμότε-ρα τὰ ὀχρὰ καὶ ἄσπρα ὑφάσματα.

—Ἡ φούστα τῶν μεγάλων θὰ γίνονται λιγώτερο πλατεῖες καὶ τὰ κορσάκια πὺθ ἐφαρμοστά. Στὰ φορέ-ματα τῶν μικρῶν κοριτσιῶν τὸ κορσάκι θὰ εἶνε ἐλαφρῶς σουρωτό, καὶ ἡ τίγνα κοντὴ καὶ ἐφαρμοστή.

—Ἡ φούστα θὰ εἶνε σουρωτὴ καὶ ἐφαρμοστὴ στὸ κορσάκι, ἔτσι ὥ-στε τὸ φόρεμα νὰ μοιάζει πολὺ μὲ τὰ γυναικίνα φορέματα, μὲ τὰ στενὰ κορσάκια καὶ τίς σουρωτὲς φούστες.

—Σὰ συμβουλευόμε νὰ κάνε-τε τὸ κορσάκι μακρὸ ἀπὸ μέση, ὥ-στε ὅταν τὸ κοριτσάκι σας μεγα-λώσῃ νὰ εἶνε δυνατόν, νὰ κατεβῇ ἡ φούστα καὶ νὰ μακρύνῃ ἔτσι τὸ φόρεμα.

—Τὰ πανωφόρια τῶν μικρῶν κοριτσιῶν θὰ εἶνε κι' αὐτὰ ἐφαρ-μοστά, ὅπως τὰ επανωφόρια τῶν μητέρων τους καὶ ἐλαφρῶς ἄν-τιον κάτω.

—Γιὰ τὰ ἡλπὴ επανωφόρια θὰ χρησιμοποιήσουμε ποὺ πάντων ἡν-τίθετα γρώματα. Π. γ. ἕνα ἐπα-νωφόρι ἀπὸ λαϊνὰς μπλέ μαρέν, ὃ θὰ ἔχη ρεβέρ, παραμέντα, τσέπες καὶ κομποῖ ἀπὸ λαϊνὰς γκόκιν, ἕνα επανωφόρι μὲ ὃ θὰ ἔχη γαρ-νιτούρες πράσινες κλπ.

—Ἄν θέλομε, μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ τὴν γούνι-τούρα τῶν επανωφοριῶν βελούδο, ἂντι λαϊνὰς.

—Τὰ παιδικὰ επανωφοράκια θὰ ἔχουν συνήθως ἕνα μόνο ρεβέρ, τὸ ὁποῖο θὰ κλείνῃ μὲ κομποῖ ἢ θὰ ἀντικαθίσταται μὲ μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ επανωφοριοῦ.

—Πολλὰ παιδικὰ επανωφοράκια θὰ συμπληρώνονται μὲ μικρὰ τι-λερινίτσα, κάποτε διπλὴ ἢ τριπλὴ, καὶ θὰ γαρνίζονται μὲ βελονιές ἀπὸ γονδρὸ μεταξωτὸ κορντόν, μὲ κομποῖ μετὰλλινα, μὲ τσέπες, πο-λὺ μεγάλες καὶ μὲ νουὶνα ἀνοιχτό-χρωμ, μὲ ἀσπράκιν γκρίζο μὲ ὑ-φασμένο ἀντι ὑπὲς, μὲ ἐρίνικα κλπ.

—Τὰ παιδικὰ ταγιέρ καὶ τὰ ἐ-πανωφόρια τρουῖ-κάρ, θὰ γίνονται ἀπὸ βελούδο πεκινὲ μὲ στενὴ ὑπο-ντούρα ἀπὸ ὑφασμένο ἀντι.

—Ὅλα σχεδὸν τὰ φορέματα τῶν μικρῶν κοριτσιῶν θὰ συνδυάζονται ἀπὸ ἕνα επανωφοράκι ἀπὸ ντρί ἢ ἀπὸ βελούδο γοματιστό.

—Μὲ φορεματάκι γκρίζο θὰ ἰ-δοῦμε επανωφοράκι γκόκιν, μὲ φόρεμα ὑπὲς, θὰ ἰδοῦμε επανωφ-ορί γρώματα καπνῶ καὶ μὲ φόρε-μα γκριζοπράσινο επανωφορί πρᾶ-σινο.

—Τὸ επανωφοράκι αὐτὸ θὰ γί-νεται καὶ ἀπὸ τριπλὸ πλεχτὸ χρο-ματιστό.

—Ἐπίσης σὲ φορέματα τῶν μι-κρῶν κοριτσιῶν θὰ ἐπικρατήσουν τὰ γρώματα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε ἡμᾶς ἡνὺν κομμοῦργια μας κομμοῦργια, κομμοῦργια ;
— Ἀηγοῦσολα : Θοὶ πᾶς εἰοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλιγους 39)
καὶ θὰ παρνε ἀπὸ 'μεῖ ὅρα ἡ
χρειώδη ἡνὺν κομμοῦργια μας

**Λευκὰ δόντια
δροσερὰ
ἀναπνοή**

Chlorodont

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΝΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότε-
ροι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν
NAPOLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριᾶκοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
τοῦ, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡλίου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ παρὰ
Δεσποινίδος Ἰταλίδος, διπλωματοῦ-
ου Ἑλληνικοῦ Ὡδεῖου. Ἀπευθυ-
ντε : Στὸ Ἀρακίειον 10 (κατά-
ημα ὑφασμάτων) ἢ Μεθύνης 12.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑπεθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρε-
πει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ
φορέματά της. Ἀς ἐπισκε-
φθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚὸΝ ΟΙ-
ΚΟΝ** τῆς διπλωματοῦχου μο-
δίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Ἀρχὴ Συνοικισμού Βύρωνος
Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κοραῖ
καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτῃ στάσις)

Θα εὖρη ὅλα τὰ τελευταῖα
μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χά-
ρι. Παρισίανικε γούστε καὶ
τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δακτυλὶ παραγγε-
λίσαι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
ἐπὶ μέτρο.

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίθους πάσης ἀξίας, παν-
τός εἶδους, ὠρολόγια, παλαιὰ ἀση-
μα. παντός εἶδους παράσημα - Νο-
μισματα **ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ** (Φοινῖς,
Εἰκόνες εὐαγγελινῶν, παλαιὰ Ἑλλη-
νικά χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κομπολόγια καὶ πίπες, χειρὶμπάρια
καὶ Γιούσερ, παντός εἶδους Κοράλ-
λια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς
πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠρολόγιου,
ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν
τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικελῖνα
κάσσα.

Λόγω ρεκλάμας **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ**
ὠρολόγια ἡγουνημένα διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δρ. διὰ πάσαν ἐλάττην. Ἐ-
χω τοὺς καλύτερους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλατίνης εἰς πολὺ εὐδηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυ-
σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσόχοος
56—ΑΘΗΝΑΙ—56

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΑΝΑΜΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε
ἡ Arteriovacine Dr. Climbaris.

Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαλίνης Τσι-
λιμπάρη, ἅνευ διαίτης καὶ ἀφαιμέ-
σεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ
λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν αἱ διακεκλιότεροι
ιατροὶ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ἀπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

Ἀντιπροσώπος
Σ. ΒΟΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντί-
νου 15, Ἀθῆναι.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς
Ἱατρός, δερματολόγος. Ἐπὶ δακτυ-
λίστιον Ἑμπειροπλοῦς τῆς ἰδιανέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνῆτος κ.
Γεωρ. Φωταίνου. Δέχεται ὁδὸς Κο-
σσυνοῦ καὶ Τεγέας 1.

Ὁδὸς 8—11 κ.μ. καὶ 6—7 κ.μ.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλα-
βον αἱ εἰδικαίης χρήσεως Γερμανί-
καὶ Βαβαὶ ὑφασμάτων

ARTI

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὶς βραδεῖες, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶναι ὁ πιὸ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγυησὶν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰδὲ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΟΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες 494. Τμητ. 1 σελ. 80, 15 σελ. 40). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, ἀδυσπῆχτον, ἀλλοῦς δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος περὶ τὸν πόλεμον ἐνδὲς εὐγενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βραβεύει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 494. Τμητ. 1 σελ. 80, 15 σελ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃν ἑνα πρὸς τὸν ἰδιόθετον ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μισοῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα τοῦ γίγαντος ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ἄς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΕΚΑΡ ΠΟΞ (460 τόμοι. Ἐκαστος τόμος 1 σελ. 15, 15 σελ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπεταιαι τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξιδεὶ σὲν Νόβον Πόλον, πρὸς τὸν τραγικὸν μυστηριώδη τοῦ ὁποῦ παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα αἱ ἡρώες τοῦ ρομάντζου, γραμμὲν ἀπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Ἡ ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 280. Τμητ. 1 σελ. 20, 15 σελ. 20). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καραίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξεδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντίστικον φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Ἡ ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 280. Τμητ. 1 σελ. 20, 15 σελ. 20). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Ἡ ΨΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡ. (Σελίδες 150. Τμητ. 1 σελ. 15, 15 σελ. 20). Αδυσπῆχτον μυστοῦργημα, γραμμὲν ἀπὸ τὴν τρυφεραν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα σὲ τοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τμητ. 1 σελ. 15, 15 σελ. 20). Περίεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὅποιν κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὅποιν μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΣ (Σελίδες 100. Τμητ. 1 σελ. 15, 15 σελ. 20). Ἡ «Λάγκερλες» εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφή τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νάμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 180. Τμητ. 1 σελ. 15, 15 σελ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμὲν ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μπεάμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισι, αἱ ἐρωταὶ τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικὴν εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Ἡ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 180. Τμητ. 1 σελ. 15, 15 σελ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα γραμμὲν μ' ἐξαιρετικὴν τέχνην καὶ χάρει, γαμὰτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τμητ. 1 σελ. 5, 15 σελ. 8) Συμφωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὅποιν διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ μίαν λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλέγκηρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμενον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνακδότων, κομωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμενον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίνα».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμενον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξεδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιαις πρὸς ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξεδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιαις πρὸς ζωντάνεψαν», «Ἡ καινεύργια ἀγάπη καὶ παληὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμενον «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Τακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο/ο.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὑρίσκονται παρὰ τῇ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, πλὴν ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἐναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.